

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Jo. ~ Ioh. Ant. D. P.
IN

Q. CALABRI,

SEV

COINTI SMYRNÆI

PARALIPOMENON

Libros XIV.

CL. DAVSQVEII

Adnotamenta.

Item in

**TRYPHIODORVM, ET
COLVTHVM.**

**Prostat FRANKFVRTI in officina
AVERIANA.**

M. DC. XIV.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 FIFTH AVENUE, NEW YORK, N. Y.

1911

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 FIFTH AVENUE, NEW YORK, N. Y.

INTEGERRIMO VIRO
DOMINO
CAROLO DE
PAR

ABBÆ SANCTAMANDIS V.
spirato Sereno Hilario Alypio
videlicet idempetiar.

*Vò te QVINCTE rapis? quò te
iubet impetus ire?
Arma crepas, lituos, vulnera,
bella, neces.*

*Bella vel Inachis ad nos redeuntia
fecis:*

Qua periere diu, tu rediminas annis.

CAROLVS hic artes, meditaturs, & otia pacis:

Ipsè sibi blandus, blandus & ipse aliis.

Anne quòd & clemens, & blandus, & otia Musis

Grata colit, vatem diligit, atq; colet?

Inclemens dominus Gambyfes: as patris instar

Cyrus amabilior: Cyrus hic alter adest.

Corrugèsq; sinus discludit amabile frontis

DEDICATIO.

DEDICATIO.

Offici, & paci prædianata doce.
Ne, si CAROLVS, aut vitiiis indicta AMANDVS
Bella, time: Virius suggerit arma tibi.

Amplitudini tuae et emen-
da adiectissimus

CL. DANIEL HUGO
Sanctomarianus.

Humana Lectori.

QVI peculiari studiorum genere
attinentur, plerumque semper
nihil sequendum putat, nisi quod
preiuerint ipsi, aut se ut cunq; de-
lectatos senserint. Ita fit, ut animi sui sen-
tentia vniuersi iudicium improbe, & cum
ὑπερβαλλόνῃ φιλαυλίᾳ postferant. Scio illos
naturæ suæ sequi semina (vtinam non ma-
ledicentiæ) meminerint tamen, quantum
sibi, tantum alieno electui libertatis ac li-
centiæ permittere: ut quo ingenii cuiusq;
pondus vergit, ferri sinant. Nam seu vires
astrorum cogitatione peruasuris, seu sin-
gulorum indolem, aut consuetudinis ra-
tionē, nunquam post natos homines cun-
cti in eandem studiorum orbitam se rede-
gerunt. Appositè Poeta noster:

Πᾶσι δ' αἰὲρ αὐτὴν πρώτιστον αἶμόν χέμεν· ἀλλ' ὅστις ἔρ-
γει

Στρωφῶν ἢ ἄλλος ἐπ' ἄλλα πόλει δ' ἄρα κοῖνα
φείσεται

Ἔρπον, ὃ, ἢ φείσεται ἢ οὐκ ὅστις αἰμώδους πονήσῃ.

Desinant ergo nonnulli malè feriat per
iner-

AD LECTOREM.

inertiam, ac secordiam meliores literas allatrare, atque Philologiæ laudem futilibus verbis deterere: definant aliorum occupationes depretiare, dum maximarum quarumcunque rerum aut studiorum umbras iactantiùs perfonant. Et nos vtrum Theosophiæ latifundia coluerimus, prolata benigna messe olim aperiemus. Tantis per pusilla ex aduersariis nostris legimus, scribimus, recentamus, & qualiacunque sint, Philologis obiicimus:

Paruaq; cælestes pacavit mica, nec illis

Tib. l. 4.

Semper inaurato taurus cadit hostia cornu.

Adnotamenta igitur, *Humane Lector*, in Q. Calabrum scripsi, non in ipsum Interpretem, quem curiosè cum Græcis versibus, & anxie componere consilium non fuit: tali namq; πολυπρασμότην nihil exhausti satis sit. Vix vno, alterove loco Interpretamentis abstrusæ veritatis acumen admoui, idq; ad imperium magistræ necessitatis: & tunc ex senticeto emersum mecum cuperem, in aculeos Interpretis altius ne induerer, prouisu meo caui, oculos abstinui, manumq;. In hunc item Q. Calabrum Brodæus edecumati iudicii vir lucu-

AD LECTOREM.

brationum suarum symbolas contulit : nō
susque , deq; habui, comparavi cum meis,
& copulaui, quæ visa sunt potissima ; nec
sine crebra, iucūda, atq; perhonorifica vi-
ri tanti recordatione. Adeo nec illi famam
invidi , nec laboris consortium , nec Hu-
mana Lectori fructum, quem à me va-
lere, ac saluere iubeo. Torna-

ci M. DC. XII. X. Cal.

Decemb.

CL. DAVSQVETVS.

Iudicia

Iudicia

VIRORVM ILLVSTRIVM

DE

CLAVD. DAVSQUEIO.

IUSTVS LINSIVS

Analectis Lib. V. de Militia Romana

Dialogo IX.

Fraxare, vigiliam circumspectam | Dubitabat

In 3. Re-
mano:
charaxat
ambas
singulis
scribitis
genas.

IUSTVS LINSIVS.

Tua libens vidi, libentior legi, & rumi-
natus sum: sane polita, & quibus lima mea
deterere aliquid potuerit, non lauigare,
aut ornare. Itaque cum in super habui, nec

Centur.
I. ad Bel-
gas epist.
LXII.

† 5

*Superbia agere. No-
diutur-
nus sum.
Fluxa.* libuit, nec mos meus est *οὐκ ἐθέλω. Μηδ' ὀ-
ρασιν ἴκωμαι*, nisi recta hæc, *νῶ ἑλευπῶ* loquar.
 Voluissem inquirere alibi in sententiam,
 fateor: sed ipsius Basilii copia mihi, aut in-
 spectio non fuit. Quid autem opus? Te in
 istis ante me, & alios etiam, qui sibi proce-
 res videntur, esse, liquidò scio. Sume fidu-
 ciam ex merito, sed non superbiam, quæ
 nec in ingenium tuum, nec vitæ genus ca-
 dit. Serius tua scripta accepi, id est, ante

Epigrammaton.

GRACA vertere vertit in frequentem
 Vsum nunc hodie, sed annè laudem?
 Non hercles. neque versio omnis audit
 Fida sensibus aut polita verbis.

Quod

*Quod qui prestitit, ille laudis omne
 Punctum, iudice me tulit : tulisti
 Omni iudice tu erudite DAVSQUEI,
 Qui sacrum BASILII, & elegantem
 Librum veste decenter induisti
 Romana : atque adeo decenter, inquam,
 Ut iam pallia spernat, & Seleuci
 Urbem præ Latiare mutet orbe.*

I Y S T V S L I P S I V S

CL. DAVSQUEIO.

MANum tuam agnoui, & libens vidi:
 quòd si non illam, stilus tamen pro-
 debat. Quam pauci enim sic scribant (ne-
 minem dicere religio sit) inter meos Bel-
 gas? Sed domum te redisse, & placere eam,
 hoc placet : quod idem mihi. Ego cursu
 vorloriam cepi, nec vela, aut remi faciebāt
 satis: adeo fugiebam istos amicos quidem,
 sed qui Εἰλαπινάζας, πίνχας τε οἶνον τε οἶνον.

Centu. 7.
 Miscell.
 Postuma
 epist. 4.

Corpusculum meum, & viriculæ, vt sic
 loquar, non subsistunt nunc istis. Sermo-
 nes alioqui capiūt, & illa comitas Antuer-
 piensium propria : sed huic quoque melli-
 fel suum, & natali sorte nostra

Cuius-
 tur; Sin-
 raponde
 pocula
 Bacchi;

— Nun-
quam ho-
minum
infelicia
feda.
Gaudia
libantem
plena &
solida.
Spiritus
& san-
guis.
Et infla-
bile.

— οὐ πῶς φέλα θυπέθειαν αὐτὸς ἔδεικται —
Τερπώλῃς ἐπέφημα ὅλω πεδί —

Ego pedem struxi, & redii. Apud me nunc
sum, sed nondum ille, qui Italo respondi.
Tunc θυμός, ἔαίμα, ut ais: nunc intentum

Ἰσχυρὴ
ἐκείνη
ἐκείνη
ἐκείνη

Magna
aethians.
Aeth.

De Duc
Regnum
Regnum
Regnum
Regnum

Ex li-

Ex literis

FEDERICI IAMOTII

A D

CLAUD. DAVSQUEIVM.

LEgi, Vir doctissime & diligenter expendi Latinam tuam Interpretationē; ex eiusq; cum Græcis Basilii collatione insignem quandam, plenamq; vtilitatis cepi voluptatem. Animaduerti enim tuis in scriptis expressas quasdam excellentis doctrinæ, & ingenii notas, & tot vbiq; aspersa verborum, & sententiarum lumina, ut ex his paucis facile perspicere liceat, quid reliquo toto opere præstare potueris.

Quamobrem partim tuorum scriptorum elegantia permotus, partim publica vtilitate, quæ ex istis libris percipietur, adductus, te vehementer etiam, atq; etiam hortor, ut primo ipore hæc in publicum profectus, atque laboris tui cum cæteris, antiqua illa naturæ, atque humanitatis lege communices: magnam à studiosis omnib; gratiam initurus.

FRONTO DVCAVS

In Tractatum X I. S. Chrysostomi.

Dum fodiendo venas] τὰς Φλέβας καὶ ἀνοί-
δύοντες habuit manuscriptus codex; *Venas*
spoliantes, vel denudantes: aptior tamen erit
lectio ἀνοίκαλύοντες, vt legendum conie-
cit CL. DAVSQUEIVS, *dum fodiendo ve-*
nas aperiunt.

PETRVS RIBADENEIRA

edito an-
no M. D.
CVIII.

Catalogo Illustrum Scriptorum.

CLAVDIVS DAVSQUEIVS natio-
ne Belga, patria Andomaropolitanus
Theologus rara Græcarum literarum pe-
ritia, vertit è Græco sermone *Basilii Seleu-*
censis Episc. Homilias XLIV. Notisq; eruditis
illustravit. Expectantur eiusdem Notæ in
Q. Calabri παραλειπόντα, & in *Silium Itali-*
cum de Bello Punico Secundo.

(scribanus)

CLARVS BONARSCIUS

Lib. II. Amphitheatricap. XIII.

IAm illud altum in te, in magno *Turriano, Pelta-*
no, Pisano, Dausqueio, Breno, Pontano, Ra-
dero

~~de~~o Græcarum literarum, qua *bolide perterrita-
bit? inuadosum est hoc pelagus Gebennensi scho-
la.

BREVIARIUM LIBRORVM

Q. CALABRI.

Libro I.

Terfites cecidis, formosaque Penthesilea.

II.

Occidit Antilochus: virtus quoq, Memnonis atris.

III.

Tandem indefessi vis exanimatur Achilles.

IV.

Famulus Achilleum vario certamine honestant.

V.

Ajax dementis, ferroq, incumbit acuto.

VI.

Eurypylus ferro Mireus cadit, atque Machaon.

VII.

Pyrrhus bellaces animos in Troas obarmat.

VIII.

Instat vi patria Pyrrhus: visa Eurypylum orbat.

IX.

Deterfso padore venit Pacintius heros.

X.

Nota Philocteta virtus: Paris occidit, ardet.

Ardet & Oenone, vertus vt refrudit ardor.

XI.

Pugna de varia varius successus, & anceps.

XII.

Dii bellantur: equi molae operosa triumphat.

XIII.

Illos insidit, ferro evastatur, & igni.

XIV.

Tempestas Graios lacerat: pessundatur Ajax.

IN. Q.

IN Q. CALABRI

SEV
COINTI SMYRNÆI

Paralipomenon Libb. XIV.

CL. DAVSQUEII

Adnotamenta.

Q. Calabri] Veterum Scriptorum nomina non
his expungere, ecquid aliud est, per Deum immor-
talem, quàm vita functorum umbras stylo perse-
qui, quando eas ferro diuerberare non licet? Gel-
lum. Florum, Fenestellam nullum nobis reliquum
fecit scripturæ entium prurigo. Mittamus hos: de
Q. Calabro indicio experiamur. *Q. Calabrum* eli-
minant: *Cointum Smyrnaum* ineliminant. Quo con-
silio? quibus indiciis? qua verum fide? Ad Smyr-
nam paucis oves, clamant, & hoc ipsius verius cla-
mant. Ita Parrhasius, Rhodomanus, alii. Quid
postea? Nemo igitur homo alibi natus Smyrnæ
pascere potuit, aut etiam, si diis placet, aum agere?
Alemanni quotquot in Belgio bellabantur olim,

A

Belgæ erant? Macedones in Illyria fuere Illyrii? in Thracia Thraces? in Perside Persæ? in India Indi, Macedones? Pari ergo delirio quisquis ab Africa Romam venit, Romanus fuit; Afer non fuit. Vna, eademq; ratione consularus Q. Balbo mandatus est, non Gaditano, non extraneo; sed viro Romano, sed Italo: Romæ namque id honoris gessit. Dicant, & doceant eadem opera Calabro nulli visam Smyrnam, aut Smyrnæ pascuales agros. Sed quid si contra pertendero rusticanæ rei peritissimos fuisse Calabros, & inuulgata peritiæ opinione, accitos è Calabria, qui ad Smyrnam rurarentur, & pascere, ut olim è Syris, & Getis lecti sunt serui? Hoc esse potuit: illud fuit. Silius Italicus:

Cum Calabros vrunt ad pingua pabula saltus.

Flaccus Argon. Venusinus vates *Calabri* hospitis pyra commemorando laudat, lib. 3. — *Calabris rediæ armentarius aruis.* Horat. lib. 1. Od. 31. *Non æstuosa*

Libr. 7. c. 8.
2. de re
rustic.

grata Calabria Armenta — Idem Ven. Columella oues numerat generis eximii *Milesias, Calabras, Appulasq;*. Quid tandem verat poetam nostrum *Q. Calābrum* esse, ac dici; esto, ad Smyrnam oues pauerit? Sed Smyrnæus esto, Asianus esto, Græcus esto: vnde illi prænomen è Latio petitum? Hoc ut ἐπεροδοξοῦντις obtegant, *Coīntum* volunt, *Quintum* scribi grauantur. Bellissime nugantur. Q. Flaminium Plutarchus Κοῖντον Φλαμίνιον scribit, nec vsquam aliter: Appianus in Ciuilibus Κοῖντον Οὐαλίελον, Κοῖντον Κεπίωνα, vulgo *Quintum* Valerium, *Quintum* Cepiona, aut pro eodem literam Q. ponunt. Κοῖντον Græci in omni historia Romana reposuerūt, vbi

vbi Latini *Quintum* posuerant. Inane vt sit tam diuturno vsu corroboratam scribendi rationem conuellere, & Latinis auribus *Kōintum* insolenter obtrudere. à me est doctissimus vir Pierius in septimam Æneadem. Verum καυοδμοδοι κενεμματαῖν solenne est. Ex iis non nemo tamen blandiloquentia futile mundo molitur imposturam facere. Reicere se aut damnare vulgatam *Calabri* appellationem negitat, & supposititiam vociferatur. Euge verò. Supposititia est appellatio: reicere igitur, aut οβελίζειν quid trepidas, ô iste, quisquis es? Non animaduertis secum valide pugnare, supposititiam appellationem, &, non reiiciendam, neque damnandam? Damno, & reiicio, quæ suppositicia duco, & mecum alii: tu quid?

Paralipomenon] *pratermissorum*, ab Homero videlicet. *Paralipomena* non inconcinne *Restantia* dixeris. Cum Homerus *pertinacem* Achillis iram Mlvi. duntaxat eo dicere animo imbibisset, & quantæ per illam heroum animæ terram subissent: Illi vastationem non est exsecutus. Quam belli Troiani catastrophē hianti cupiditate scribendi cecinere alii. Ex Latio *Macer* teste Ouid. de Ponto lib. 2. Eleg. 10.

Tu canis aeterno quicquid restabat Homero:

Nec careant summa Troïca bella manu.

Camerinus eiusdem fide libro 4. de Ponto Elegia vltima:

Quiq, canit domito Camerinus ab Hectore Troiā.
Plures omnino videntur exscidium Troiæ, quàm obsidium scripsisse. Obsidium lenta res, & fastidiosa: obsidium Græcorum artes, & furores continet;

estque *χρῆμα τραγικώτερον*, vel Neronis opinione. Generatim igitur de excidio Cor. Seuerus in Aetna:

*Quis non Argolico defleuit Pergamon igni
Impositum, & tristem natorum funere matrem?*

E Græcia Lescheos Troiæ direptionem scriptis contexuit versibus. Pausanias Phocicis: Καθα δὲ καὶ Λέχως ὁ Αἰχουλῶν Πυρραῖος ἐν Ἰλίου περὶ δὲ ἐποίησε. Aliàs πύρσι. Ibidem, quod notes: Πείλαμον δ' ἐν ἀποθανόντων Λέχως, ὅτι τῇ ἰσχάρι τῷ Εἰρκίῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντα ἀπὸ τοῦ βωμῶν παρέργον τῷ Νεοπτολέμῳ πρὸς ταῖς τῆς οἰκίας ἡμέρας. Item Stesichorus. Ibidem: Κλυμένην μὲ οὐδ' Σπείχον ἐν Ἰλίου περὶ δὲ κατελείβηκεν ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις. Iteratò: Εἰς δ' Ἐκάβην Σπείχον ἐν Ἰλίου περὶ δὲ ἐποίησεν, ἐς Λυκίαν ὑπὸ Ἀπόλλωνος αὐτὴν κρημνίσαν. Neque tamen si Homerus Penthesileæ, Memnonisque vires focias Troianis additas non cecinit, si prætermisit Eurypyli cædem, aut accitum Philoctetam, aliaque nonnulla, iure propterea culpatur à Dione Chrysostomo: neque enim, vti prodiximus, aliud quàm Achillis implacabiles iras scribere illi placitum fuit: intra cancellos, quos sibi præfiniuit, se tenuit. Imperat sophista demortuo; odiose facit. Et si verò Homerus inculpatus: tamen Q. Calabri Spicilegium vi nobile, ita perquam sanè laudabile.

—— Πηλείωνι δάμνη δ'. Ἐκ τῶν.] Vide sis Ilia. x.

Καὶ ἐπὶ κατὰ δ' α. ψ., ὅστ' αὖ πάντα κένανται.] Intecta igitur Achillis ossa sine honore iacebant? Scio lectos cineres. Ouid. Metam.

—— De tam magno restat Achille

Nescio quid parnam quod non bene cōpleat urnam.
Lectio cinerum fuerit, non ossium etiam, aut cōsili-
legium?

legium? — *Quis enim rogus abstulit ossa?* Lucanus.
Leſta Achillis ossa, immò & *teſta*, vt quæ Corynaeus
 legerat, *Aeneid.* 6. Ad eundem plane modum Ho-
 meri verbis *Iliad.* Ω.

Οἷα πάντα λήγοντο κασιγνητοῖ δ', ἑταροῖ τε,

Καὶ κίον χυσιίω ἐς λαρνακα ἦκαν ἐλόντες.

Excusa pronuper versio Q. Calabri veterum rituum
 intelligenti obstrepit: *Et omnia eius ossa in cineres*
confederant, cum de cineribus ne χεῖς quidem Cala-
 ber. Dictum oportuit *Et omnia ossa uſta*: vnde *V-*
ſtrina huic supremo officio: non absumpta, non
 in cinerem versa, quæ passim legi, condique ſueta.
Quare lubens volensq; reposerim:

—— Οἷα πάντα κέκασθαι, sc. cutus anteriore loco
Iliadem Ω. Calabermet lib. 7. de Machaonis ossibus
 ſcribit:

—— Σάμα δ' αἶψα

Πῦρ ὁλόν καπνίσας, ὅσῃ δέξατο γαῖα.

Κέκασθαι verò παθητικῶς, vsu venire indubitatum est,
 Sophocles *Antigone*: Μηδὲ δ' αἰ Αἰδὼ, ὅ πατρός κέκασ-
 θέντιν. Nec alienum à Calabro, lib. 12. — γῶναι, ὅτι
 κέκασθαι, *Siquid lateat*. Eodem loco: — ὅ γ' μίχα πῆ-
 μα κέκασθαι, vt Virgilio *latet error*: ita hīc *noxæ*. Ea-
 propter κέκασθαι pro κέκασται reponi, per mihi ridicu-
 lum videtur.

Δειδίομε μύθος, ἢ θρασύφρονος Διανίδαο] *Homerus*:

Οὐδέποτε Τρῶες, πρὸς πύλαιων Δαρδανιάων

Οἰχισκον ——— *Metam.* lib. 13.

Post acies primæ urbis se mœnibus hostes

Continuere diu: nec aperti copia Martis

Ulla fuit: decimo demum pugnavimus anno.

Ἰλασδὸν πλώσυσσας αἰὲρ πῆϊα πυκνά] Καί rescindo, vt
 additamentum otiosum. Scribe Ἰληδὸν ex lib. 2.

Ἀργείας Ἰληδὸν ὑπ' ἑλχιδιόωντα.

Ἰλασδὸν mediam contrahitur Homero, & infrà Cal-
 labro:

Ἰλασδὸν, ἥ ὑπὲρ μῆλα παρὲς κέλευον —

Ὁ μὲν δὲ μὲν ἀνδρα — Eustathium vide ibi: Ἀνδρῶν
 μοι ἐν.

Ἡ δ' ὅσους — γ. Ἡ δ' ὅσους, vel, Ἡ δ' ὅσους.

— Ἡ μὲν ἔρυσσε πόλιν] Euerfas ab Achille ciui-
 tates loquitur per oras Troados bilustri mora. Id
 porro est ciuitatum diem trahere, seu, contrahere, vt
 pote quæ fatis sinentibus diutius absque vi, absque
 iniuria superstites fuissent. Ita notant de fato vrbis
 Censorinus libr. de die natali, M. Tullius libr. 2. de
 diuinat. qui Tarutium Firmanum refert vrbis Ro-
 ma: fata canere non dubitasse. Nec causæ satis est,
 cur suam exosculetur correctionem Rhodomānus:
 Ἡ μάρωσσε πόλιν. Ciuitates autem intereadum ab A-
 chille vastatas ponit è veterib. Brodæus Pyrrham,
 Hierapolim, Lyrnessum, Pedasum, & Eustathius in
 Iliad. Σ. Pedasi meminit ab Achille desperabundo,
 & ab itum moliente hac fortuita machinatione ca-
 ptæ. Virgo ciuis obstupuit Achillis facie, armisque
 regalibus, capitur, inscribit pomo:

Μηδὶ παρὲς, Ἀχλλεὺς, παρὲν Μονηνίαν ἑλοῖς,
 Ὡς δὲ γὰρ ἐκείνη δὲ κακῶς.

Seneca Troade:

*Cecidere Theba, vidit Ection capi
 Sua regna victus: clade subuersa est pari
 Apposita celso parua Lyrnessos ingo;*

Captaq;

Captaq; tellus nobilis Briseide,
 Et causalitis regibus Cryse iacet,
 Et nota fama Tenedos: & qua pascuo
 Fœcunda pingui Thracios nutrit greges
 Et sacra Phœbo Cilla, &
 Sparsa tot vrbes turbinis vasti modo
 Alterius esset gloria, ac summum decus:
 Iter est Achillis —

Ipsemet Achilles de se Iliad. Γ' ὦτα, Homer. in Ca-
 tal. Calaber lib. 14. Ouid. Metam. 3. pulcherrime.

Πένθος αἰνέρον — Explet Brodæus: Μεγ' ὀρώρει, λά-
 σε πάϊτας. Rhodomanus: Μα' λ' ὀρώρει, vel, Πεπόνη. Ego ne sim asymbolos: Τότ' ὀρώρει; pulcherrime e-
 nim connectitur:

Ὡς ἤδη στυγέοντι κατὰ τοῖς πύλαις Τροίης] Cui non ab-
 similia Æneid. 4.

—— Haud aliter, quàm si immixtis ruat omnis
 Cartago, aut antiqua Tyros, flammæq; furentes;
 Culmina perq; hominum voluantur, perq; deorum.
 Homer. Iliad. X. — Ὡς ἰὶ ἀπαῖ.

Γ' ἵος ὀφρυόεσσα πύλαι σμήχοιτο κατ' ἄκρης.

—— Ἐλδομένη πολέμοιο] Hoc ab ingenio bel-
 laci: Αἰδομένη φήμι additum ab honesti studio. No-
 tauit hunc morem Eustath. Iliad. Γ' ὦτα: Ἰστέον δ', ὅτι ἔ-
 dos παλαιὸν ἢ φονευθέντος ἑνὸς ποινὴν ὑπὲρ τοῦ φόνου δίδωσται
 τοῖς συγγενέσιν, εἴτε ἑθελούσιν, ἢ τὸν φονέα ἕτω μὲν αὐτὸν ἐν τῇ
 δῆμῳ, χρημὲν τὸ φεύγον ἀνυστάμενον. Ἀλλως δ' ἐφυγὼν ὁ φονεὺς,
 ἢ πλεονάως ταπολάσσειται. Vides fugam istam volun-
 tariam nummariæ pœna redimi potuisse, nec ultra
 annum extrahi fuetam. Vnde ἀπνιαντισμὸν nomen-
 clatio, & Polluci lib. I. c. I. Ἀπνιαντισμὸν δ', τὸ φυγὴν ἕως.

Eadem fuit causa fugiendi, fugæ, & exilii nomen bello commutandi Tlepolemo Iliad. β. Peleo Met. libr. 11. Ouid. Metamorphosi 37. Ant. Liberalis Apollodori lib. 3. Patroclo, Iasoni, Tydeo apud Ouid. lib. 1. de Ponto Eleg. 4. Euandro lib. 1. Fastorum, & Cadmo. Oxylo apud Pausaniam Eliacis. Id exilii subiit, qui per imprudentiam eadem commisisset Exod. c. 19. Disertim Calaber de Penthesilea: Οὐ μὲν δὲ πῦρ ἐκὼς. Vide Didymum in Iliad. π. locis compluribus. Alia quæ ritum hunc copiosius clarant, suppeditatus est Budæus Annotationibus alteris in Pandectas.

Ὁ φεα καθεσμένη πρὸς λύματα λυγρὰ φόνος] Eustath. in Iliad. X. scribit sanguinem cædibus eiusmodi fuisse piamentum: Ὁ πῦρ καὶ δὲ αἷμας λυγρὰ καὶ παρσις, αἰς τοὺς ἀγλῶν, ὅποια ἐοῖσι φόνων, οἱ αἷματι νιπτόμενοι καὶ παρσιον εἶχον αὐτοῖς. Apollonii Scholiastes in lib. 4. enecti porcelli sanguinem adhibet: Ἀσπῆλον δὲ, καὶ παρσιον λέγει. ὅστις χοιρίδιον μικρὸν, ὅπου οἱ ἀγρίοντες θύσαντες, καὶ χοῖρας τῷ ἀγρίῳ μέντι πρὸς αἷματι αὐτῷ βρέχουσιν. Suem quoq; lustramenti vicem fuisse scribit Eustath. in Iliad. & Odyss. Huic vsui vulgo fuit aqua singularis: etiam iusto in prælio cæde admissa Aeneid. 2. & apud Philonem Iudæum libr. de vita Mosis: Καὶ γὰρ εἰ νόμιμαί αἱ κατ' ἐχθρῶν σφαγαί, ἀλλ' ὅγε κτείνων ἀνθρώπων, εἰ καὶ δικαίως, καὶ ἀμυνόμενοι, καὶ βιασθεῖς, ἰσχυροὶ ἐστὶν ὁδοὶ καὶ πλὴν αἰμάτων, καὶ κοινῶς συσφύειν, οὐ χάλειν καὶ παρσιον εἶναι ποῖς κτείναντες πρὸς ἀπαλλαγὴν τῷ νομιμαίως ἀγρῷ γέφυρῳ. Eundem Philonem vide πρὸς τὸ εἶναι εἶδει νόμων pag. 45. Ouid. 2. Fast. *Ah nimium faciles, &c.* — Catull. ad Gellium tangit, & Tullius: *Non sic in flumen abicere ne cum*

delati ~ 0

delati essent in mare, ipsum polluerent, quo cetera, quæ violata sunt, expiari putantur.

Οὐδὲ νύ βεῖ Θεὰς ἀλιτρὸν ἢ Ἰσαλῦσαι] Perspicue Rhodomanus, Ἀλιτρὸν δὲ Ἰσαλῦσαι. Nec disconueniat Ἀλιτρὸς Ἰσῶ.

Συνὸ δὲ οἱ ἄλλοι δυνώδεκα — Hoc, similive supplemento versui succurrendum : Ἀλλὰ ἔπειτα, vel, Ἀλλὰ ἔπειτα.

Μετὰ Ἀρμωδὸν κωκυῖαι] γ. Μετὰ δὲ Ἀρμ. vel, Μετὰ δὲ Ἀρμ.

Τίσας δὲ ἄρ ἀμφιέποντο — Tolle ἀρ: licet obstrepissent Grammaticorum πλείερα γῆν.

—— Κατέρχεται ἀπ' οὐλύμποιο] γ. Κατέρχεται ἀπ' οὐλ.

Ὡς μδομδρείοισιν ἀγαλλομένη φρένας ἔπτοις] Μαρμαρίοις, *Albis*, *Candidis*, *Marmoreis*, cuius usum in consimili ad Silium attulimus. Sic *Aurora* dicitur à Thryphiodoro λευκάνεα, Theocrito Idyll. 14. λευκίππος, Eurypid. in Iphigenia λευκόπτερος, ἡμέρα. Origenes Philocalia: Ἡλιος λευκός, ἑλαμπρὸς ὡς ὀδκαῖ. Catull. *Ethera album* dixit, Virgil. *Albescere lucet*, Lucanus *Albam lucem*. Vide Macrobl. lib. 1. Saturn. c. 17. Auroræ autem siue equi, siue pulli nominat Homerus Iliad. ↓.

Δάμπον, ὃ Φαέθον δ', οἱ Ἡδ' πῶλοι ἀγροῖον.

Ὡς ἂν μετ' εὐπλοῖαν — Cum Horis deabus, de quibus Iliad. ε & ζ.

Αὐτὰμαται ὃ πύλαι μύκον ἔσαν, αἳ ἔχον ὄρει,

τῆς ὁππότε ἀπαταται μέγας Οὐρανός, Οὐλύμπός τε.

Tres autem sunt. Paulanias Boeoticis: Τὸ γ' ἢ Καρπώεις βεῖν, ἢ Χάελεις, ἀλλὰ Ὡρεας ὄνομα. τῇ δ' ἐτέρα τῇ δ' Ὡρῶν ἑμμενσιν ὁμῶς τῇ Γαυρόσφ' ἡμας οἱ Ἀθίωαῖοι, Θαλωπῶ Θεός

ὀνημαῖον πε. Aliter Diodorus lib. 5. Bibliothecæ : Ταῖς
 περὶ παραγρενομένας ὧρας Εὐνομίαν πε, & Δίκην, ἐπ' ἧς Εἰρη-
 νην. Sunt & *Hora* Anni filia seu partes. Metamor.
 lib. 2.

*Adextra, lauaq, Dies, & Mensis, & Annus,
 Seculaq, & posita spatiis aequalibus Hora.*

Atque inibi iungunt Solis equos, vt hīc Auroræ.

Ἀρεὸς ἀνεμάδω βαθυνημίδα θυγάτηρ] Redditur
Æneid. 1.

Purpureaq, altè suras vincire cothurno.

De cætero Amazonum siue ornatu siue armatu le-
 ge Virgil. *Æneid.* 1. Claudian. libr. 3. de laud. Stilis.
 Nonnum l. 20. Senecam Agamem. Apollon. lib. 2.
 Argon. Silium Ital. lib. 2. Herod. Melpomene, Iso-
 cratem Orat. ad Philippum, Archidamó, & Pana-
 thenaica, Iustin. lib. 1. Curtium lib. 6. Præter hos vt
 verè exstiterint Amazones; docebunt Vopiscus in
 Aureliano, Suet. Iulii c. 21. Zacharias in Idyll. 4.
 Theocriti. Diodorus Siculus lib. 4. Bibliothecæ.

—— Ἀμφὶ περὶ τῷ πο] Rectius tertio casu περὶ τῷ
 πῶ.

Ἀμφὶ σμερδαλέον πε, & ἀγλαὸν εἶδος ἔχει.] Rara pul-
 critudinis, & virium concordia. Nireus quidem
 κάλλιστος αὐτῇ ὑπὸ Ἰλίου ἦλθε

Τῶν ἄλλων Δαρδανίᾳ μετ' ἀμύμονα Γηλείωνα,
 Ἀλλ' ἀλαπαδνός ἐστιν ——— In Achillem ipsum v-
 trumque conuenit Homeri, atque Philostrati fide.
 In Bellerophontem Iliad. 2.

Τῷ δὲ Θεοὶ κάλλος πε, & λυορέτω ἐρατεινὸν
 ὧ πᾶσι ——— In Asterium Nonni lib. 13. Bassa-
 ricon:

Ἀστειον

Ἀστειος φαιδρωπὸν ἔχων δέμας, αὐφότερον δὲ

Ὁσσιν ἔλω ἐρώεις, πῶσον ἄλκιμος — In Cephalum
Metamorphosi 41. apud Antoninū Liberalem : Ἦν
ᾧ ἔ Κέφαλοι νέος, ἔ καλός, ἔ ἀνδρείος. Visum id & Liuiο
memorable lib. 4. *Cornelius Cossus eximia pulcritu-
dine corporis, animo, ac viribus par; isque obtrunca-
to Tolumnio spolia opima retulit in triūpho pom-
pa, vel dictatore triumphante spectabilior.*

Ὁ φθαλμοὶ μὲν μαίρον ἀλίγκιοι ἀκτίνεσσιν] De Augia So-
lis filio Apollonii Scholiastes in lib. 1. Εἰ δὲ κοῦω ᾧ ἀκτίν-
ες ἀπολάμπειν αὐτῷ ὥσ' ὀφθαλμῶν. Ad Silium nostrum
plura.

Ἰεὺν ἀνέχεσθ' ἰν' αὐτῷ ἐξ ἐὺρυπόροιο θαλάσσης] Brod. Nam e
mari, aut flumine videtur humorem hausisse, quem
illico effundat. Plutarch. Καὶ ἐμυθεύσαι τὸ ἴνες αὐτῷ
ταύρην καφαλῇ ἔχουσι αἰσχρορρεῖν τὰς ποταμούς. Seneca : *Es-
bibit ingens arcus, ut ait Virgilius noster (Georg. 1.)
cum adueniat imber : sed non easdem undecunque ap-
paruerit, minas affert. A meridie ortus magnam vim
aquarum vehet. Si circa occasum refullit, rorabit, &
leniter impluet. Si ab ortu circave surrexerit, serena
promittit.* Ob id Plinius ne pluuios quidem, aut se-
renos dies cum fide portendere arcus cælestes tra-
dit. Vulgi autem opinionem sequuntur poetæ.

Ἦ δὲ ἀπαυαίνονται — Certo certius ita scriben-
dum tum ob illud firme cohærens ἐσθδόμεναι Διὶ, ὅ-
δωρ : tum quia ἀπαυαίνονται nec satis vsu receptum,
nec cum versu congruens est.

Ὁ φέ δ' ἰσχυρῶς — Nihil muto : mox enim
additur : — Καὶ νεῖς ἐχέειόντες : ergo pluuiæ non-
dum erat, licet in proclui. Aliter Brodæus, qui re-

ponit; Ἐπαχλώθη, *Calum densis nubibus, inquit, atque
umbremferentibus obductum est.*

— Ἡ ἐπανέστα] ἡ. πανέστα, vel quod ma-
lim, ἡ πανέστα.

Ἡ πόνω ἰητῆρος ἀμύμνος, ἢ Θεοῦ

Ὁ μματ' ἀπαχλώσας ἰδὲ φάος Ἡ ἐκφύει] Philoso-
phiæ magistri cæcum recurandi, & reluminandi
medicis facultatem adimunt, quod à priuatione ad
habitum non sit regressus. Confirmant idem san-
cta Euangelia. Quid ergo facias historiæ Taciti li-
bro extremo, vbi Vespasiani ministerio *cæco relu-
xit dies*? Aio non cæcum prorsus extitisse, è Ta-
cito: *Medici varîe differere. Huic non exesam vino
luminis, & reddituram, si pellantur obstantia.* At, in-
quis. cæcum reluminari oris excremento, vel attra-
ctu manus, id miraculi speciem habet, quod à Ve-
spasiano factum, & inscriptio reperta est in insula
Tiberina: ΑΥΤΑΙΣ. ΤΑΙΣ. ΗΜΕΡΑΙΣ. ΓΑΙΩ. ΤΙΝΙ.
ΤΥΦΛΩ. ΕΡΗΜΑΤΙCΕΝ. ΕΛΘΕΙΝ. ΕΠ. ΑΡΙCΤΕ-
ΡΟΝ. ΒΗΜΑ. ΚΑΙ. ΠΡΟCΚΥΝΗCΑΙ. ΕΝΑ. ΑΡΟ-
ΤΟΝΑΕΖΙΟΝ. ΕΛΘΕΙΝ. ΕΠΙ. ΤΟ. ΑΡΙCΤΕΡΟΝ.
ΚΑΙ. ΘΕΙΝΑΙ. ΤΟΥC. ΠΕΝΤΕ. ΔΑΚΤΥΛΟΥC. ΕΡ-
ΑΝΩ. ΤΟΥ. ΒΗΜΑΤΟC. ΚΑΙ. ΑΡΑΙ. ΤΗΝ. ΧΕΙΡΑ.
ΚΑΙ. ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ. ΕΠΙ. ΤΟΥC. ΙΔΙΟΥC. ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΥC. ΚΑΙ. ΟΡΘΟΝ. ΑΝΕΒΑΕΥΕ. ΤΟΥ. ΔΗΜΟΥ.
ΠΑΡΕCΤΟΤΟC. ΚΑΙ. CΥΝΧΑΙΡΟΜΕΝΟΥ. ΟΤΙ.
ΖΩCΑΙ. ΑΡΕΤΑΙ. ΕΓΕΝΟΝΤΟ. ΕΠΙ. ΤΟΥ. CΕΒΑ-
CΤΟΥ. ΗΜΩΝ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ. Respondeo fa-
ctum ab aliquo Sanctorum miraculum, & vanā a-
dulatione Imperatori tributum à planis. Inscriptio
autem illa facti tacet autorem. Sed forte melius da-
monibus

monibus adscribemus, qui, vt loquitur Tertullianus Apologetico contra Gentes, *desinunt ledere, & curasse creduntur*. Quid Platoni visum in Phædro de Stesichoro? Ποιηθεὶς ὃ πᾶσαι πλὴν καλυμμένην παλινφθόου, ὡς ἔχρημα αἰετέλεψεν. Non & Platoni Conon subscribit octauo decimoque narratu? Respondeo cum Ptolomæo Hephæstione: ψυδὴ τὸν ἀπὸ πρῶτος [Stesichon] ἔειπεν λόγον. Porro Q. Calaber immane quantum Deum magnificet, dum cæcitatem ab eo aueri posse non diffitetur. Sic & Homerus de summo, veroque Deo, resurrectionis autore dixit, vt Iustinus Martyr in Apologia interpretatur:

Οὐδ' εἰ κἄν μοι ἕποισάνη Θεὸς αὐτὸν

Γῆρας ἀποξύνει, ἥσιν νέον ἠδ' ὠνεία.

Ἀχρὺ ἀπικταμένων — Rhod. Ἀπικταμένων. Vtrumque potuit esse. Ἀπικταμένων verò παρωχικός, ἀπικνω est *Prostratorum, Externatorum*: vnde loco deiici se non patietur.

4 — Εὐμμελίῳ Ἀχλῆῃ] Fraxinus hastæ accommoda. Quid.

—— *fraxinus utilis hastis.* Statius

—— *Infandos belli potura cruores*

Fraxinus —

Philostratus Heroicis Achilli hastam dat e *fraxino*, admodum adhuc puero μικρὰν μελίαν; at bellatori longitudinis modo maiore supra ceteras hastas; lignum erat adeo rectum, firmumque, frangi vt minime posset. Fingunt Pelei, & Thetidos nuptias in monte Pelio, quo dii, deæque inuitati singulatim Pelco dona contulerunt. Chiron frondosam fraxinum in eo monte delectam, ex qua hasta fabrica-

ra. Calaber libro hoc: Λαοφόνον δόρυ μακρὸν ὑπὸ αἰ Χείρωνι πονηδὲν. Vides discrimen μακρῷ δόρατι, & μικρῶς μαλίας. Hanc Minerua expoliuit, Vulcanus absoluit. Acies fuit ex adamante, eodem Philostrato teste. Quo respexit Horat. lib. 4. Od. 6.

*Filius quamuis Thetidos marina
Dardanas turres quateret tremenda
Cuspide pugnax.*

Nam obuia quæque per rumpebat. Tamen Iliad. X. ex ære, ferrove cuspis Achilleæ hastæ fuit:

Σπῆ δ' ἄρ' ὅππῃ μελίνης χαλκογλῶχνος ἐγερθεῖς.

Eam autem hastam Chironis donum Peleus portauit prior, post Achilles. Tandem Mineruæ in templo fuit pro donario, vt in Laconicis autor est Pausanias. Achilleæ hastæ materiam, & montem, vnde lecta, adscribit poeta l. π.

Ἐγχεος δ' ἔχ' ἔλετ' οἶον [Patrocles] ἀμύμονος Αἰακίδου
Βελύ, μέγα, σθεαρόν, τὸ μὲν δυνάτ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάσειν, ἀλλὰ μινεῖος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς
Πηλεΐδῃ μελίλω, τίω πατρὶ φίλῳ πότε Χείρων
Πηλὶς ἐκ κορυφῆς φόνον ἔμμεναι Ἡρώεσσιν.

Ἡ νύ τοι ——— defuit ἄγχε, vel ἀγχοῦ. Firmat subiecto versu Brod. ——— Ἀ' παρτηρόν δ' οἱ ἄγχε

Εἰσῆκει θανάτιο τέλος ——— Ita namque legendum:
ΜΟΝ Ε΄ σῆκε.

——— Ἡ δ' ἀντιθέσις ὁκέεσιν] γρ. ἰδ. Ἀντίθεος hīc Deo par. Adi, si lubentia est, Notas nostras in Basilium Seleucensem.

——— Οἱ ἱερὸς ἐπάδρησα] γρ. Οἱ ἱερῶς.

Ἀρχαλῆως Ἀχιλλῶος ——— E Poetis cognitissima res, Philostratus in Heroicis barbaricum facinus appellat,

appellat; sed quia id amicitiae datum, leuius putat.

—— Μάλα γδ πένθος αἶξεν] Brod. Μάλα γδ δὴ π.

Alter non infeliciori coniectura: Μάλα γδ μάλα π.

—— Ἀνυτο δ' ἠώς] Non refutat lectionem hanc Homerus: tamen Iliad. K. scripsit: Μάλα γδ νύξ αἶψαται. ἐγὼ δ' ἠώς, quod valet πληνται, finitur. Circumspecte verò Calabér post occasum Solem finiri diem (id enim ἠὼς hoc loco sonat, vt Iliad. φ.

—— Ἡὼς δὲ μοί' ὄβρι

Ἡ δὲ δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλυθα.

& lib. 7. Calaber:

Μέσφ' ὅτε δὴ βελυγτός ἐπ' ἠλυθόν, αὐτὸ δ' Ἡὼς

Ἀμβροσίη ——— Et in exitu lib. 8.) scribit. Strab.

lib. 3. Λέγου γδ δὴ φησι Ποσειδώνιος τὸς πολλοὺς μείζω διώκει τὸν Ἡλίον ὅτ' ἐπ' αὐτὸν παρακαταπίπτει μὲν φόβος ἀστραπηνόωντος ὡς αὐτοὶ σίζοντες, ὃ πελάγους καὶ θάλασσας αὐτὰ δὲ τὸ ἐμπιπλὼν αἰετὶ πυρρῶν (βαθὺν ῥέον Calabro) ψυδρὸς δ' ἔτι) ὃ τὸ ἀστραχῆμα νύκτα ἀκολουθεῖν μὲν πῶς δύσιν * οὐ γδ ἀστραχῆμα, μικρὸν δ' ὑπερὸν, καὶ ἀσφ' καὶ ὅπως ἄλλοις πελάγεσσι τοῖς μεγάλοις.

—— Ποδάρκιος αὐτ' Ἀχιλλῆος] Iliad. Z. & B.

—— Ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. Ea causa cur Poetarum Phœbus Homerus toties illud inculcet: Πόδας ὤκει Ἀχιλλεύς. Euripides ob pernicitatem λαίψηρόδρομον νοκατ, & ισταίμενον. Catullus Argonauticis de Achilles:

Qui persape vago victor certamine cursus

Flammea prauertet celeris vestigia cernua.

Ipsē semet apud Stathium hisce coloribus expingit:

Vix mihi bis senos annorum torserat orbes

Vita rudis, volucres cum iam prauertere cernos

Et Lapithas cogebat equo (Chiron, qui ad cursuram Achillem exercebat, autore Theone) prauis-

σαῖς κυρσίς

*Tela sequi: saepe ipse gradu me præpete Chiron, &c.
 Sape etiam sinui primo torpore iubebat.
 Ire super, glaciemq; leui non frangere planta.
 Hoc puerile decus! ———*

Dionysius;

Ταῦροι δ', οἱ ναίουσιν Ἀχλῆος δρόμον αἰπὺν

Σπῖνον ὁμῶ, δολιχόν τι ———

Quo de spatio ab Achille decurso præclara Eustathius, & Mela lib. 2. c. 1. Homerus Iliad. X. non ire facit Achillem, non curtere; sed volare:

Ὡς ἀρ' ὅγ' ἐμυμαίνω ἰδὺς, τι περ ——— Et Iliad. F. de

eius equis: ——— Τῷ ἅμα προΐσι πεπιδνω.

Eius quoque hasta θυπλίων recta volans. Sed ne cursura dumtaxat præstitisse autumes Seneca Agamemnone *celerem saltu* vocat, quod in terram Troiam de naue cæteris celerior defiluerit, aut quod aliis eo in genere palmam præripuerit. Hinc *pedes Achilles* pro velocissimis vñtati Martiali lib. 2. Ep. 14. Nec sine piaculo omitti potest Achillem dictum *Podarcesm*. Ptolomæus Hephæstio lib. 6. Φασὶ δὲ Ποδάρκιος αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ποιητῆ λέγεσθαι, ὅτι φασὶ τῆς Ἀρκῆς τὰ πτερά τιτθὲς εἶναι ὡς αἰνῶναι τῷ παιδὶ ἡμνηθῆναι, & ἔτι τὸ Ποδάρκιος αὐτὸν εἶναι ὅτι οὐ τοῖς ποσὶ τὰ τῆς Ἀρκῆς πτερά ἔχων. Quæ autem Arce fuerit, ibi videre est; item fabellam alteram pernecitatis tantæ causam, vt Chiron dereptum e Damys cadauere talum (fuit is gigantum celerissimus) medicamentorum copia pedi Achillis inoleuerit, atq; exinde illi pernecitas. Insuetum tamé Homero Podarcæ nomen singularium ponere: forte quia & Priamus ipse prius *Podarces* dictus Didymo teste, & nescio

& nescio quem alium Græcos inter legimus lib. I. apud Calabrum.

——— Ἡ δ' αἴσουσα] Rescribo: Αἴουσα.

——— Οὐ νείρω Εἰσπείω ——— Brod. *Vesperino*: cui fides adhibenda non sit, sed matutino. Quid.

*Namq. sub aurora iam dormitante lucerna,
Tempore quo cerni somnia vera solent.*

Θέλγει ὃν λεχέασιν ἄδλω ——— Rhod. Εἰς.

Ὅς μιν ἀρ' ἐξαπαφισεν ἐποτρυνῶν ἀπνεύσαι] Non probatur ἀπνεύσαι, quod Brod. sed πνεύσαι: est enim vox hæc praliis conueniens. Homerus Iliad. γ. τὸ σ-
σης ὑσμίνης ἐφέποι τόμα, & πνεύοιτο. Calaber lib. 2. ab hoc
mente: Α' μ' ἄγε δὴ πνεύμεθα ——— dicant nostri: *Se
sa befoignons*. Calaber lib. 6.

Εἰσηκε μάλα πύγχι πνεύμενος ὃν γδ' ἐκεῖτο

Δῆεις οἱ μάστισιν ———

——— Τὰ οἱ Θεὸς ἀπάσιν Ἀρης] Ita sane rectius,
quàm δοός, vt diuinitatis ingesta mentione domum
sit commendabilius.

Κνημίδας χρυσίας, αἱ οἱ ἔσται ——— Non solet Quintus
πλατυάζειν: cò aptius fuerit: Χρυσίας κνημίδας α. Nam
vltimam contrahi in Χρυσίας Dorum est.

Ἀμφὶ δ' ἀρ' ὤμοις Θῆκετο κυδιόωμεν γὰρ ξίφος ———
Huiuscemodi gladii gestatio principalis est. Poeta
de Agamemnone Iliad. β.

Ἀμφὶ δ' ἀρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
Hinc irreperat in Calabri carmen ὤμοισιν.

Κουλιός ἐν ἡσκητο δὲ ἀργύρε, ἢ δὲ ἐλέφαντος] Vaginam
totam opinor ex ebone fuisse: at eboris laminas co-
isse morsu argenti, in anulos, & fibulas, simile scve
iuncturas fabrefacti. Fuerunt etiam adapertiles c-

iufmodi eboraceæ vaginæ, præfertim Numidarum vſibus. Silius Italicus lib. 17.

—— Solos ſibi cepit uterque

Quos cohibebat ebur vagina ſectilis enſes.

—— Ἀπὸ δὲ δῖα ἀλὶ γκιον αὐτοῦ μῆνης,

Ἡ δ'... Ἡ μισυ ππληθῆα ———

Nonnus præter morem tenuiter ſatis:

—— Ὡς ὤμων

Βαρβαρον ἡμίτελον ἐλαφρίζοι βούλου.

Maro *lunatas peltas* dixit. Ergo καλαχυστικῆς *pelta* Calabro vocatur αἰπίς: αἰπίδος namque orbis plenus est, quod Eustathii ex etymo innotuit: *pelta* Amazonicæ semiplenus. Ideoque considerate Arrianus lib. 7. Amazonibus tribuit πελέκεις αἰπὶ δρεάτων, & αἰπὶ αἰπίδων πέλτας. Plin. lib. 12. c. 5. de ficus foliis: *Foliorum latitudo pelta effigiem Amazonica habet*. Isidorus clarius: *Pelta scutum brevissimum in modum lunæ emendatæ*.

Θῆκε κόρυν κομώσας ἐθείρησι χρυσέησι] Homerus Iliad. T. vbi Achilles galeam suis explet partibus:

—— Γεεὶ δ' ἔπρυφάλῃαι ἀήρας

Κεῖν' ἔπε βελανῶν, ἢ δ', αἰσὴρ ὥς, ἀπὶ λαμπρῶν

Ἰπποῦς πρυφάλῃαι· ὥς ἐλαστίου δ' ἔθραι

Χρυσταί, αἵ ἦ φαισος ἴσι λόφον ἀμφὶ θαμίαι.

Tentabo tenuis grandia:

—— Capitiq; gravem, quam sustulit altè

Imposuit galeam: velut astra, refulsit equina

Horrificante inba: sed præradiantibus aureis

Crimibus, hinc illinc quas ars Vulcania crebros

Sparserat, enituit magis ———

—— Ἀνέμῳ ἀληκτον ἰαλῶ] Græci, & Latini passim produ-

producunt Ἀληκτῶ, & Psalmi noni paraphrasis apud Apollinarem:

Ἀληκτῶ κραδίη βασιλεὺς τὸν αἰνὴν αἰῶνα. Hom. Il. β.

Κραδίη Ἀληκτῶν πολεμίζου, ἡ δὲ μάχη δαυ.

Nazianzenus ἐν ὑποθήκαις, & κτ' ὁμοίως. Nihilominus vel his etiam in locis tutius congemminabit ἁλ. Sic Langianum Apollónii exemplar pluribus locis praeferit, vnum dabo: — Ἀνεμὶ Ἀληκτῶν ἰωλῶ. Rationem adstruit Theodorus Gaza libr. 4. τὸ σερητικὸν αὐτοῦ βεβαχῶ. Nam productio in Ἀλάμας, & Ἀθάνας licentior putatur. Libro verò Calabri altero, qui scribunt: — γῶς ὃ Ἀληκτῶς ὁρώρη, pro γ. ὃ ἁλ. Bonabalcones Germanos agunt. Estque εὐφρονότερον aliquanteo geminans consona. Itaque recte scriptum est Calabri lib. γ. — Κεραυνοὶ

Ἀληκτῶν νεφέεσσιν ἐοικότες ἐξεχούοντο.

Ἀμφίτυπον βουπλήχα — Securim ancipitem dicit. Post de Penthesilea:

Ἄλλοτε μὲ βουπλήχα βαθυτόμῳ, ἄλλοτε δὲ αὐτῷ

Γάλλους ὀξύϊ ἀκοντα —

Idem lib. ιο.

Πουλιδάμας δὲ ἐπάρσχε σάκος, πελεμὶ δ' αὖ δαίξας

Βουπλήχα σιβαρῶ —

Silius lib. 2. de Hasbyte: — *Sauatq; bipennem*

Perlustrans media fronti —

Brod. Strabo: Οἱ πλεῖστοι δὲ αὐτῇ ἀμφιστόμοις πελίκασιν ἐχούοντο. Fuit autem securis Amazonum propria, & ab hac Penthesilea (si quæ Plinio fides inuenta) Ouid. in Metamorph.

Thermodontiaca malles cecidisse bipenni.
Et in Heroid. Epist.

Prima securigeras inter virtute puellas.

Tranquillus in Nerone Claudio: *Securibus, peltisq;
Amazonicis instructi.*

Θυμοβόρῃ πολέμοιο — Belli tristis, in quo cor ad-
editur, & animus cruciatur. Nec temere legero Δη-
μοβόρῃ, vt passim Mars audit βορέλογος.

— Γάρος Θρήκτωδὲ κίχστα] Brod. Orithyiam E-
rechthei regis Athenarum filiam rapuit Boreas, ra-
ptam tulit in Thraciam, & ex ea Zeten & Calaim
suscepit, Homeri Scholiastes ad calcem Odyss. E.

— Ἰππῶ Καλῶ τ', ὠκυπᾶτω τε, τὸν οἱ ἄλλος Βορέας
Ὀΐπασεν Ὀρέθυα — Aeneid. lib. 12. equos,
Pilumno quos ipsa decus dedit Orithyēā

*Qui candore nives [καλῶ] anteirent cursibus auras
[ὠκυπᾶτω]*

Ἡ δ' εἰη Τελτωνίς — Cur ita Pallas indigitata 7
alii aliter docent. Nonnus Bassaricis:

Τεῖ πλοὺν εἶδος ἔχουσα πέλει Τελτωνίς Ἀθλῶν.

Pallas allegorice est prudentia, quae tria complecti-
tur boni genera ab Eustathio relata in Iliad. H. Τελ-
τωνία ἡ ἀληθοειδὴς ἢ φρόνησις, ἐπεὶ καὶ Δημόκριτον τρία γί-
νεται τῶν ταῦτα ἐξ αὐτῆς, τὸ εὖ λογίζεσθαι, τὸ λέγειν καλῶς τὸ νοηθῆναι, &
τὸ ορθῶς ποιεῖν αὐτῇ. Τελείας γὰρ ὄντως φρονήσεως τὸν ὄψου,
τὸ εἰπεῖν, τὸ ποιῆσαι τα πάντα. Festus: *Tritonia Minerva à
ripa Tritonis fluminis dicta, quod ibi primitus sit visa.*
Diodorus lib. 3. Μικρὸν περὶ τῶν τῶν ἡμεῶν γηγενῶν φα-
νείν δὲ τὴν τὴν Τελτωνίος πόλιν, δι' ὃν ἔστι Τελτωνίδα ποταμὸν πο-
ταμῶν. Plin. lib. 5. c. 4. Non procul à continente palus
vasta ad amnem Tritonem, nomenq; ab eo accepit
Pallantias ab eo appellata Callinacho. Scholiastes
in Apollonii lib. 1. scribit tres lacus vocari Tritonas

Βαο-

Bœotia, Thessalia, Libya, & propter Libycum genitam facit Palladem. Apponamus super hoc ipsius Apollonii verba lib. 4.

Ἡρώτα Λιβύης ἡμῆροισι, αἱ ποτ' Ἀθλίω,
 Ἡμους, ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς ἴορε παμφανόωτα,
 Ἀντίμηναι Τείτωνος ἐφ' ὕδασι χυλώσαντο.

Silius lib. 3.

χομένους ἀπαθίον. Ως γὰρ οὐραγράτῃ τὸ ἐπαθῆναι, ἐξ ἧς καὶ τὸ οὐ-
ραγῆν, Ἐὐ οὐραγῆς. οὕτως καὶ σῶμα, ὃ ὧ οἱ ποθέμαχοι ἴσανται.
Iliad. γ. Τόσσης ὑσμίνης ἐφέποι σῶμα, Ἐ πονέοιτο. Iterum
Calaber lib. 11. — Εἴμιμον αἰὰ σῶμα δ. Tullius pro
Archia : *Ex omni impetu regio, ac totius belli ore, ac
fancibus ereptam esse, atq; conseruatam.*

Εἰ κἀγὼ δὴ σείω Θεοῦ γένος ἔστι γυνέθλης] Brod. Θεοῦ
pro θεῖν abs te diuinum genus trahit. Rhodom. Di-
spice num rectius : Ἡ σὺ θεῖον γένος. Sed nondum, in-
quit, hoc mihi enodatum est. Mihi nodus prope e-
nodis sic explicanti verbatim : Profecto genus est
[Penthesilea] stirpis Dei [Martis] tui, hoc est, qui
Marstuus est, & ex te progenitus. Nonnihil tamen
oratio perplexabilis est.

Ἀργεῖοι δ' ἀπαύειν θάμβεον — γ. ἀπαύειν θεν ἰθάμβεον.
Ποίμνης εἰροπόκοις πόνον συνόοντα φέροισι] Rhodom. φέ- 8
ρον. Ego πόνον φέροισι expono *Negotium facessunt*, vti
anterius πονῆσαι *depraliari* sum interpretatus : aut
dolorem, malumq; inferunt. Hesychius : πόνος, ἄλγος,
φέρημα ὀδυῆς. Item : Πονεῖν, ποιεῖν, ασχεῖν, κακοποιεῖν, ἐν-
εργεῖν.

— Φαίνα * φεῖ πύχλα γένος] Iniice : Πτεῖ χροῖ,
quam correctionem illo Homeri fulsit Brod. Il. H.

Λύταρ ἐπὶ δὴ πάντα φεῖ χροῖ ἔασατο πύχλ.

— Θήρεσσιν ἐοικότες ὠμοβόροισιν] Magis efferant
animos alimenta cruda. Gnarum id Homero Il. H.

— Λείοισιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν.

Pausania in Bæoticis : Εἰ πύχλῃ Εὐαδρὸς ἀκούσας οἶδα Φρί-
νικος, ὡς ἐν τῇ ἱρενῇ τῇ Φοινίκῃς ἀγρωπύροις τὴν ἔχῃς πιούσιν
ἀφ' ἧς.

— Διὰ φλέβας] Carmen attegro : Διὰ τῶν φλ.

— Τάσῃ

— Τὰς δ' ἐαυτοῦ μὲν ὡς λίπεν ἦτορ]. Αἰὼν nequaquam substituendum : nam ἦτορ λίπεν est ἀφροθυμίας descriptio, atq; adeo animæ defectus, & mortuæ, non morientis dumtaxat ; hoc equidem loco.

— Ἀπὸ πλάγης γὰρ δίδως

Ἄλλη, ὅπῃ μιν κῆρες ἀμείλιχοι ἰθὺς ἐσκοτον] De Paridis telo sermo est, & Maro Æn. 6.

Dardana qui Paridis direxisti tela, manusq;

Corpus in Æacida —

10

— Ἐν ἡμέτρῳ τῷ ἀντιπάλῳ μὲν ἔστιν ἡ δὲ τοῦ ἑαυτοῦ ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ ἑαυτοῦ ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ ἑαυτοῦ ἐστὶν

Quem locū animo præsentem contuebatur Quintus hæc scribens. Vnde etiam rescribendum versu antecedente: Ἀμφιμάχω, non Ἀρχιμάχω.

Βεῖλχον τ' Ἀκκαμαχεῖ — Brod. Et valles Branchi, parui opidi Curtio, vici Straboni, in quo oraculum Branchidarum appellatum, nunc *Didymai* *Apollinis* ait recte Plinius, non *Dindymai*, vt scribit Alexander Neapolitanus. Boccatius, plerique alii Branchi pueri, & Apollinis libidines commemorat. Meminisse animaduerto Sibyllæ, quæ apud Branchidas oracula panderet, Iamblychum. Iad Pliniū lib. 5. c. 29. Strab. lib. 9. p. 290. Curtium lib. 7. Melam lib. 1. c. 17.

Μαίανδρου πῆρεθρα βαθυρροῦ — De hoc fluuiio per-
nimium mirum memorat Tyrius Maximus: Θύοισι
Φρύγας τοῖς ποταμοῖς οἱ μὲν ἀμφοτέροισι, οἱ δὲ Μαίανδρῳ, οἱ δὲ πρὸ
Μαρσύας, καὶ ἐμβάλλουσι τὰ μυστρά εἰς τὰς πηγὰς ἐπιφημίσαν-
τες τὸ ὄνομα τῷ ποταμῷ, ὅποτέρῳ ἔδυσαν. Ἀπενεχθέντα δὲ ὅτι τὸ
ὄρος, καὶ ὑποδιώται πρὸ ὕδατι, οὐτ' αὖ ὅτι τὸν Μαρσύαν ἐκδι-
θῆναι τὰ Μαίανδρον, οὐτ' ὅτι τὸν Μαίανδρον τὰ Μαρσύαν· εἰ δὲ ἀμ-
φοῖν εἴη, διαίρουται τὸ δῶρον. Credite posteri.

Εὐ γὰρ οἱ στένοισι θράσος βάλε Τελόχῃσιν]

Ὅφρα γε διεμανέεσιν ὀλέθριον ἢ πρὸς εἴην] Eius iniece-
rat pectori constantiam Pallas, vt in hostem perni-
ciabile cor [suum, seu animum infensissimum] in-
ferret. Pari venere venatori pugnanti postea tri-
buet ὀλέθριον, quo ille tunc indubie vititur, alio-
qui non ἀπορροδονύσας reponi potuit ὀλέθριον οἶον.

— Ἀρήφίλος Πολυπότις] Homer. Il. 3.

— Μενεπιόλεμος Πολυπότις

Τὸν μὲν ὑπὸ Πηλεΐδῳ πέκτε κλυτὸς Ἰπποδάμεια.

Aliter

Aliter Scholia minora in Homerum, vbi Poly-
poetæ parens Pirithous, Melanippe mater. An illa
πρωάνυμος, cum in adsignando patre consensus sit
veterum?

→ Υ' παῖ Σιπύλῳ νιφόνει] Solin. c. 53. *Caput Mae-
oniae Sipylus excipit, Tantalus antea ducta, & in illam
vocabuli memoriam orbitatibus data Niobe.*

Ηἷχ' Θεοὶ Νιόβῃ λᾶαν θίσαν ——— Dictio lecta ex
Il. β. vbi de dracone portentifico: Λᾶαν γάρ μιν ἔθνεα
Κρόνους παῖς ἀγκυλομήτεο. & Il. ω. dicitur in consimili re
λίθοις θίσαν. Ovidius fabellam pertexuit Metam. lib.
6. vbi inter alia:

——— *Intra quoque viscera saxum est.*

——— Ηἷς ἐπ' δάκρυ] Niobes lacrymas in fabulam ver-
tit Pausanias Arcadicis: Νιόβῃ λέρουσι νύ Σιπύλῳ τῇ ὄρει
θέρους ὄρα κλαίον.

Καὶ οἱ σὺν συνέχοισι ——— Malim Σπινάχοισι, vel σπ-
αχνοῖσι.

Ε' χθρὴ μνηλονόμοισιν αἰεὶ παύειν δ' ὀμίχλῃ] Odoratur
Homeri vestigia Il. γ. ——— Ὀμίχλῃ

Ποιμέσιν ἔπ' φίλῳ, κλέπει δὲ τε νυκτὶς ἀμείνω.
Furum est nocti, & tenebris insidiari. In Hymno
dicitur Mercurio furaci: ——— Μελαίνης νυκτὶς ἐπ' αἶ-
ρε, furæ afflecla noctis.

——— Μέγα θαῦμα παρ' αὐτομένοισι βροτοῖσι] Brod. le-
gendum παρ' ἐσπομένοισι βρ. hominum postritati. Ad-
ferenda tamen prior lectio παρ' αὐτομένοισι, hoc est,
prætereventibus; vel aduentoribus, vti hoc ipso libro

——— Ε' πασύμανον βαρὺ πῆμα aduenientem, vel irru-
entem noxam grauem licet interpretari.

Μύρται ὡς πέτρῃσιν ——— Hoc est, ipsa iam rupes

stupida gemit tristi adsimilis. *Petram* vocem Latii iure donauit Curtius lib. 3. *Circumiec'ta nemora, petrae*, i. rupes. Ibidem: *Non in praeu'ptis petris Illyriorum, & Thracia saxis.*

Ω καύες — P'ondus huius probri expendimus Notis ad Basilium Seleucensem, passimq; iacitur mordacius. Infra Ajax occiso ariete ratus inimicum Vlyss'em interfectum: Κεῖσο κύνον —

Χάρμα φίλοις πικέεσσι, & υἱάσιν — Corrigo Τοκέεσσι, & υἱάσιν. Alterum enim est ac si dicas *Natis, & filiis.*

— Οἱ δ' κόνιν δραχμοῖσι δεδραχμένοι ἀσπαίρεσκον] Δραχμοὶ 12 pugilli, manus. Quemadmodum Il. Δ.

— Εὐκονίσι π'σάν ἐλε γαῖαν ἀρσεῖ, vola terram apprehendit: itidem h'ic. Nequicquam sunt, quibus non intellecta voce parum obuia, sedit reponere γαθμοῖσι, vel ἡμύεσσι.

Ἀντλον, ὅπως σείθεσκον ὁμοῖς καμμένοισι π'σόντες] Brod. Eos sanguine, qui adhuc superesse poterat, prementes exinanibant. Vellem duo euicisset prius, Ἀντλον pro Ἡντλον probæ notæ vocem esse, deinde huius loci peculium. Sic inducto otioso commate interpretor: Equi incidentes simul cum mortuis cumulum velut manipulorum [cadauera ipsa] calcabant. Hesych. Ἀντλον, κάδον, αἰτητήλεον ὕνες δ' καὶ πῶν θάλασσαν, & πῶν σαρὸν τῷ δραχμῷ. Secundum Suidam αἰτλον est ἡ συγκαταβῆ τῷ ἀσπάρχων ἐν τῇ ἄλῳ. Nec admittenda rescriptio Rhodom. Π'σόντες. Alii namq; h'ic οἱ καμμένοι, alii οἱ π'σόντες: hoc de equis dictum, illud de cæsis cadaueribus. Pari prope sententia lib. 5.

— Γελακπίνοντο δ' λαοὶ Μίγδα ἐοῖς ἱπποῖσι —

Sic. *Æneid.* 11.

Tum

*Tū verò & gemitus morientium, & sanguine in alto
Armaq, corporaq, & permisti cade virorum
Semianimes voluntur equi —*

Γομα κακὰ φέροντες] Ordine reddito: — κα-
κά πολλά.

Ἦ σπιν ἐπαίσων & κακὰ μὴ δέπ — Locus affectus, ne-
que præposituræ carentia medicabilis: αἴσων namq;
primam longat. Dativus etiam σπιν non patitur eam
diuelli. Audenter rescribo:

Ἦ σπιν ἐπαίσων — quod de bellatrice mascula
dictum oportuit. Gell. lib. 1, c. 19. ubi ex Ennio at-
tulit *rectos cypressos*, exponit consilii rationem: *fir-
mior ei credo, & viridior sonis esse vocis visus est re-
ctos dicere cypressos, quàm rectas*. Resistis fortasse, &
adiectivus id euenire concedis; de participiis abnuis,
durum censes. Verum si de poetis bene sentis, aliter
censebis. Poetarum & elegantiarum regula Hom.

Ἦ πὶ Ἀθλουμένη ἀκίων ὤ — pro ἀκίονα, quod par-
ticipium agnoscit Eustath. aduersus Aristonicum.
Sophocles: Ἀχίον Ἦ λείπεται. Plutarchus huic conie-
cturæ facem prætulit lib. de Homeri poesi: Σωηθὶς
γὰρ ὤ τοῖς παλαγοῖς, χεῖρ δὲ τοῖς ἀρσενικοῖς, & αἰτὶ τῶν ἡλυκίων, ὡς
κρήνησι, & δλωατοτέροις. Perueni ad Parergam lib. 7.

— καὶ οἱ αἰεζον

Ἀλλὸ ὅμας, & θάρσος ἐπιπλέον· οὐδὲ οἱ ἀίχμη

Μαψιδίω ποτ' ἴθωεν —

Brod. Ἀχίν. Ego re-
ctis omnia verro:

Ἀλλὸ ὅμας, & θάρσος ἐπιπλέον· οὐδὲ οἱ ἀίχμη

Μαψιδίη ποτ' ἴθωεν —

Sit tollas πὶ ποτ', tunc π' ἴθωεν significabit *dirigeba-*

itur, cuius usum desidero. Neque verò tolli patiuntur sequentia:

——— Ἀεὶ δὲ ἢ νῶτα δαΐζει

Φευγόντων, ἢ σέρνα κατὰ πόντον αἰσούντων.

Præterea tunc particula *οἱ* vix erit, ne superuacua sit. Illud autem fuerit : Neque frustra illi vnquam ha-sta furebat. Rebus verò minime sentientibus furorem attribui passim obuium, vt amni spumeo Æ-neid. 1.

——— Κάματος δ' ἔκκαμπε θυμόν] Rhodom. Οὐ δά- 14
μνατ. At Calaber hac ipsa pagina κέρλω δάμνεσθαι πα-
θηκώς dixit, crebriusque ea vox παθηκὴ ἐστ, & Ho-
merus Odyss. α.

——— Δάμνησι σίχας αἰδρῶν. Possit tamen vsus ille
alter Atticis adscribi. Mallem ego:

——— Καμάτῳ δ' ἔκκαμπε θυμόν,

Ob laborem non animo fatiscibat Penthesilea.

Sic Euripidi εὐκάματος κάματος.

Ἀΐτομον, ἀλλ' αἰδάμαντος ἔχον μένος — Statius 1. Syl-
uarum:

——— *Duro nec enim ex adamante creati.*

Dionysius Halicar. lib. 7. Ο' μολογίας αἰδαμανήνοισ δε-
σμοῖς ἡσφαλισμένας. Meritissimo Athanasius tot vi-
ctoriarum, tot gloriarum miles à Photio c. 258. di-
citur Ο' τῆς ὑπομονῆς αἰδάμας. Hesiodus:

——— Αἰδάματος ἔχον κρατερόφρονες θυμόν.

Pindar. Πυθ. Δ. Αἰδαμανήνον ἄροβον.

Valer. Flaccus lib. 3.

——— *Fractōq, trahens adamante catenas.*

Manil. lib. 1.

Atq, adamanteis discordia vincita catenis.

Maro-

Maronem, Horat. alios prætermittam addito ex Metam. 9. Apulei loco: *Soleant adamantina etiam perfringifores.*

Οὐκ ἐκαμοίγε πρὶ κλεῖνόν ὄβριον Ἀχιλλῆα] Duriuscule rescribitur κλεῖνόν. Κλυτὸν præfuisse suspicio est, & synonymam vocem ex ora libri eius sibi locum per imprudentiam vendicasse. Rescribo etiam ὄβριον, claudoque versum notis παρένθεσιν, atque his verito: *Adhuc enim ei*

(*Quoniam Parca aduersus nobilem impellebat Achillem*)

Parca funesta gloriam dabat — Nec vice simplici peccat Rhodomanus quoties περικλυτός exturbat è Calabro; refutat hoc Hesichius voce sua in serie composita: Περικλυτός, ἑνδοξός, ὡς ἑσπῶς, ἐλίας ὀνομασμένος δὲ πρὸ πύχλιν. Anterior: Περικλυτός, ἄγαν ἐνδοξός.

Υἱὰ κωδαινῆα, ἰδὲ ἄλλοθεν ἄλλον ἑναρῆν] Fortè:

Υἱὰ κωδαινῆα, ἢ δὲ ἄλλοθεν α.ε. Κωδαινῆα Parca. Ἡ δὲ ἑναρῆν Pentefilea, funera funeribus cumulans.

Ὡς ἀπ' Ἀχαιῶν νῆας ἐπασυμένη — Campestris hæc agitur pugna, naumachia non est. Prærulem: Ἀχαιῶν νῆας, sequitur:

Τοῖς μὲν κτάνε, τὺς δὲ ἐφόβησε. Item comparatio bouis lasciui bundæ & herbida pascentis, atque calcantis propior est pugna pedestri, quàm nauali.

— Ἐγείρε ὃ οἱ θάρσος ἀλλήῳ] Θεάρσος scriptu necessarium est.

15. Ἡ ὕχ' ὅρα πρὶ γυνῆα — Rectissime ad exemplum poetæ termaximi Odyss. β. Ilia. γ. creberrimè. lul. Scaliger ἐαυτοῦ ἡμιωρῶμενον agit, dum de re tritissi-

ma Græcos infectatur. Absq; causa etiam Rhodomanus expungit π Η'.

— Ε' αὐμένως ὃ πρὸ πίχας αἰρμαίνεσκον] Troades, dum Amazonum gloria, velut thyrsus, agit earum cor. De Lacænis, & ipsis αἰλιανίραις Cicero lib. 2. Tuscul. *Incundissimum est videre Lacenas virgines, quibus magis palaestra, sol, pulvis, labor, ac militia in studio est, quam fertilitas barbaræ.* Plato lib. 7. de legib. testatur in Ponto Sauromatidas esse, quibus non equorum modo, sed & armorum æqualis cum viris cura erat, & exercitatio. Sauromatidas easdem cum Amazonibus putat Eustathius in Dionysium. Item Pomponius Mela lib. 3. c. 5. Vide Iustin. lib. 2. Curtium lib. 7. de Thalæstri regina, quæ tercentum ancillis comitata regem Alexandrum inuifit, dignamque se professæ est ex qua regni hæredes susci- peret. Diodorum Siculum lib. 3. de Tarina Sacarû regina. Antonius Diogenes lib. de Thule iniula: Ω'ς εἰς Ἀρταγόροις ἦχθη, οὗ γυναικὲς μὲν πολέμοισιν, ἀνδρες δὲ οἰκου- ροῦσι, καὶ τὰ γυναικῶν ὅππῃ μαλοῦνται. Ctesias: Σπαρέθρη τελαίοντα μυριάδας ἀνδρῶν, εἴκροσι δὲ γυναικῶν armavit in Cyrum, & vicit. Thomyris, & Bonduica nobilissi- ma nomina sunt, item Artemisia, Cleopatra, Rhodogune, Arganthone.

Ω'ς ἄρα Τρωϊάδες πρὸ φύλοπιν ἐγκοίνισται] Conside- ratè: namq; φύλοπις μάχη, ἀπὸ τοῦ φύλα μάχεται συνε- ρχόμεναι, minora Scholia in Il. 2. Tacitus lib. 3. Hist. *Casa quadam fœmina studio partium ad prælium pro- gressa, non ad spectaculum modò.* Pomponius Me- la de Iaxamathis libr. 1. c. 21. *Apud eos easdem artes fœmina quas viri exercent, adeo ut ne militia quidem vacent.*

vacent. Viri pedibus inhaerent, sagittisq; depugnant, ille equestre praelium ineunt. Nec ferro dimicant, sed quos laqueis interceptere, trahendo conficiunt. Nubunt tamen: verum ut nobiles habeantur, non in atate modus est: nisi quæ hostem interemere, virgines manent. Item lib. 3. c. 3. de Sarmatis.

16 ——— Γυκα φρον' ὕσα Θειμῶ] Ipsa illa, quæ Palladis antistita acceptum ab Hecuba pepulum diuæ obtulit Iliad. 5.

vbi poeta: ——— Α' θλώης ἐν πόλει ἄκρη,

Τῆσι θυεας ὠϊζέ Θειμῶ καλλιπάρης

Κισπῆς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο.

Τλώ γδ Τρῶες ἔηκαν Α' θλωαίης ἱέρησιν.

Τίπτε κλόνον αἰνόν ——— Explebo numerum : Τίπτε ποτ' κλόνον ακ. vel Τίπτε μάττω κλ. α. Cur temere in pugnam ruitis?

Ἰσὺν ἐπιντύνει θεῶν ἐνδοθι μελᾶσθρων] Εῶν, pro Vestris, quod & in Apollonii Argonauticis legi. Apud Homerum Hector pariter bellicam rem laudemq; sibi sumens, uxorem iubet accurare ἰσὺν τ', ἡλακάττω π. Hypermnestra Lino:

Quid mihi cum ferro? quid bellica tela puella?

Artior est digitis lana, colaſq; meis.

Hisce muliebribus officiis Pallas præsidere creēta est, quæ ab te Ἰσὺν λέεια dicitur à Nonno, ab aliis Ερζαίν, item Ο'ρζαίν Hefychio teste.

17 ——— Ὑπὸ βλοσυροῖσι] Γένουσι, vel Γενύεσσι Rhodomanus, frustra. Nam & Nonnus lib. 3. Ἰοβόλοι ρα θάμει γέες ἐπεσάμοντο χυμῶν, & u in ἰλός modo corripit, modo produci autor mihi Scholiastes in Il. φ. Nec muto principio Mori quinti verba cadenti.

— Εὐκ' ἀφ' ἑμνοιο κείδασεν

ῥ' ἴδεν — Anno mundi λυθροντίβς οοδχιτ.
non procul Infulis Flandrorum spectavi arborem,
quam venti furor per medium ita secuit, pars ut su-
perior auulsa cum tota ramorum umbra viæ inci-
deret arboris instar, quæ illic creuisset.

Αἰκωίης πατέρων ἱερὸν γῆρος — Dedecorare.

— Διὸς μεγάλῃ γεγαῶτας] Ita ποιητικῶς περὶ, quàm Με-
γέλοιο γεγαῶτας. Aiacem, & Achillem intellige. Apol-
lodorus lib. 3. de Ioue, & Ægina: Γεννᾷ πάντα ἐξ αὐτῆς
Αἴακον; item de Aiaco: Αὐτῇ πάντας ἐγγόνων Πηλεΐ π, &
Τελαμών: Telamone autem satus Ajax, Peleo A-
chilles. Metam. 12. de se Ajax:

— Telamone creatus

Mœnia qui forti Troiana sub Hercule cepit:

Aiacus huic pater est, &c.

Aiacon agnovit summus, prolemq, fatetur

Jupiter esse solum: sic ab Ioue tertius Ajax.

Eadem cum Apollodoro Isocrates in Euagora. Me-
tamorph. 13. Ajax cum Teucro referuntur Achillis
patruelles. Didymus in Iliada π. Diodorus lib. 5.

Τρώων ἀγλαὸν ἄστυ διέπερατον ἑσχείησι

Τοῦτον, ἅμ' Ἡρακλῆϊ δαΐφρονι Λαομέδοντος] Troia ter
capta. Horat. lib. 3. Od. 3.

Ter si resurgat murus ab œneis

Autore Phœbo: ter pereat meis

Excisus Arginis: ter uxor

Capta virum, puerosque ploret.

Theocritus Τευκρίδα βίπορδον appellavit. Primum
Laomedonte imperium tenente, cum ob Hesio-
nen à marina bellua liberatam Hæculi σῶσρα nega-
uit, à

uit, à quo ea expugnata Telamonis subsidio. Ouid.
Metamorph. II.

— *Quam dura ad saxa reuinctam
Vindicat Alcides, promissaq; munera dictos
Possit equos: tantiq; operis mercede negata
Bisperitura rapit superata moenia Troia.
Nec pars militia Telamon sine honore recessit,
Hesioneq; data potitur* —

Vides hinc cur ista protulerit Ajax ad Achillem: Αἰ-
χμήν πατέρων ἱερὸν ἥμος. Primæ istius vastationis me-
moriam consignata est Æneide octaua, & nona, Ca-
labri lib. 4. Iliade quinta, Punicorum Silii primo, v-
bi Annibal Herculem inuocans:

*Et Troia quondam primis memorate ruinis
Dexter ades, Phrygia delenti stirpis alumnos.*
Iterum capta ab Amazonibus, Ηῦματι τῷ, ὅτι ἡλθον Α'-
μαζόνες αἰπαύουσαι Iliad. γ. Tertium ab Attridis, res co-
gnitissima.

— Α' μ' Η' εακλήϊ δαίφρονι Λαομέδοντος] Deesse
versum, cui adhæreat vox Λαομέδοντος, suspicio est:
nam ὅτι Λαομέδοντος, vti politissimè diceretur, ita præ-
positio scdissimè detraheretur, & induceret tene-
bras.

18 Καὶ τὴ μ' ἐστίμενοι καπνῶν πόντον ἔσαν ὀμίλου] Rhodo-
manus reponit ἥσαν vocem exoletam, aut certe mi-
nus poetico genio congruentem, vel ἱξαν. Prætu-
lerim ἔσαν, vocem pugnaturientibus peramicam,
poetisque sollempni. Sed & hæc tertia fuit Rhodo-
mani coniectatio.

18 — Γαίθεσιν Α' λωῆος μεγάλοιο] Ponit eos Odyss.
A. Homerus

Ὡς τὸν δ' αἰπὸν θεόν, τὴν ἐκ κλειπὸν τ' Ἐφιάλτιον.

— Πυρὶ δ' ἄσκιος ὕλη

19

Ὡς ῥε εἰς ἐξυλόχοισιν ὄντα πᾶσι χυλὸς ἀήπῳ] Placuit & hec ignis fortuiti causa Philosopho lib. 2. de cæl. : Ἡ δὲ θερμότης ἀπ' αὐτοῦ, καὶ τὸ φῶς γίγνεται παρεκτεινομένου τοῦ αἵρος ὑπὸ τῆς ἐκείνων φορτῆς· πύρισκε γὰρ ἡ κίνησις ἐκ πυροῦ καὶ ξύλου, & λίθου, καὶ σιδήρου. Thucydidi quoque lib. 2. belli Peloponnesiaci: Ἡ δὲ γὰρ ἀνέρεσιν ὕλην περιέφθισα ὑπὸ ἀνέμων, πρὸς αὐτῷ δὲ τῷ ὀρέματι πυρὶ, καὶ φλογὶ ἀπ' αὐτῆς αὐτῆς. Iliad Λ.

Ὡς δ' ὅτε πυρὶ δὴ λὸν ἐν αἰξυλῷ ἐμπέσῃ ὕλη,

Πάντῃ τ' εἰλυφῶν ἀέρος φέρεται, οἱ δὲ περὶ θαμνοί

Πρίρριζοι πύρριζοι ἐπεγρόμενοι πυρὸς ὀρμῇ.

— Ἡ ὕπε

Πέρδαλις ἐξυλόχοισι — Lacunula impleri posse videbatur e Nazianzeno sic : Ἡ ὕπε σικτὴ π. Sed commodius infulciam λυγρή, ex ipsomet Calabro lib. 3.

Ἀμφὶ περὶ ἐστῆσονται αἰὲς πόλιν ἢ ὕπε λυγρὰ.

Πέρδαλιες —

Quid si tamē Calabro variantia quaesita est? Rhod. Δεινὴ, vel Ἀναιδής.

— Περὶ δὲ σφισι χαλκός. — Exple: Ἐλαμψα, ἄσραπτε. Rhod. ἔβραχε χαλκός, conuenientius voci sequenti: Κινυμένων.

— Τὸ δ' ὅστος Διὰ κίδαι] Rectius: Τὸ δ' ἐς σάκος Ἀ. Ἰξεν' ἀπὸ πλάγῃ δὲ δατρεφέν εὐτ' — Ex Iliad. γ. scribo Διὰ τρεφέν: ibi in re consimili: Τειχὰ δ', & περὶ τειχὰ δατρεφέν ἐκπσε χροί. Reliquum sic explet Rhodom. Εὐτ' ἐπέλασεν. Possit & sic: Οὐτ' ἐπέρησε: hasta diffracta est, nec penetrauit. Sic Iliad. φ. Hom. in re consimili:

simili: — Πάλιν δ' ἀπὸ χαλκῶς ὄρεσε

Βλημάτων, οὐδ' ἐπέρησε. Θεὸς δ' ἠρύκακε δῶρα. Vcl: Λυ

— Κ' εἰ μάλιστα θράσις εἶη] Placet: Εἰ καὶ μ.

Εὐσταλῶς ἐλπῖσα κατ' οὐδὲος οὐδὲ οἱ αἰδῶς

21

Ἠῶθεν δέμας ἦν — Ea quoque cura morienti Iulio Caesari decori fuit. Suet. c. 82. *Utque animaduertit undiq₃ se strictis pugionib. peti, toga caput obuoluit: simul sinistra manu sinum ad ima crura deduxit, quo honestius caderet, etiam inferiore corporis parte velata.* Ouid. Metam. 13. de Polyxena:

Tunc quoque cura fuit partes velare regendas,

Cum caderet, castig₃ decus seruare pudoris.

Θηητήρ ὡρ' εἶσα — Penthesilea moriens spectator 22 erit, aut admirator? Immo: Θηητήρ. *spectata*, quæve sui admirationem conciuerat.

— Καπκλάσθι δέ οἱ αἰχμή] Brod. malit Α' χμή, vigor ille singularis, inquit, Κἀρῶ.

Τρῶες δ' ὡς ἴδοντο δαϊκτάμενῳ ἐνὶ χάρμῃ] Δαϊκτάμενῳ. Lib. 3. δαϊκτάμενων Ἡρώων, sæpiusq; augmēto derafo. Nota ex Ptolomæo Iephastione l. 6. Ὡς Α' χμείς ὑπὸ Πενθεσίλειας ἀναγρεθεῖς, δεηθήσης αὐτῆς τῆς μητρὸς, Θέπδος αἰαβιοῖ, καὶ αἰελῶν Πενθεσίλειαν εἰς ἄδ' ἄλιν ὑποσρέφει: ut Achilles à Penthesilea sublatus prece matris Thetidis reuixit, Penthesileam sustulit, atq; ad inferos reuertit.

Ἀσπετ' ἀχκῆμένοι μεγάλοι] γρ. ex poeta principe Α' κηχέμενοι.

— Τετρυμένον αἰψα πάντες] γρ. Α' ψα.

— Ε' πεί νύ σε κῆρες ἐρυμναί] γρ. Ε' πονή. Calabri manes etiam reposcunt Κῆρες ἐρυμναί. Similiter peccatur lib. 3. errore manifesto:

Δάσσω ἐπασυμένως θάνατον, Ε' κῆρες ἐρυμναί.

Rectel. 2. — Ε' κατέρθε παρὲς αὐ Κῆρες ἐρυμναί —

Aperit

Aperit Scholiastes in Apollonii lib. 1. Εἰρημαί ᾧ ἦται
 καὶ συγκοπῶν, ἐρεβενναί, τυπῆσι καὶ πληκπκαί, σκοτφαι κυ-
 εως, ἐξ ἑ μαλαίνας. In Dionysii verba: — Νωεῖκι
 αὐτὸ ἐρυμνά commentarius est Eustathii: Τὸ ᾧ ἐρυμνά π-
 νες ἐρυμνά χεῖρας, ὅδε σύμφυτα, ἑ δασία, καὶ κάταλλα, ὅθεν
 ἑ φαίνονται μέλανα διὰ τὸ πολὺ τῆς σκιάς.

23 — Ὑφ' ὧν δὲ δεικνύμενος] Ὑφ' ἐνὶ δὲ modus
 carminis non patitur. Scribo ergo: Ὑφ' ἐν δόρυ. Alio-
 qui scimus eum dativum vsitatum Nonno: Σὺν δὲ-
 εῖ, σὺν θώρηκι, σὺν ὀλέαδι, σὺν Διονύσῳ. Et Calabro lib. 8.

— Μεγάλῳ δὲ παρσυνέσκε.

Ὅφρα καὶ τοῖ Πηλῆος — χ. Ὅφρα καὶ τοῖ π.

Πολλοὶ δ' εὐχαίοντο — Quarta syllaba esto lon-
 ga: Εὐχέωντο.

Τοῖς ἀλόχοιο παρὰ λυγέων — Brod. Καὶ ποίης.
 Rhod. Τοίης πν. Ambo ἔπυχον. Quid si legas Ὀδρεῖς
 ἀλόχοιο, externæ coniugis? Nolint externam, optēt
 tamen tam formosam. Cui cōiecturæ præstructum
 illud videtur:

Αὐτὴ γὰρ μιν ἔπυξε ἑ ὧ φθιμένοισιν ἀγντῶν

Κύπρις εὐσεφάμος κρατερῶς ἑλέκοις Ἀρης:

Cum mortuos foedet plurimum facies lurida, & ca-
 dauerosæ.

Θήλυ θ' εὐπωλον — Thessalia olim equorum
 ferax, & altrix audiit. Equos autē protulit bello, vel
 magnificentix, atq; ornamēto. Bello Lucani iudi-
 cio: *Thessalicus sonipes bellis feralibus omen.*

Tradit & Herodotus Polyhymnia Xerxis, ac vulgi
 opinione equas Thessalicas cæteræ Græciæ præfe-
 rendas equis. Vnde vulgatum referente Zacharia
 in Theocritum aliisq; Ἰππὸν Θεσσαλικόν, Λακκαίμονίλιν

π γαῖνα. Quod & Paulus Orosius insinuat lib. 3. c. 12. Ornamento fuere equi Thessali bigis & quadrigis. Theocritus Idyllio 8. Ἡ κάπη κυπαρίσος, ἡ ἀρμαλὴ Θέσσελος ἵππος. Quæsitæ & in equis Thessalicis à vario colore commendatio descriptaque Nonni penicillo lib. 33.

Δευτέρω ἀολόδιον ἐθήκατο Θέσσελον ἵππον.

Propterea passim ἄρχος ἱππόβον Homero dicitur, hoc est Thessalia: Pthia verò Thessaliæ pars geographis.

Φόβησιν . . . κεραιωῖς] Quia terret, & homines à 24 proposito fulminibus retorquet Iupiter, Τερπικέ-
ραιως audit, quasi τερπικέραιως. Scholia in Hom.

Τερπικέραιοι ὁ πρέπων τὸς ἐναιπῶς κεραιωῖς.

Sic Annibalem deiecit ab urbis Romæ mœnibus apud Silium, & Historicos.

Δεινὸν ἀπαιδομένον ——— Brød. Scribendum: Ἀ-
παιδομένης, aut ἀπαιδομένου, ἀπικῶς, virili pro fœmini-
no genere usurpato, coruscationib. inflammatum,
Quidam illud Ἀπαιδομένον ad Martem referunt.

——— Ἀπὸρρήξυ Διὸς ὄμβρος] Vnde illi cognomen-
tum Ὀμβρεος. Strabo lib. 15. Σέβονται μὲν πὺν Ὀμβρεον
Δία οἱ Ἰνδοί. Item Arriani lib. 1. c. 19. Ἰκμάτος Nonni
lib. 5. Apollon. lib. 2. Præterea ῥέπος Nonni lib. 8.
Hinc Ennius in Epicharmo:

Iste is est Jupiter, quem dico: Græci vocant

Æra, quiq. ventus est, & Nubes, Imber postea;

Atq. ex Imbre Frigus, Ventus post fit, Aer de novo.

Venus in Epithalamio Stellæ apud Statium libr. 1.
Sylvarum argutatur:

——— *Ipsum in connubia terra*

Æthera, cum pluuiis rarescunt nubila, solvo.

Tibullus:

Non ipsis, Penthesileæ, commilitibusq; Amazonib.

Οὐ γὰρ ὅτι φθιμένοισι πέλει κόπος ——— Iliad. Z.

28

Οὐ γάρ π φειδὼ νεκῶν κατὰ περὶ θάπτων

Γίνετ', ἐπεὶ κα θάνωσι πρὸς μελισσέμαν ὤκα.

Iterum Galabes lib. 11. — Οὐ γάρ σφισι [mortuis] μήνις

ἐπιδῷ. & l. 9. Aristot. Rhet. β. vbi negat viuos mortuis irasci: Ὡς ἔμμενόμενος, εἰ μὴ ἤθελ, αὐτὸς, αὐτὸς ὅτι. ὥστε οὐδὲ τοῖς ἄλλοις, ἔτι μὴ αἰσθάνονται, ὀργίζονται, οὐτε τοῖς περὶ αὐτὸν ἐπὶ, ὥς περὶ θάπτει τε τὸ ἔχον, καὶ ἐκ ἀλήσεισιν, οὐδὲ αἰσθόμενοις ἔτι, οἱ ὀργίζονται ἐφίενται. Διὸ εὖ φησὶ Ἐκπρος ὁ ποιητὴς παῦσαι βουλόμενος τὸν Ἀχιλλεῦ τὸ ὀργῆς περὶ αὐτοῦ.

Κῶφλω γὰρ δὴ γαῖαν ἀσκήζει μενεαίων.

——— Θυμὸς ὀλνται] γ. ὀλνται.

Ἀμφ' ἀγαθοῦ κείροντο Γοδαρκίος ——— Aptè, inquit Rhodom. Τείροντο. Verum hic fœtus suppositivus, non genuinus est. Nam τὸ Κείροντο valet, *Tondebantur*, quod in gratiam demortui fieri solemne fuit opus Nonnus lib. λζ.

——— Ἀμφὶ ὅ νεκρῶ

Γενθαλίω πλακαμῖδα κατηφεί τῶ μιν εἰσὶ δῆρ.

Iniiciebant crinem sectum in mortuum:

Ἀμφὶ δὲ μιν στενάχοντες ἐπὶ ῥέον ἄλλος ἐπ' ἄλλω

Νεκρὸν ἀμοιβάζουσιν ὅλως σκιδώοντες ἐγείρας.

Metamorph. 3.

Planxere, et sectos fratri imposuere capillos.

Calaber lib. 3. Achilles rursus in funere tondet Myrmidonas:

——— Ἀμφὶ ὅ χαίτας

Μυρμιδόνες κείροντο νέκτω δὲ ὀκάλυσαν αὐτοῦ.

Vbi ἀμφὶ ἐριπίδα Rhodomanho verus lectio: subit enim de Briseide:

Κηρα-

Κείσε μὲν προκάμεις πύματον πόρε δῶρον ἑκάστῳ.

Ipsē Achilles attonsam sibi comam in Patroclis manibus deponit Iliad. ↓.

Ὡς εἰπὼν ὃν χερσὶ κόμην ἐπάρσιο φίλοιο

Θῆκεν ———

Hunc ipsum ritum *πριαμωθιῶα* *πeteres* dixisse à Priamo ob casum Hectorem tonsō autor est Eustathius in Iliad. Ω. In Euripidis funere Archelaus *Macedonia* rex crinem tonsus est, & *maerorem*, *quem animo conceperat*, *ultu publicavit*, Solin. c. 14.

————— Οὐ γὰρ ἔτ' ἰδλοῦ

- 28 Δεῦτε ἀδελφοῖο μάχη σὶ Πρωπσιλάν] Interpretor: Nunquam enim forti fratre Protefilao deterior erat in pugna Podarces, non inferiora secutus. Po-

— Τόνδ' ἔκτανε Δαρδανός, αἰὴρ

Νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολὺ πρῶτον Δ' ἑμῶν: tamen Oui.

C 5

dius in epistola Laodamiae Protefilai coniugis, in-
dicium facit Nectaria.

*Hectora, nescio quem, timeo: Paris Hectora dixit
Ferreæ sanguinea bella mouere manu.*

Hectora quisquis is est, si sum tibi cara, caueo:

Signatum magis pectore nomen habe.

Hunc ubi vitaris, alios vitare memento:

Et multos illis Hectoras esse puta.

Apud Homerum Dardani nomen aut gentile est,
aut proprium, ut Mæon, Scythes, Libys, Achæus,
quæ singulis olim indita, teste Porphyrio. Palæpha-
tus ponit eorum opinamentum, qui Protefilaum
ab Æneæ, aut Æneæ socio cæsum credidere. Eusta-
thius: τινὲς δὲ Δαρδανὸν αὐτὰρ ἐκ τῶν Δαρδανίων, ὅ-
τι οἱ μὴ ἀποδέχομενοί φασιν, ὅτι ἐκ τῶν ἑρρίων τῶν Πρω-
πίλων. εἶπεν, ὅτι τῶν φαίδρων, ἑκ τῶν, ἢ Δαρδα-
νός, ἑκ τῶν. Est autem ad Sigeum turris Protefilai de-
lubro data, Solin. c. 15. Pomponius lib. 2. c. 2.

Πειχάμβραλι πίνδος] 25. Γεωμάρβαλι.

Τετραάπων κείνη ——— Lenius: Τετραάπων; ita-
que loquitur Aristot. Rhetor. 2.

Νόστι δὲ Θεσίπιο λυγρὸν δέμας εὐβελανόιο

Θάψαντες ——— Hominis insaniam detestati. No-
ta singularios, tanquam fuisse dedecores: aliquanto
etiam magis si loco ab honoratis virorum sepulcris
separe quis humaretur, quod in Therstitis sepultura
cautum,

IN Q. CALABRI

Paralipomenon Libb. II.

CL. DAVSQVEII

Adnotamenta,

29 — Κορυφαί ὀρέων ὑπερηχούντων] Versus lapsus
in vocem emendabilem : γ' ὑπερηχούντων. Solet enim
aer impetu validissimo in montibus concrepare.
Aut referes ad virgulta sonantia summis in monti-
bus. Sic π' ὑψ' minime otiosum erit. Ea coniectura
propior est vestigia vitiatæ scriptionis. Nec hæc
longe erunt. μάλα ὑψέντων admodum editorum,
voce à Sibyllis lib. i. & 3. posita. γ' ὑπερῶν ὑψόντων, val-
de splendentium: primo namque mane primi mon-
tes illustrantur. γ' ὑπερῶν ὑψόντων, vox est Eustathii in
Dionysium.

Λαμπρόν ὑπὲρ φάος ἦλθεν — Tmesis est : ne
cui superfluere videatur π' γ' ὑψ' pro ὑψ' ἦλθεν : Cum
montes superasset lux Solis.

Ἐξ ὅμοιοι σκοπίασσκον — γρ. σκοπίαζον. Inferius:

Ἐξ ὅδω ἐσκοπίαζον αἰπ' ἄλλος αἰπεινοῖο.

— Μεπέριτι θυμοίτης] *Hic vir hic est, qui duratēam machinā primus*

Duci intra muros hortatur, & arce locari. Æneid. 2.]

— Ὡς ἔρ' οἱ

Ἐξ ὅδω ἀνὰ πύλας μάχην δ' ἀποθλῶαι] *Silius*

— *Ausit certare Tonanti*

Tam laetus bello est — Annibal.

— Ἀπ' ἑαυτῷ ἐνθάδ' ἰκέσθαι] *Ita poetis familiare. Isocrates in Euagora: Ὡς εἰ πνεῖς ἥν ποιεῖς περὶ πνοῦς ἥν περὶ γυμνημάτων ὑπεβολαῖς κέχρηται λέγοντες ὡς ἡ θεὸς ἐν αἰσχροῖς ἢ δαίμων, ἀλλ' ὃ θεός.*

— Ἀπὸ ἀπείροισα φύλα λαῶν — *Diodorus Siculus libr. 2. Bibliothecæ: τὸν δ' Τεύταμον μυεῖοις μὲν Αἰθίοπας, ἄλλοις δ' ἑτέροις Σασιανέας attribuisse Memnoni Stratego contra Græcos ituro narrat.* 30

— Οὐπ' νέον γε Ἀγγελίην νενόηκα — *Nullum nouiter nuncium cognoui, seu audiui: ideoque Memnonem ipsummet iam iam aduentare spes est. Rhod. Προέηκα. Verum quæ sit ista consequentiæ ratio: Nullum præmissi nuncium Memnoni obuiam: ergo ille in proximo: nam si Memnon in via est, obuiam itum oportuit; & vicissim à Memnone ad Priamum internuncio non fuit opus: quippe qui mox ipse coram adfuturus esset,* 30

— Μήτε πόλεος ἐπὶ δ' ἀπὸ πῆλε φυζόντες] *Pro Ἡμετέρης, quod nota dignum.*

Μίμνον αἰέτα δ' ἴον αἰὰ Πόλιν — *Pulcrè græcificant & illa Terentii Phormione: Mansurusq; ra-*
τιμης

trium pater est, dum huc veniat. Ibidem: Simul autem non manebat aetas virginis Metam negligentiam. Horatii:

Supremo te Sole domi, Torquate manebo.

31 Ὡς οὐ κτήσιν αἰάροισι φύλα δίδασαι] Fortè δίδασαι: nisi prestabilius esset δάσαντο, vel ἔδασον. Tamen Il. 1.

Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπαράγομεν, τὰ δὲ δάσαι.

Brod. carmen redintegrat addito Ἀπασιν. Rhod. præfixo Δώσομεν ἑως, &c. Mauelim ex Il. γ. Ἐκδομέν ἑως &c. α. φ. δάσαντο. Sic ibi Agamemno: Ὑμῖς δ' Ἀργείων Ἐλένῳ, & κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ (hoc est Calabris verbis Ὅσα σπάρτηθεν αἰήλασθαι)

Ἐκδοτε, & ἡμιῶν ἀποδινέμεν, ὡς τὰ ἑοικε, metam iustā pendite. Ideoq; versu antecedente scribo: Διπλῆς πάντα φέρουτες — duplum tantum offerentes: non Δηδαίμ, qua ex voce sententia possit extorqueri, non elici.

Ἀλλ' ὅν ἄμεινον — Τὸ Ἀμεινον aduerbium est; nihil vt necesse sit scribi Ἀμείνονα.

— Ἀμφὶ ὃ Τρῶες

Ἦν τεον ἐπαύοντες ἐπὶ φρεσὶ, & δ' αἰάφανδον

Μόδον ἔφαι — Dranes idem pene concionabundus efferebat: — Cuncti se scire fatentur

Quid fortuna ferat populi; sed dicere mussant.

Verum ecqui Troes Polydamantis orationem summa voluntate probant? Æneas, Antenor, & qui eiusdem factionis. Liuius lib. 1. de ipsis: *Et quia pacis, reddendaq; Helena semper autores fuerant.* Tamen Aurelius Victor proditum Ilium ab Anténore, aliisq; principibus secluso Ænea scribit Metamor. 13. Vlysses:

*Accusosq; Parim, pradamsq; Helenamq; reposco,
Et moueo Priamum, Priamosq; Antenora iunctum.*
Ouidius in Oenones Epist.

*Que sisit Danaïs reddenda, vel Hectora fratrem,
Vel cum Deiphobo Polydamanta roga.*

*Quid gravis Antenor, Priamus quid suadeat ipse,
Consiste quis etas longa magistra fuit.*

Omnino autem scribendum: Εισαίοντες. Aduersæ
factionis caput Paris erat, & Antimachus, de quo
Iliad. A.

Υἱας Ἀντιμάχοιο δαίφρονος, ὅς ἰα μάλιστα
Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος ἀγλαὰ δῶρεα
Οὐκ εἰσᾶχ' Ἐλένῃ δομένα ἔξανθῶ Μενελάῳ.

Εὐβουλή· πάντα ὃ χερίονα — Id non abhorret
Calabri morem: etsi prætulerim πάντα. Sic lib. 13.
Πάντη πῦρ ὑπόκειται — Rhod. πάντων. Nam πὸ πάντα vel
aduerbium vltimam breuiat. Calaber lib. 5.

Πάντα γὰρ ἐσφαίρω π βαδὺς ῥόος Ὡκαροῖο.

Ἀ' μ' ἄγε σὺ μὲ αὐτός — Expleo: Ἀ' μ' ἄγε νυῖ σὺ.
vel, Ἀ' μ' ἄγε δὴ, μαί, similive.

Μίμνε δὲ οἱ μαγάρῳσι κατ' ἡμέρας — Viri probum.
Eustath. in Iliad. β. τὸ ὃ μιμόντες πινὸν οὐκ ἐπισμὸν ἔχοντες ἀργίας,
ὁ δὲ οἱ πὸ ἀποράκτους κατ' ἡμέρας. Et illud Turni ab gene-
roso profectum pectore:

— Sedēant, spectentq; Latini.

Videsis nostros in Silium Commentarios.

Ἀνδράποισ μίγα κῦδος αἰέσσεται, ἡδὲ ἔργον] Ἀνδράποισ
pro Ἀνδράσι segnius. Est cui placuit Ἀρίσκειται, qui
mini οὐκ ἀρίσκειται. Nam Polydamas gloria generis,
& vatis pollebat: at quisquis ad generis decus, alias-
que glorias rei bellicæ, ac fortitudinis ornamenta
contule-

contulerit, nā illi κῶδος αἰξεται, ἡ δὲ ἐΐρων. verbo: A factis gloria crescit. Hæc mihi, hæc Calabro mens.

—— Εἴ ποτε δέ τοι οὐκ ἐπίποιτα

Μαρναμένω ———

Non in te pugnante quidem spem pono, fiduciam-
que vllam colloco. Hinc Polydantem non val-
de manu promptum hominem, sed cautum, timi-
dumq; magis extitisse colligimus. Plin.lib.7. c.49.

*Homerus eadem nocte natos Hectorem, & Polyda-
mantam tradit tam diuersæ sortis viros.* Homer. Iliad. Σ.

Εἴ ποτε δὲ ἦεν ἐπαῖρος, [Polydamas] ἢ δὲ ἐν νυκτὶ γήμοντα
Ἄλλ' ὁ μὲν ἀρ' ἐμύθοισιν, ὁ δὲ ἐγγυῖ πολλῶν ὤϊκα.

Propert.lib.3. Eleg.1. vocat *Polydamanta sine ar-
tis.*

—— Ἀεσίφρων,

Ὅς φίλα καὶ σάμῃσιν ὠπαδὸν, ἀλλὰ τῷ θυμῷ

Πορφύρει ——— Ad exemplum cordati Achillis
apud Homer. libro Ior2:

Εἴ χθρὸς γὰρ μοι καῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι,

Ὅς χ' ἐπερον μὲν κεύθε' ἐνὶ φρεσὶ, ἄλλο τῷ εἶπη.

32 Ἀλλ' ἐμὲ μὲν τοῖονδε λάβοι θράσος ——— Didythus in
Iliad. E. Θάρ' οὐδ' ἔστι τὸ εὐλογον ἀθράστημα ψυχῆς, θράσος τῷ
πρωτοπρόν. Poeta verò notat impudentiam Paridis
ac temeritatem. Philo Iudæus libro Quis rerum di-
uinarum sit hæres: Θεραύτης μὲν γὰρ αὐτῆς δοτα, φίλου δὲ
παρράλεότης οἰκῆτον pag.329.

Χείμαρς ἐξ ἰλοοῖο ———

*Tempestate, quæ & hye-
mis nomine designatur* Æneid.1.

Vicit hyems ———

—— Παύτης Ἀρνα μαμῶωντις] γρ. ἐπ' Ἀρνα μαμ. vel,
ἀρῆτα μ.

— Εὐὸ γόνον Ἡ' εἰς γυνήϊς] Pindarus Olymp. O-
da 2. Αἴ' παῖδ' Αἰθίοπα, de Memnone.

Αὐαῖα τὸν βίον αἶεν — Αὐδᾶ reponit Brod. nec sine
recti imagine. Ego: αὐαλέον, pro αὐαῖα τὸν. αὐαλέον
β.ος fuerit in senio contabescentis, deficcati, squal-
lore obfiti. Tithonus Memnonis parens à diis adse-
cutus immortalitatem, senii tamen incōmoda plu-
rima perpetiebatur, quia eius mali deprecandi cura
illi non fuerat. Narrat Didymus luculentè, quæ iu-
uent, & Calabrum elucident in Iliad. λ. illud ex-
planans:

Ἡὼς δ' ὅκ' λέχων παρ' ἀγανὺς Τιθωνοῖο Ωρνήτῃ —
Μυθεύεται ὅτι Τιθωνὸν τὸν Λαομέδοντος εὐπορεπέτατον τῷ κατ'
αὐτὸν ἐν Γίλιω γηρόμενον ἐραδιεῖσα ἀνῆρπασεν ἡ Ἡμέρα, ὅπως
τὴν μετέλαβε κοίτης. Αἰτησάμενῳ δ' αὐτῇ παρέχεν ἀθανασία.
ὁ δ' γάρων γηρόμενος (ὅθεν γὰρ ἀγνοίαι ἐκ ἡγήσατο ἀθανασίας σὺν
ἀγνοσίᾳ) ἀγρόμενος ὡς τῷ ἐν βίῳ μετ' ἀλαμβαίνεν ἐν διωάμε-
νος, ὁ καλεῖται τὸ Θεὸν, ὅπως αὐτὸν τῷ ζῶν ἀπαλλάξῃ. Ἡ δ' οὐδὲ γὰρ
ζῶν διωατὸν ἀποθανεῖν αὐτὸν, μετέβαλεν εἰς τέπιζα τὸν μυσικώ-
πτον τῷ πῶν, ὅπως ὅθεν τὸ φωνῆς αὐτῇ τέπειται. Γίνεται δ'
ἐξ αὐτῇ παῖς Μέμνων ὁ τῷ Αἰθίοπων βασιλεὺς. Neque in o-
ratione hac est, cur laboret Brodæus: Ο' αἰζὼν ὁ μὲν ὠ-
έπων, ὁ δ' repetito ὠέπων; non αὐδᾶ. Nec mihi ignarus
est Eustathii Commentarius in lib. 5. Odyss. alia o-
mnia de Tithono ex aliorum fide narrantis. Ex his
illustratus esto Horatius:

Longa Tithonum minuit senecta.

— Πᾶσαν ἐπ' ὠκιστοῖο κέλευθον

Μέχρ' ὅτ' Ἰφριάμοιο πόλιν — Memnonis expe- 33
ditio famigerata olim. Pausanias Phocicis: Α' φικετο
μύνθαι ἐς Ἰλίου ἐκ ἀπ' Αἰθιοπίας, ἀλλ' ὅκ' Σύνων τῇ Περσικῶν, ὅ
ἀπὸ τῆς

ὑπο τῆ Χοάων ποταμῶν τὰ ἔσθλη πάντα, ὅσα ὄκη μεταξὺ ὑποχρί-
σια πεποιημένοι. Φρύγες δὲ καὶ τὸ ὄδον ἐπὶ σποφάνοισι, δι' ἧς τὸ
στρατεῖαν ἤγαγε, τὰ ὀπίπμα ἐκλεγμένους τὸ χωρὸς πέτρηται
ὅτι δὲ τῶν μενῶν ἡ ὁδός.

Ἀρχαλέον Σοχύμενον ἱερὸν φραγμένον ————— Iliad. Z. de Bel-
lerophonte:

Δεῦτερον αὖ Σολύμοισι μαχίσσατε κυδαλίμοι
Καρπύλω δὴ πῶ γε μάχῳ φάπδύμεναι αἰδεῖν.

Et mox de Isandro:

Μαρνάμενον Σολύμοισι παῖδά τε καὶ δαλῆμοιδί.

Brod. Nescio an ad vocem ἱερὸν oculos conuer-
tentes *Judeorum* exercitum exponere audeamus, quos
ipse quoque Homerus *Solymos* nominat. Autores
Tzetzes, ac Tacitus l. 2 r. Eusebius Choerili poetæ
testimonio Hebræos *Solymos* olim nominatos indi-
cat. Quin & ciuitatem primum *S*
rosolyma dictam tradit Egeſippi
cum Plinio, & Stephano? an Lyc
thio, qui μέρος Λυκίας τὸς Σολύμους ~~καλεῖται~~
dit? An Pindari Scholiasten audientes *Solymos*
gentem esse cenſebimus πρὸς τῇ Λυκίᾳ μετὰ τὸν Ἰόνιον
& Παμφυλίας? Herodotum in Clio, aut Strabonem
citare pudet, ne rem magis implicemus. Consulte &
ad lib. v. Histor. Taciti Cl. V. Iusti Lipsii Notas.

Ὡς, κέν μοι ἐπὶ κρήνην ~~ἔλθῃς~~ Eximē vnam particu-
larum : mallet autem κεν, eamq; transferri in se-
quentem versum hoc modo :

—Ο' λυμένους κεν ἀπειται.

Καὶ γὰρ δὴ μακάριον ἀπὸ τῶν ἄλλων — Brod.vicehuius,
 Ἀπὸ τῶν ἄλλων.

Ναῦ δ' ἄγε πέρ ποι θυμὸν εἰλαπύνουσιν] Reponit Brod.

DAVSQVE II ADNOT.

Θυμὸν ἐπ' εἰλαπνύην, καὶ ἰσθμῷ; vel, εἰλαπνύην αἰῶνος. Etiam
legi queat: Θυμὸν ἐπ' εἰλαπνύησιν ἰσθμῷ.

Υἱὸν Δουσίμεναι — Hectorem cape nomine fi-
liorum Paridis, Deiphobo, aliisque quamplurimis.

— Χαλεπὸς γὰρ ἐπὶ τοιοῦτόν μαχέσθαι

Οἶνος ἀπαίρεισιος. — Ecquis verò οἶνος ἀπαίρεισιος?
Homerus Odyssea 24.

— Οὔτε π' ἄλλοις

Βλάβῃσι, ὅς αὖ μιν χαλεπὸν ἔλη, μέσῃ αἰσιν πύθῃ.

Οὐ γὰρ ἐγὼ σε ἄκοντα βιήσομαι — Άκων coit ex αἰῶνος, 34
et priorem perpetim protrahit. Quare scribas:

Οὐ γὰρ ἐγὼ σε αἰκονέω.

— Οὐ γὰρ εἰσιν

Οὐτ' αἰσιν ἐπὶ τοιοῦτόν μαχέσθαι —

Deus dicitur illud Homeri:

Τὸν ἔανον παρόντα φιλεῖν, εἰδέσθαι δ' ἄμπετον.

— Εἰ δ' αὖτε ἐμὸν ἔσται — Quia prius

quoniam hoc sepebat, casurus est in praelio.

— Εἴητε γὰρ ἀναιδέες αἰεὶ ἐμῶν] Infana religio, ut
fata Deum quoque fata sint. Inde Martialis lib. 9.
Epigr. 88, Silius de filii morte solatur:

Humana cum videas duris obnoxia fatis.

Seneca lib. cur bonis mala: Quidquid id est quod nos
sic vivere iussit, sic mori: eadem necessitate et deos alli-
gat; irrenocabilis humana pariter, ac divina cursus
vehit. Ipse omnium conditor, ac rector scripsit quidem
fata, sed sequitur. Semper paret, semel iussit. Alter
Seneca in Oedipode:

Non illa Deo vertisse licet,

Qua nexa suis currunt causis.

Is cui-

Καὶ τραυματοῖ τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων

Τοῖς ἀπὸ τοῦ τοῦ σκελῶν ἀκοντίοις.

Pisidæ ἀκόντια sunt Calabrie τοῦ βόλου. Vnde imminuta forma apud Hesychium : Προβόλιον, σιβαῖν ἔχουσα μετὰ πλὴν ἀκμῇ τοῦ βόλου. Vel : Προβόλοι, id est, τοῦ μάχης, membris in pugnam proiec-tis, prominentibus seu erectis. Idem Hesychius : Προβόλος, τοῦ μάχης, τοῦ μάχης. Adeo nihil necesse hac extrita voce reponi à Rhodomano καρποβόροις. Porro locustarum nubibus, & terram, & Solem obumbrari, ac earum appulsum famem comitari varia omniū pene gentium loquuntur historia. Plin.lib.11.c.19. Solem-que obumbrant, sollicitè suspectantibus populis, ne suas operiant terras. Sufficiunt quoque vires, & tanquam parum sit maria transisse, immensos tractus permeant, diraq; messoribus contegunt nube, multa contactu adu-erentes, omnia verò morsu erodentes, & fores quoque tectorum. Italiam ex Africa maxime coorta infestant, sæpe populo ad Sibyllina coacto remedia confu-ge-re inopia metu. Alia de Locustis non inscita, si lubet, vide apud Pisidam, apud Agatharcydem, ubi de Acridophagis, Strabonem lib.16. Nota Theocritum ἀκρίδες alia protulisse quantitate Idyll. E.

Ἀκρίδες, αἱ τὸν φθῶν μὲν ὑπὸ πηδῆτε τὸν αἶμόν.

Locustæ & Παρνοπες dicuntur, & Καρνοπες. Strabo lib.16. Καὶ τὸν ἀπὸ τῶν Παρνοπων, οὗ οἱ Οἰταῖοι Καρνοπας λέγουσι, Καρνοπας αἱ ὑμᾶσιν παρ' ὀκείνοις Ἡ ἐκκλῆα ἀπαλ-λαγῆς ἀκρίδων χερσίν.

Ἀπὸ τῆς ἐκκλῆας ἀκρίδων ἀκρίδα λιμὸν ἀγρούσιν] Brod. Εἰ-μ-πλῆκτοι, quia tanta locustarum nubes miraculo est. Tentabam etiam reponere : Ἀπὸ τῆς, quod ema-ciata

Deic. 31.

D 3

DAVSOVEII ADNOT.

6

dixit *letam arborem*, idq; rebus ab anima libens pos-
sim tribuitur.

— Ε' αὐτ' αὐτμὰ

Σμυρδαλίη· δεινὸν γὰρ αὐτὸν ἀμφοτέρωθεν] Subiecta ra-
tio reposcit Α' ὑπὲρ, *Clamor*. Quin & versu anteriore
de fluviis

Nec abhorream Ο'ρα. Scholiasten audi : Ο'ρα π οι
 Α'εισάρχιοι δι' ενός ρ πα' πιαυτα' χα'φοισιν.

Η'εαυλέων ᾗ δ'ισιν, ως κα' ᾧδ'α τῇ ποιητῇ

Τόρ'ρα τὸ τ' ὀκ' χα'λοῖο λαβών ———

Tantundem dixeris de illo Dionysii:

Ο'ρά τῃ κακῇ σκολοισιν Α'πίννιου ———

Τῷ δ' οὐ π λύγη κέαρ ——— Emendabam auxilio

Bródzi:

Τῷ δ' οὐ π λύγη κέαρ ἐνδοθιν, οὐδέ κ' ἀρ' αὐτῷ.

Non corpi, quia galea totis, & ictum à confucia-
 tione prohibuit : cor interfectum ictus violentia
 consumitum est. Aut retenta negatione:

Τῷ δ' οὐ π λύγη κέαρ ἐνδοθιν ——— Neq; tanto is-

tafiam cor solum est, galea defendente vim à vi-
 talibus. Reluct. feliciter locum hunc tetigit rescri-

pto : Καταγραφῶν, πῶ δ' ὁ λ. π. Nam Bródzi ἐνδοθιν
 quasi sic apparet. Posse etiam scribi:

——— Ο' ᾗ μιν βάλε πύργω Μαρμαρίω πῶ δ' οὐ π

a. Vel, Εἰς τῶ Γ' οὐ πικρὸν ἔσται τὸ ἐνδοθιν, quod appri-
 me cohaereat. Sic denique congruentius:

——— Ο' δ' μιν βάλε πύργω

Α' λεμάνω, πῶ δ' οὐ π λύγη κέαρ, οὐδέ κ' ἀρ' αὐτῷ.

Μάινετ' ἐπ' Ἀντιλόχῳ ——— Mox etiam de eodem
 Antilocho:

——— Αἰχμητὶ ᾧ ᾧ ἰόντα.

De quo Odyss. γ. Nestor:

Εἵνε δ' ἔνδ' φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς, & αἰμύμων.

Ἀντιλοχος, πῶ δ' μ' δεῖν ταχέ, ἠδὲ μάχης.

Cecidit hic Antilochus Memnonis dextra, calum
 dolet parens Nestor : Antilochus tamen in certa-
 mine

D s

—— *Qui nati coram me cernere lethum*

Fecisti, & patrios fœdasti vulnere vultus.

Ecclesiastici cap. 34. Quasi qui victimam filium suum
conspexit patris.

Οὐδ' οἱ ἐν στήθεσι πύλαι δόου, ὃς οὐ γ' ἐμείο

ῥ' ὅς ἐφες ———

Iliad. 7. poeta vocat Bellephontem:

—— Θεοῦ γένον ἦναι ἐόντα.

Theocritus de Tyndaridis Idyll. 17.

Αὐτοὶ δ' ἡ κραιπνότεραι οὐ κρασιόντος ἔφουσε.

Tritum illud: Fortes creaturas fortibus —

—— Οὐδ' ἐστὶ Περικλυμένωιο ἡμίθλης

Οὐς π' ὁ Ἡρακλῆϊ καταπύον ἐλθέμεν ἔπει] Ausus cum
Hercule congregi Perichlymenus fratrum Nesto-
ris fortissimus, sed infelicitur. Apollodorus lib. 2.
Pylo iam ab Hercule vastata: Περικλυμένωιο πύλαι πόν
αἰμαμαῖον τῶν Νηλίων παύσαν, ὃς μετεβάλλον τὰς παρθὰς
ἐμείχετο.

—— Μέγα κάρτος ἀνείκελ] Liuius lib. 4. Ne-
cessitate, quæ ultimam, ac maximam telum est, supe-
riores esset. Plato lib. 5. de legibus scribit πλεὺς ἀνείκελ
οὐδ' οὐκ ἐστὶν ἀνείκελ. Horat.

—— *Si fugit adamantineos*

muris uerticibus summa necessitas

Clamos ———

Iterumq; Calaber lib. 4.

Αἰνὴ γὰρ μάλα πύλαις ἰσοπρωΐεσσιν ἀνείκελ.

Ὡς τὴν Μίμνων φώνει μέγα ——— Scribe: Γ' αἰμί-

γα. Cætera cum sententia constant. Nam consecra-
tium illud ex eius inclamatione

—— Τοὶ δὲ οἱ ἄρχε

Ἡ λυδον

Virgil.lib.12. ——— *Disiecta per agmina*

Magna voce vocat —

Aeneas. Voce namque valentiore in pugnam inar-
descit miles : *sonis toper*. Nec nulla est *Brodai*
correctio:

ὧς ἤτι καὶ Μένων φρόντε μέγα —

quod interpretet, φρονιματίας λυ. Præstulerim tamen

ὧς ἤτι δὴ Μένων φρονία μέγα —

eadem anhelabat, ferinum in morem, vsi in *at*
autapri, vt habet Poeta. Quam vocem & S. Basi-
lio Seleuzensi alibi reddimus, & Tryphiodorus v-
surpauit:

Καρχαρείοισι λυκαίων ἐσπίετες, αὖτ' ὑπὸ νύκτι

Χαλκιδίῃσι ποσειδάωντος ἀστυμαχίας ἰσχυροῖς.

Longa Tithoniam minuit senecta, ante etiam il-
lustrauimus.

——— Οὐμένα θυμὸς

Θαλαῖος νύξ ἀνδρός, ἐλαφρότερόν πε γόνυμα] *Iliad. γ.*

Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται.

Theognis sapienter, ac verè:

Ἦ ἔη, ὦ νεότης ὅππῃ κοφίζει νόον ἀνδρὸς

Γολλὰ δ' ἐξάγει θυμὸν ἐς ἀμπαυίλιν.

Νυνὶ δ' ὡς ἥς τε λέων ὑπὸ γήραος ἀχθόμενος αἰνέει] **Elia.** 4°
lib. 9. de Animal. cap. 1. vetuli leonis impotentiam
his describit : Ο' λέων ἡδὴ παρῆκεν τὴν ἡλικίαν, καὶ γήρα-
ος αἰσθητὴς γίνεται, καὶ οὐκέτι ἡλικίᾳ ἔστιν, ἀλλὰ γήραος ὅτι αἰσθητὴς
ταῖς αἰσθηταῖς ὑπὸ γήραος, καὶ λογιστὴς οὐκέτι ἔστιν. καὶ τὸ
ἐν τῇ οὐκ εἰς αἰσθητὰς οὐκ εἰς λογιστὰς, τὸν ἄνθρωπον ὑποφω-
τισμένον, καὶ τὸ πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἀνθρώπου. **Ac ne dubites eam**
Calabro fuisse montem, eum consule libro septimo

1000

Ἀχθόμενον, ὡς μοχθόμενον ———

——— Ποικυρρῶσι δὴρηται] **χ. δὴρηται. Rectè**
Brod. ex Hom. Iliad. p.

——— ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν,

ὦν ῥα

Οὐ γὰρ κῶες π, & αἴθρες ἀπὸ σαλμοῖο δῖηται.
Item Iliad.H.

— Εἰκὼν αἰκόντα δῖηται.

Iliad.X.

— Νέστορον ὤρεσσι κῶων ἐλάφοισι δῖηται.

Οἷόν τοι παρόισιν — Pariter dequeritur Iliad.
α.β. pluriesque Nestor, cui pugnata pugnata varia.
Adi glorias suas buccinantem Iliados primo. Cui
ramen apud poetam Diomedes libr. Θ. dolet vires
attritas, & negotium illi à minoribus fieri:

ὦ γέρον, ἥ μάλα δὴ σὲ νέοι πείροισι μαχηταὶ
Σὺ δ' βίη λεύεται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει
Ἡ πιδανὸς δ' νύ τοι θεράπων, βραδείας δέ τοι ἵπποι.

— Γαίροισι δ' γῆρας ὑπεύκει] Paucis cedunt
senectæ mex vires. Virium autem pristinarum re-
liquias infuisse Nestori docere potest Ilias ἡ Α. vbi
graue poculum quod alii non nisi labore amouis-
sent, facillime sustollit:

Ἄλλες μὲ μοχλῶν ἀποκινύσασα θεράπρις
Φλῆιον ἐὼν [δέπας] Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμυγνὴ ἀφαιρῶν.

Γῆρα ἰδὲ καθύπερθε πολυπλήτω βεβάρητο] Pondus su-
stinere se vel Ætna grauius sollemnem est senū que-
rela, ex quo euadunt curui ceruici. Habes de Ægy-
ptio Odyss.

Ὅς δὴ γῆρα ἰκῦδος ἔλω —

Hinc senes audiunt τυφογέροντες, τῶφοι, τυφεδανοὶ Eusta-
thio referente.

41

— Εἰπιβείησθ' ἐλάφοιο] Abrade o poste-
rius.

Ἰλησδὸν ἀγρυμνήσας θηρὸν δόλον ἄρης] Mendæ per-

facile emendabiles. γ. ἱλαδὸν, vñ prius, & ὑαίπιν.

Ὡς πῖν Μέμνων — Vocola media superuacua est.

— Τὸν ὑψόθεν αἰχμάτης Ζεὺς

Ἐστὶ δὲ ἀπὸ πημμοῦ βαλὼν συνείη καὶ πημμοῦ] Iuxta illud : *Ferunt fulminis fulmina pectus*. Lucret. libr. 6. vide.

Τοῦ δ' αἰά — Plinius : Τοῦ δ' αἰά — Rhod. Τοῦ δ' ἀφ' αἰά —

— Εἰζάλλονται ἴοντες] Brod. Saliendo, & currendo euirant. Hinc nata Rhodomano correctio non infauita, etsi minime necessaria : Εἰζαλέονται.

Τεθναότες .. δεῖδω — γ. Τεθναότες, σπυρίζοντες.

42

— Φίλος, ὅστις ἐταῖρος

Μέμνηται καὶ αἰνέσι, & ἄχεται ἐκ τ' ἰόντος] Gregorius Nazianzeno venustissime:

Πιστοὶ φίλοις γὰρ συμφορὰν τὰ τῶν φίλων

Κακῶς πίπτονται, καὶ φρενὲν αὐτοπάσονται.

Plus aliquando dixit Demetrius apud Laertium: Τὺς φίλους οὐ μὲν τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ καλεῖται ἀπείναι, ὅτι δὲ καὶ συμφορὰς αὐτομάτως. Nestore igitur inclamante, Achilli ὑπὸ φρένας ἔμπτει πένθος, inquit Calaber.

Ἀμφ' ὀλοῇσι φάλαγγι — Nil muto : quædam duriuscula subinde iungit Calaber. Aliàs scribi possit? Ἀμφ' ὀλοῇσι, vel: Ἀμφι' ὀλοῇσι, cum rotis phalangi-bus : nam omnibus valere iussis Achilles totus in vino est petendo Memnone. Tamen libr. 9. post lego:

Ἀλλὰ σφίς ἐδάϊζεν Ἀχιλῆος ὄλεμος ὕδης

Ἀμφ' ὀλοῇσι φάλαγγι —

Ibi Pyrrhus Troianorū turmas alias euastabat, cum
alias

alia Troianorum ducet Deiphobo alia in parte præclare se gererent : sic modo Achilles locum locomurat, & hostem hoste, atque adeo iam Ἀμφ' ἄλλοις φάλαγγι laborabat.

Τῶν τε βροτῶν θύσας ἔρον εὐσεχέος πεδίοιο] Æncid. 12.
Saxum, antiquum, ingens, campo quæ forte iacebat
Limes agro positus, litem ut discerneret armis.

Scribo οὔρον, ἱασί; non οὔρον. Vterque autem videtur ex Iliad. φ. mutuatus : uterque priscas à Numa leges de Terminis alludit, quibus veritum mouere Terminum seu priuati iuris, seu publici, morte in legis perfractorem sancta. Terminis autem velut diis Romani liba, frugumque primitias offerebant, animantes nullas : Οὐ γὰρ ὅσιον αἱμαίνειν τὰς λίθους, inquit Dionysius Halic. lib. 2. Antiq. Rom. Poetæ igitur notant præcipitantiùs ruentes in hostem bellatores Terminos fecisse profanos.

Ὁ δὲ ἐν τῷ μανὸς ἀπὸ τοῦ μαινέου θυμῷ] x. ὁ δὲ ἐν τῷ μανὸς θυμῷ.

43 ——— Ὁ γὰρ φερεσίχα ἔστιν] Integra : Προφερεσίχα.

Νηρηίδος, τῆς αὐτῆς — Arridet συνιζήσεις, vt Qdyss. 1. ὅτι, in H'ia.

Τὸ φέρον ἐμπλήσσει, ἀσπὸν μέγαν ὡς καὶ ἡία
 Καρύκευ ———

Pariter infrà. Sed admitto, Νηρηίδος etiam Ouidii de exemplo lib. 11. Metam.

Nereis ingreditur consueta cubilia fluctu.

Silii lib. 14. Senecæ in Hippolyto. Metamorph. 14. & lib. 1. Horat. lib. 3. Od. 28. Diomedes lib. 3.

Nereides freta

Flamine fide

Laudatur & à Terentiano, & ποταδὶς versus esse
reciprocus: *Velinolum mare*, & Martialis lib. 4.

Nympharum pariter, Nereidumq; domus.

Stattius:

Fluctibus inuisis iam Nerēis imperat Helle:

—— Διόνου ἐοῖς ἰπὲρ δὲ μελάθροισι] Homerus
Iliad. 2.

—— Διόνου αὖτος ὃ φοβηθεῖς

Δύσει δ' ἄλως μέγα κύμα, Θέης δ' ἰπὲρ δέξατο κόλπον

Δειδύπα κραιπρὸς γὰρ ἔχε πρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλή.

Ἡ δ' ἐὼς Ἡ φαισιν ——— Hom. Iliad. 5.

Ἡ μὲν ἐσάως, ὅτε μὲν ἄλως ἀφίκατο τῆλε πτόντα.

—— Ὑπὸ ῥύσατο δεσμῶν] volunt Ὑπὸ ῥύσατο, fauer-
que Ilias prima. Sed cur inuideamus Calabro Ὑπὸ ῥύ-
σατο δεσμῶν, vinculis subtrahit?

Ἀλλὰ τί νηπιόχοισιν ἐοικότες ἀφ' ἑαδ' ἔειπεν

44

Ἐστὰ μὲν ἡμετέρων μυθεύμενοι ἔργα τέκνων ; Nam gene-
rari & nasci à principibus fortuitum, nec ultra asti-
matur, Galba Pisoni apud Tacitum lib. 17. Et vera
sunt ista in Heroidum Epist.

Nam genus, & proanos, & qua non fecimus ipsi,
Vix ea nostra voco —

Ἀσπίδας, αἳ Ἡ φαισιν ——— De Achilles clypeo ha-
bes Iliad. 5.

Τεῦξε γὰρ ἀκαμάτεις, & μείζονας — Μείζονας angustio-
res, plus ut aliquanto haberent ex magnitudine di-
gnitatis. Silius meus sic auget Fabium:

Maioremq; dedit cerni Tirynthius heros
Fabiorum autor Hercules. Homer. de Vlysse Od. 6.

—— τῶ

—— Τῷ δ' ἄρ' Ἀθηνῇ

Θεοποιίῳ κατέχευε χάριν καφαλήτε, ὦ μοις,
καί μιν μακρότερον, ὅ πᾶσιν ἤκεν ἰδέσθαι. 1

—— Ὑψιλόφου τρυφαλέης] 28. Ὑψιλόφου.

—— Ομίχλιν πεφίλιν ὁλοοῖσι λύκοις

Ἡ δ' ἄλλοις ἡρέαστο, ὅσους τρέφει ἄσπετος ὕλη] Delupis
Æneid. 2. — *Lupicem*

Raptores attrahunt nebula —

Vniuersim quoque de fœris Psal. 103. *Posuisti re-
nebras, & facta est nox: in ipsa pertransibunt omnes
bestiæ syluæ: catuli leonum rugientes, ut rapiant, &
quærant à Deo escam sibi.*

45 Οἱ πῶσον ἀμφὶ ροαῖς Σιμόεις — Pomponius lib.
1. c. 18.

45 — Ζαῖδος ἔργει] Brod. Ζαῖτος, ut ait Ho-
meri Scholiastes, ἀκλήθη ὁ πλεούμεναι ἔσδατος αἱ Τρωά-
δες Ζαῖδος κόμας ἔχον. Vitruuius lib. 8. *Igitur quon-
dam in campis Troianis proximè flumen armenta
rursa, & pecora leucophaea nascuntur: ideo id flumen
fluens Xanthum appellauisse dicunt.* Idem sentit
Plin. lib. 2. cap. 103. Ego si magnis autoribus repu-
gnare auderem, Xanthum potius à colore aquæ
flauo dictum existimarem, qui color in Tiberi cō-
spicitur. Vnde Horatius:

Vidimus flauum Tiberim retortis.

Nec credibile est Xanthum antehæc ab inco-
lis animaduersa miracula nomen nullum habuisse:
nam Scamander postea vocatus est. Hæc ille. Vi-
truuius tamen, & Plinius Aristotelem autorem ha-
bent, qui lib. 3. de Histor. animal. c. 11.

Δοκεῖ δ' ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς ξανθὰ πρὸς ἑαυτὸν ποιεῖν

E

διό καὶ τὸν Ὀμηρὸν φασιν αἰτὶ Σκαμανδρὸς Ξάνθου περιπαρο-
ρεῦν αὐτὸν. Ibiq̃ Aristoteles fluuios testatur alibi
nigra, & candida facere pecora. Sed & alii fluuii
rufum inducunt bibentibus colorem. Zacharias
in Theocritum: Νυμφόδωρος ᾧ, καὶ Διόφρατος φασὶ τῷ
Κεφάλῳ τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Metamorph. 15.

*Crathis, & hinc Sybaris vestris contermina oris
Electro similes faciunt, auroq̃ capillos.*

Ἰδιδεν καλόντες ——— Mela: *Hinc ab Idaeo monte
demissus Scamander exit, & Simois.*

Θεωρεῖσιν ὡς κύνειον ——— Zodiacum pulcrè
describit. Seneca in Oedipo:

*Tu, tu, penes quem iura precipitis polia,
Tuq̃, ô sereni maximum mundi decus,
Bis sena cursu signa qui vario regis,
Qui tarda celeri secula enoluis tota.*

Nomus lib. μ'. vocat πῖρσιν ἀμφίζων.

————— τοῖς δὲ ὀφθαλμοῖς] His animaduensis. 46

Quorsum τὰς δὲ?

Τὴν ἔκπαιβοντες ——— 25. Χρεμάζοντες.

————— Ἐς δὲ ἰθὺς πάλαια] Repertor huius 47

ἄνοιαν Homerus.

————— Τοῦ δὲ αἰὲτος λίθη πολυέστερος αἰὼν] Mem-
non cæsus ab Achille, quod etiam innuit Martia-
nus Capella: *juxta flum̃*, inquit, *Memnonis sepul-
crum iacet*, ac passim Poetæ. Aliter Philostratus
lib. 7. Heliodorus lib. 5. diluuiο Troiano superfuisse
volunt, & quietè senectam egisse in Æthiopia.
Aliter Diodorus lib. 2. Bibl. τὸ ᾧ πελευτῶνι τῷ Θεο-
δωλῶν ὀφθαλμοῖς καὶ κατασφαιλῶσι. Achilli autem parue-
re Thessali.

Ἡ δὲ

AD Q. CALABRVM. 69

49

4

4

Ωλεο μοι φίλον τέκνον — Locum hunc, illumq[ue]
 Homeri Iliad. X. Τῶν μῆσαι φίλον τέκνον, ἄμυνε δὲ δῖον
 αἶδρα, imperita temeritas vitiauit manifesta ratio-
 ne carminis reclamante, & Plutarcho libr. de Ho-
 merica Poesi, qui legit: φίλε τέκνον adstructa ratio-
 ne: Πολλάκι γὰρ ἔως πρὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον
 ποιῆται τιλὸν ἀπάντησιν. Inibi fusiora. adhuc Γραμματι-
 κῶν δεύεργα γῆρι ριζώρυχα μέσης Ἀλφειῆς — fan-
 ctè nobis deierant iis in versibus literam N esse de-
 ciduam? Firment inscitum hocce scitum ratione,
 vfu, aut prisorum Grammaticorum autoritate.

Δάκρυ . . . ἀνὰ ποταμῶν ἀλίσκων] Æque auden-
 ter Statius Thebaïdos II. de Adrasto, & Polynice
 collacrymantibus: 50

*Ibant in lacrymas veluti cum Sole reuerso
 Bistoniam tepuere nives: summittitur ingens
 Hamus, & angustos Rhodope descendit in amnes.*
 — Γαῖτα κατέκρυψεν ἕραν ἄσρα] Rescribo
 planissima lectione:

Γαῖτα κατέκρυβεν ἕραν ἄσρα, προ, κατεκρύβησαν.
 — Ἀχλὴα κυδαίνεσκον] Rectius ἐκυδαίνεσκον.
 — Ἐπὶ τύμβον ἐπὶ σφετέρου βασιλῆος
 Ἐσσύμενοι γρόωσι κύνιν καὶ ὄφρδε χέοντες
 Σήμας —

Paufanias Phocicis: Μεμνονίδες ταῖς ὄρνισιν ὄντιν ὄνομα·
 καὶ δὲ ἔπος οἱ Ἑλλησπόντιοί φασιν αὐταῖς ἐν εἰρημύοναις ἡμέραις
 ἵεναι πρὸς τὴν Μείμανος τάφον, & ῥόπων τὸ μνήματος δένδρων
 ἔστιν ἡ πᾶς ψιδόν, τὴν & σάφροισιν ὄρνιθες, & ὕχρῃς τῆς πλεοῖς
 τῆ Αἰσώπῃ τῶ ὕδαλι ραῖνοις. Perlege subiecta.

— Ἀλῆλοις δὲ δευκλονέοις κυδαίνων] Aues
 Memnonides. Vide Plin. I. 10. c. 26.

Quid.

Ouid. Metamorphos. 13.

— *Rostrique, & aduncis unguibus iras*
Exercent: alasq₃, aduersaq₃ pectora lassant.

Item:

Οὐκ ἐπὶ γὰρ δυνάταί το πτυγμένον τῷ ἄπυκτον.

— Α' νοσηπιο κατὰ λήμαν Α' ἰδουῆος] Verto ex Seneca, & Silio: *Irremediabilis Orci.*

Θαιρῶν ἐξερύσας ——— Portas è cardinibus extractas. Hesychius: Θαιρὸς, ὁ δεικνύων ἀπὸ τοῦ αἵματος ἴσως καὶ τῶν σφοδρῶς τῆς θυμῶς. Iterat lib. 11.

— Πύλας δὲ εἰς οὐδας ἐρεῖται

53

Θαιρῶν ἐξερύσας ———

— Οἷον ὅπα παρβήσαντο

Θεοσίλω ——— γ. Θεοσιώλω.

Α' καὶ αἰαχάζω τῆς ——— Hinc facesse. Nec insolens Poetis aduerbium aduerbio commutare. Nec sperno penitus, quod reponerat Rhod. τῆς, *procul abscede*. Mutatio Brodæo non placet, nec ejius mihi displicet interpretatio: *Retrocede hac.*

Οὐτ' αὖτις Κρονίδης ἔτ' αἰεῖται ——— Non ipse Iu- 54
piter Achillem sustineat. Alludit vaticinium Pro-
metheum. *Metamorph. 11.* quo patet dictum prolem Thetidis
patre fore potentiorē:

*Namque senex Thetidi Proteus: Dea, dixerat,
vnde*

*Conspice: materavis iuuenis, qui fortibus armis
Acta patris vincet, maiorq; vocabitur illo.
Ergo ne quidquam mandas Ioue maius haberet;
Quamuis hanc tepidos sub pectore senserat ignes,
Impuler equoreæ Thetidis connubia fugit.*

Apud Lucianum tamen in deorū dialogis Pro-
metheus ista Ioui mantycinatur. Apollod. lib. 3. A-
pud Lactantium Themis lib. 1. c. 11.

Ἡ ἐξεί τ' ἐσπάρμενος συγχαρὸν αἰετὶς βέλεμεν] Apollo
Achillis interemptor. Dabo suffragatores è campo
Mysarum

Musarum pro hoc Marte. Sophocles Philoctete:

Τέθνηκαν αἱ δρὸς ὕδινός, θεῶν δ' ὑπὸ

Τοξάντῃ, ὡς λείποντο οὐφοῖον δαμνίς. Hor. l. 2. Od. 6.

Sensu [Apollinem] & *Troia* *propè victor alta*

Ἄλτμον ἢ πρ' ἔχῃσι λίῳ, καὶ χάλκῳς εἴη] Homerus:

— Εἰ πῖ ὕσφι λίθος χεῶς, ὅτε σίδηρος.

Ennius Andromacha: *Quasi ferrum, aut lapis durat.*

Moschus: — Πέτρης ἂν ἔχῃ νόον, ἢ σίδηρος,

Καρτερον ἐν στήθεσσι —

Tibull. lib. 1. Eleg. 10,

*Ah! lapis est, ferrumq; suam quicumq; puellam
Verberat* —

Iobi cap. 6. *Nec fortitudo lapidum fortitudo mea,
nec caro mea enca est.* Horat. Od. 3.

Ἰλλίροβυρ, ὅς ἐσ triplex Circa pectus erat.

— Βελέσων οἰζυρῶς ἀπολέσθαι] Vel, οἰζυροῖς.

Nam οἰζυρῶς haut satis probo, quando mortali ab
immortali cædi genus est honoratum lethi, non
miserabile.

Ἡ καὶ λοιχὸν οἶσόν —

Nexè, vt; vrbs Roma.

Rhod. Δυχρὸν ὁ. Maluissèm: Λοίχον ἰόν perniciabi-
lem sagittam; vt lib. 6.

Κάππεσε λοίχον ἔγχος —

vel, Λοῖδον οἶσόν sagittam supremum Achilli tracta-
tam.

— Οὐ γδ' ἐφ' ὅκει Ἀμβροτον ὄν ὀλέσθαι ἀπ' ἀθανά-
του μολόντα] Repono Ἰόν ex subiectione loco:

— Θεῶ δέ μιν ἰός ἐδάμνα.

— Σιωὶ δ' οὐ μίεσις

Δαμνυμένος ἦσθες

Castiga:

Εἰν ὃ σὺ μίεσις Δαμνυμένοις ἦσθες —

— Ἀλὲς μέγα λαῖτμα λιπύσης] Non erit hæc

solicitanda lectio, sic interpretata: *Mari vastum
hiatum relinquerite*, vt Thetidi mare sit permeabi-
le. Hesychius: Λαῖτμα . . . ἄλλοι τὸ δάγμα τὸ πλά-

γος

πῶς β.υ. Cur enim bis infulta copula, tertium non

μα, ἀμβροσία τῇ τέτων τροφή. Hesychius : Νέκταρ πό-
μα θῶν, ἢ βρώμα, quod προσηγορίᾳ dictum excu-
sabile.

— Ἰκελος ἀλκίω Πατεῖ ἐώ — Pyrrhus 56
Apollod.lib.3. Τῇ Λυκαμῶντος θυγατρὶ Διὶδάμοιᾳ μίγνυ-
ται. ὅ γίγνεται πᾶσι Πύρρος. Calaber lib.7. πρ[ὸ] [Ἀχλὺς]
ἐν σφαίρῃ πικρᾷ ὄφρα Διὶδάμω.

Ἡ τὸ 6 Τρώων ἐπιμάχεται — Rhod. οὐ γὰρ
Τρώων ἐπιμάχεται.

Ἀμφ' αὐτῶν μίγνεται — χρ. μίγνεται.

Οὐδ' ἄρα οἱ Τρώων περ ἐπὶ λμα ἐχθρὸς ἐκείνῳ

Βλημῶν — Magnorum ducum maxima vir-

tus ista : Agidis Curtii lib.4. *Vltro vocans hostem,
siquis iacenti spolia demere auderet, nec quisquā fuit,
qui auderet cominus congregi cum Agide iam pro-
strato.* Alexandri M. lib.8. *Nam cum eminus unū*
tot ma-

τοῖς τοῖς περὶ τούτου, nemo tamen auderet propius accedere.

§7 Ἰνας ἐγκατάλοιπο — γ. ἐπ' ἐγκ. vel. Ες.
— Ἀχλὺς ἀποσφραγίσαντος ἐμπεδῶν] Ex Homeri fundo:

— Δαναὶ γὰρ αἰσάντων οἷον ἐκπαλίσαν.
§8 Ως δ' ὅτι πρὸς Δαφνοῦν ἔπ' αἰχμησὶ δαμνόντων
Μῆλα περὶ τρωαίοισι —

Oppianus in Cynegeticis:

Καὶ φθίνοντες γὰρ οἷς φθίνοντες λόγῳ ὑφίσταται.

Utrum admirabilius? Calaber:

Ἀλλὰ εἰς ζῶντας νέκυν περὶ πρὸς ἔχουσιν.

— Φρεσὶν ἥσιν ἐγρήσκει — γ. ἐγρήσκει.

Ἀμφὶ περὶ τρωαίων ἀνὰ πτόλιν — γ. Ἀμφιπερὶ
συνταί.

— Αἰ δ' αἰσάντων] γ. Αἰ δ' ὑπὸ αἰσάντων.

§9 Αἰ δ' ἀπ' ὑπὸ πτόλιν — Solennis stimulus iurum. Sic apud Silium Flaminium lib. 5.

— Meus, heu! meus asinis

Ticini frater ripis iacet, ac meus alia

Metitur stagna Eridani sine favore patris.

— Εἰς τὴν πτόλιν αἰσάντων.] Emendo: Εἰς τὴν

πτόλιν πτόλιν

traxerimus

Etoris iniui

sequitur enjambement:

Εἰδομαι μαμαῶντες ἐς τὴν λίαν ἱερὸν ἄστυ.

Ἀμφιπερὶ τρωαίων ἀνὰ πτόλιν — In pronō rescribi est:
Ἀμφιπερὶ.

Αἰ δ' ἐόντες οἰμβλόν — γ. Εἰς Poetarum more.

— Αἰ δ' ἀνὰ πτόλιν

Καπνὺ ἰπαιρίτης — Aeneid. 12.

Vestigavit apes, fumog₃ implevit amaro.

Liuius militiae segnes, & ignavos hac facie cum apibus componit lib. 4. *Fumone victi velut examen apum inermis ceditis hosti?* Paria scribit lib. 38. Nonnus Dionysiacis more suo peringeniosè:

Καὶ δαίω πηγύοντι πυρὸς, πυχήμενοι καπνῷ

Σπομένω [μέλισσαι] ὀρήων — Cur vero fu-

num tantopere horreant apes scitè aperit Apollonii Scholiastes simili in loco libr. 2. Τὸν γὰρ καπνὸν φεύγουσιν, ὡς μέλισσαι δὲ τὸ σπυρόπυρον τῷ αὐτῷ πλὴν ὀσφρησθῆ, αὐτὰρ ἐὼτι τῷ ὀφρῶν συμβαίνει θυμιαμένῳ τῷ ἐλαφίῳ κέρως, ὡς φησι Νίκαιος. Claudis tamen ea ratio in serpentibus. Sunt enim sic affecti, ut angustissima sit olfaciendi via, ac ideo fumum non ferant: scitabor, ecquid adustionem ceruini cornu non ferant? An eo fit, quia spissior inde vapor meatum strictiorem serpenteis pungit acrius? an quia strictior, & subit pronius? Verum è succensis rebus aliis pro materiae modo, aut qualitate, vapor cieri poterit æque spissus, aut æque tenuis cum ceruino cornu. Haecenus ergo rationem semiplenam protulit; plena ut sit, referes ad antipathiam, quæ unde proveniat, disquirant alii: lampada trado.

—— Γέλασεν τὸν ἑρμῆα,

Ὁ δ' Λυκίηθεν ἵκανε — Ne scripseris ὀφελανόν: nam istud alterum priscis Poetarum non infrequens. Brod. De quo Pindari Interpres hymno Olymp. 13.

—— Ἰερὸν Ἀθλίως] γ. Ἰρόν.

Ἀγ' ἐμασικόπιον — Brod. Ἀν' ἅ Μαδανώπιον.

Str. lib.

Str.lib.6. Πρὸς ᾧ τῇ Μασικύτῳ ὄρει πόλεις αἰδε. Plin.lib.
5.c.27. *Mons Masicytes.*

— Χελιδονίης ὑπερ' ἄκρης] Non procul à Chelidonio promontorio. Plin.lib.5.cap.27. *Taurus mons ab Eois veniens litorib. Chelidonio promontorio determinatur.* Liuius : *Cum Chelidonium promontorium superassent.* Sunt & Chelidoniae insulae ex Geographis notae, veteres Graeciae limites : eas, quod paruae sint admodum, Scopulos vocat Ptolomaeus, Mela : *Quae contra Tauri promontorium* (hoc ego Chelidonium appello) *importuna navigantibus obiacent, Chelidonia nominantur.* Strabo : *Αἰγροὶ γὰρ ἀρχὴν τῇ πρὸς ταύρῳ πρὸς ὑπερκοίμηναν ὄρη τῇ Χελιδονίῳ καλυμμένων νήσαν.* Non deerunt fortasse, qui ex Stephano in voce Χελιδόνιον versus hos aliter exponant. Haec doctissimus Brodaeus.

60 — Αἶαντα κατ' ἀσπίδα πολυβόταν] χρ. πολυβόταν, ut Homer. Iliad. H. ἐπὶ βόταν. & Quid. Meta. 12.& lib.1. *Amorum Eleg.7.*

— *Clypei dominus septemplexis Ajax.*

Homerus:

Αἶας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἥ ὅτε πύργον
Χάλκεον ἐπὶ βόταν, ὃ οἱ Τύχης κάμα πύχον &c.
Τάυρων ζατρεφίων, ὅτι δ' ὄγδον ἦλασεν χάλκον.

Postremum versum ita Maro retulit:

Transit intextum tauris opus —

Tauris. aggestis è pellibus, quibus iterum cōmendat Pallantis clypeum lib.10:

— *Clypeum tot ferri terga, tot aris
Cum pellis toties obeat circumdata tauri.*

Duplex inde commodum : metalli durities cu-

spidem coniecti teli retundebat, & corii lentitudo
iactum frangebatur, atque iactum. Apollonius Ætæ
scutum *παλὺ ῥίπον σάκος* dixit lib. γ. Callimachus hy-
mno in Dianam Cyclopi lumina facit *σάκος ἰσα*
παραβοήσῃ.

—— *Σοὶ δ' αἰὲν ἐπιφρονέοις μάλιστ'*] Fortè, *ἐπι*
φρονέοις. primos enim quosq; afflat invidentiæ vis.

Πηδ' σιωθάνειας —— Rhod. οἶω. Non placer.
Eustath. in Odyss. β. Γηὸς οἷζ' ἀγχυσίας *παρασχῆς*. A-
lias *πηὸς*, affinem signat, quod idem docet in Il. θ.
& Odyss. γ. quemuis de cognatione. Quæ autem
Achilli cum Aiace fuerit cognatio, dicere occupa-
vimus. Infra Ajax Telamonis Achillem *πατρικασί-*
γητον dolet, & post paullo Achilles eius *ἀνιψιός* dici-
tur.

Ἄδ' αἰλ' ὑπ' οἶδας —— γρ. Οὐδ' οἶδας, vel; Οὐπ' οἶ-
δας.

Σοὶ δ' ἥπι νείος ὄρεσι παρ' ἔρπον —— Tenebras co-
gitas, cædi vis, & mori. Hoc ipso libro:

Νῦν οἴχη' αἴσας ὑπὸ ζῆπον —— mortuus es. Ca-
milla moriens ad Accam pariter eloquitur Æn. ii.

—— *Tenebris horrescunt omnia circum.*
Æn. 6. de Marcello non diu superstite futuro:

Sed nox atra caput tristi circumvolat umbra.
Infra de Troibus mortis metu in urbem refugien-
tibus:

—— *Ἐπ' οἴζος ἥπι πᾶσιν.*

Qui aliter locū hunc cepit Brodaus, haut pla-
cet. Lib. 12. Cassandræ vox est:

Ἄδ' ἄλλοι, νῦν ἔσται ὑπὸ ζῆπον —— quod expres-
sum est illo:

—— *Fui-*

— *Fuimus Troes; fuit Ilium* — Siue
Troia occidit.

ξικω. Hefychius :

αὐτὸν πρὸς χαλκὸν φ

to. Vide hac de

lium lib. I. c. 18. (

— Οἱ ρέ

Ἰδὼς ναυεταύρασκ

Εἰς τομολογὴν ἐλάττ

Idam habet, in r

Υἱὸς Ἀ' ρηϊθίοιο

Τῷ δ' ἐπεί τοις ἐπ

Ο' δυνάτως] Bre

rum securus cor

vindicias secund

dabo. Ita lib. 3.]

simæ vir eloque

Εὐνὸς τὰ Λατῶν

rium suscipiente

scilicet

professo

retur. (

Illic

Ouid. l

Me

In Arti

ET SIE

Item alibi M. SERVILIUS M. L. RVFVS LICTOR

SE VIVO FECIT SIBI. Sallustius :

Quæ scilicet ta-

cente ipso [Mario] occulta oris immutatione patefecit.

Correctionem cassa nuce non licendam molian-

tur. Ex præstabilius mihi :

τῷ δ' ἐπεί τοις

Ἀρχομένῳ λυγρὰ βαρὺς, ὅτι φθινύουσι τὸν ὀπώραν]

Calaber

Smyr-

64

65

66

α.α.α.

Omnia molitur dis perditus inditus ipse
Iupiter exemplo. —

— Μὴν διαρραγέμεν γὰρ θυμὸν] Rectius: μή-
 γὰρ θυμὸν.

Αἰδῶν' ἑκατόν — Senectus vendenda pos-
 sit: alterius ætatis qui sint, non nostra vendenda
 nim Græcorum consilio περιχαεῖται.

Αἰὲν ἑκάτον πλῆθος τοῖς ποταμοῖς βροχῶν] Inducit
 illius Homerici loco non vacet

Αἰὲν ἑκάτον ἄρ' αὖ πάλιν τοῖς ποταμοῖς βροχῶν

— Νηπιέσιν αὖτ' ἀσπίδας, δόρυς

Σπῆλαι, ἡδὲ χιτῶνας — 35. ἴσ' ὄν. Locutus est en
 Homero legatione Græcorum ad Achillem, ubi
 Phoenix ipse Achillin non sine puorijis probro op-
 ponit; quod qui ineptum censent, aut incommen-
 rabile, ineptiunt ipsi.

— Ὑπὶ πατρὸς αἰσίου δῶκεν] Caligæ, τ' ὅτ'
 Αἰὲς α.α. Hom. Od. α.

— ἵσ' ὄν μόνον ἀπὸν ἔχουσιν. Glossæ τ' ὅτ'
 ποταμῶν, ita nunc præter fatorum dispositionem.

Καλά, τὰ οἱ πόρε παῖδ' φίλῳ ἀλιπόφυεα μήτηρ] Pur-
puræ in fœtione m. Heretilis repertum canit Non-
nus. ~~Βασίλειος~~

Θήλω Ἡ' εἶα
Δι' ἡμῶν εἰς δ
πῶ τε ὑπὸ τῇ Ἡ'
Ἡ' ἐπώνος λάρυτι

λιν Ἡ' ἐπώνος. ~~Seneca~~ ~~Senecio~~

Θησεύς Τηβὰς, videt Eotien capi

Θησεύς Τηβὰς, videt Eotien capi

Θησεύς Τηβὰς, videt Eotien capi

Θησεύς Τηβὰς, videt Eotien capi

Θησεύς Τηβὰς, videt Eotien capi

Θησεύς Τηβὰς, videt Eotien capi

Θησεύς Τηβὰς, videt Eotien capi

Θησεύς Τηβὰς, videt Eotien capi

Θησεύς Τηβὰς, videt Eotien capi

DE DAVS QVEII ADNOT.

Γένεσις. Quae veniunt
 Venus!

Πάσα, καὶ σὺ πᾶσι. — Πισχυτινός : Κῆρις, ἡλι-
 κιστὴς. Ac si Merceides Achille passione lusitauerint,
 utiq; in amoribus habuerint aliquando.

Ἀΐος εὐρέσθρος — Amplector. Εὐρέσθρος est 72
 πῦρτος, vel cuius pulcra sunt fluentia, quo
 nomine Calabro fluvium cantari ex Homero per-
 suadetur in Catalogo:

Ἀΐε, ἡ καὶ σὺ πᾶσι ὅσῳ ὅσῳ δὲ καὶ αἴη.
 Tunc scribes H' ὅ. γ. non i A.

Non tamen reiculum, quod Brodus restituit:
 Εὐρεσθρος, exq; Homero Iliad. 2. & 21. ~~per-~~
 scrip-

73

74

F 4

~~Ἐν τῇ Ἰλιάδι ὁ Πηλεΐδης ἐκ τῆς Διδάμειας γεννᾶται~~
 Et Iliad. ↓.

~~Ἀφ' οὗτος ὁ Πηλεΐδης ἐκ τῆς Διδάμειας γεννᾶται~~

Πατρὶς ἐμῶ Γηλέῃ· ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐχθυάλιζεν.

Euripid. in Rheso:

Ἐξ ἀφ' οὗτος γὰρ ἀφ' οὗτος πεφυκότης

Τὸν Γηλέως φέροιςι θυέων γόνον.

Δίδωσι δ' αὖτ' ἐκ πωλοδαμνέας ἀδελφῆς

Γηλέῃ Πηλεΐδῃ ———

Brod. hoc ipsa est, quod sequitur Calaber:

Γράψατε Γοσφάδωνι δαμνόμεναι, αὐτὰρ ἔπειτα

Θαρβαλέφ Γηλέῃ ———

—— Νεοπτόλεμος μεγάλῳ] Æn. 2. Apollod.
 libr. 3. natus Achilli ex Deidamia Pyrrhus, etiam
 Neoptolemus vocitatus est.

F 5

INQ.

AD Q. CALABRVM

IN

BR I

IV.

18

~~Adnotamenta~~

titus de Callimachi exemplo , qui Nonnus extulit à
Nῆσος.

— Δ' ἐπὶ ἡμίστελιν Δ' ἡσυχ' ἐρδ' ὕπνους —

Vulnus iam medicatum fascia studiosè obligant.

Γέρας οἱ ἐν ζωνίοντι.

Οὐκ ἐκ πασάν] γ. πᾶσαν.

89

Α'ς ποτ' Ἀχλιδὴς Ἀνιγὰτ' ἐν Κίεθου

Hom. II. 9. de Achille:

Τῷ δ' ἄρα παρκαλέετο μῆνιν, πλὴν Λεοβοῶντος ἤχῃ,

Φόρβαντος θυγάτηρ — Quid.

Quodq; superuacuum est, forma prestante parat
Lesbides euerfa corpora capta domo. Brod.

Σθῆνος Ἰδομενῆος] Periphrasis hanc qui-

dem, sed non abs re. Nam Idomeneus et si ἀπαρβ-
πόλιος, siue Homeri voce μεσσηπόλιος, crudus erat se-
nex, deque illo Iliad. N.

Ἀλλ' ἔκ' Ἰδομενῆα φόβος λάβε πλὴν γένος,

Ἀλλ' ἔμεν, ὡς ὅτι σὺς εἰς ἔρεσι αἰλὰι πεποιθώς.

Αἰδόμενοι ὑπὸ ζῆαν, ἐπὶ ῥα γαράϊτρος ἦεν] Homerus

supra de Idomeneo:

Ἐνθα μεσσηπόλιός περ ἰών — Hinc reuerentia.

Et post paullo ipse Idomeneus pubentis ætatis flo-
rem, à qua robur præcipuum perpendit in Ænea,
sibi dereptum insinuat. Datum quoq; reor vene-
randæ eius senectæ, Græcorum vt spolia singula-
tim partiretur, quod Callimachi scholiastes com-
meminit. Supra hæc decem ab eo conditas ciuita-
tes post bellum Troianum memorat Eustathius
ad Iliad. T. quarundam meminit Strabo non vno
loco, Virgiliusq; Æn. 3. quod Idomeneum magno
natu fuisse argumento est.

Δαημόνας ἰδυόντες] γ. δαήμονας.

89

Ἀγλαῖες δαίμονες — Occidit hic in venatu a-

pri Calydonii. Seneca Medea:

Stravit Ancanum violentus ictu

Seriger —

Pausa-

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

91

91

92

Εν Διη· πρὸς ἑκαταπαιπερον οὐνομα Νάξω.

Herodot.lib.5. Ως Νάξος ἦν νῆσος μεγάλη μὲν ἔμεγαλη,
δήσας δὲ καλή τε, & ἀγαθή, & ἀίχμοι Ἰωνίης. Ionio ergo ma-
tri cingitur Naxus. Ac mihi vide : Μεγάδι μὲν ἔμεγα-
λη, & *Brenis*. Ouidio:

Quæ brevis aquoreis Diaferitur aquis.

Senecæ Oedipus:

Naxos Aegeo redimita ponto.

Nec diuersa sentiūt Seneca, & Herodorus: nam
bimaris fuit, eoq; Calaber respexit *Φεικλυσον* appel-
lans, & Apollon.lib.4. Arg. ἀμφίδιον.

——— Ὅπασιν Ὑψιπυλείην

Πολλοῖς σὺν κτεάπεσι Θόας — — — Dum cætera Le-
manie virosq; patresq; interimunt, Μόνη δὲ ἴστωσιν Ὑψι-
πύλῃ τὸν ἑαυτῆς πατέρα κρύψασα Θόαυτα, &c. Ὑψιπύλῃ δὲ
Γάβρι σιωπευάζεται, & ἄντα παῖδας Εὐκλυν, & Νεβροφό-
νον. Apollod.lib.1. Apud Ouid. ipsamet per Episto-
lam:

Sate nobilitas, generosaq; nomina tangunt:

En ego Minoon nata Thoante feror.

Bacchus auus, Bacchi coniux redimita corona

Prædiat stellis signa minora suis. post:

Felix in numero quoq; sum: prolemq; gemellam

Pignora Lucina bina fauente dedi.

Ἀμφὶ δὲ ἑξοσωῆς Τεδκρος — — — Nam sagittandi
peritia nobilis erat. Iliad.Θ. ipse de se:

Ὅ κτῶ δὲ περὶ ἡκαταπυργλῶχνας [Cal. Ὅ ξὺν χαλκόν]
οἴστω

Παῖτες δὲ ἐν χροῖ πηχθεὺς ἀρνηθῶσαν αἰχμητῶν.

Ibidem mox plures icit. Quæ Homeri verba mo-
dice deflexa *Æaco* tribuit Non.lib.22.

Εἰς νῆα

91

91

94

95

95

96

162 DAVSQUEII ADNOT.

Μάστιγον, οἱ δὲ γῆσιν — Aut acristus β. esto αματί-
ζω, aut scribe: μάστιγ.

Ἰπποὶ δὲ Εὐμήλοιο — Homer. in Catalogo:

Ἰπποὶ μὲν μὲν ἄριστοι ἐπὶ φερρήμασιν,

Ταὶ Εὐμήλος ἔλαυνε ποδῶσας, ὄρνιθας ὥς,

Ὅτε χας, οἰετίας —

Οὐδὲ δ' ἄρμα ἑσχίας ἰδέσθην, ἔδ' ποδῶν] Corrigo:

Οὐδὲ ἄρμα ἑσχίας ἰδέσθην, ἔδ' ποδῶν. Scio quid
alii.

Παρφάμενος τὸν δῶμα κακο Οἰνομάοιο] Exsarcio: κα-
κὸς, δμῶς Ο. Erat is Myrtilus. Diodorus lib. 5. φθί-
νας δὲ τὸν Λυίογον τῷ Οἰνομάῳ Μυρτίλον, καὶ λαβὼν σπυρρον
πρὸς τὸν νῆα, ἔφτασε πρὸς τὸν δῶμα κακο Οἰνομάοιο. A quo
Myrtilo Myrtonum mare Horat. lib. 1. Seneca in
Thyestes:

Deceptor [παρφάμενος] domina Myrtilus, & fide

Uolens, quae tulerat, achiloreddidit

Myrtoo pelagum nomine notior.

Vel: κακόφρονος Οἰνομάοιο, quippe,

Ὅς ῥα τὸ τ' ἡγήσιν ἀντλία πύργον ὀλεθρον:

Fortè etiam reponendum. Ρ' ἡζάμενος: durum enim

Παρφάμενος δῶμα. Rhod. Παρφθάμενος, rectè: nisi

quod ad Myrtilum minus tunc cōmode referetur,

— — Ἀντλία πύργον ὀλεθρον] Pindarus O-
lympiis de Oenomaο:

Ἐπὶ τρεῖς γὰρ δὲκ ἄνδρας ὀλέσας

ἱερὸντας, ἀνὰ βάλεται γάμον

δυατρός: ὁ μὲν γὰρ δὲ κίνδυν-

νος ἀνάλειν οὐ φάτ-

ἐλαμβάνει —

Ἀλάπτει, ὅριπῃσι δυτήιον — Cum procellis ma- 97
re, thu-

91

91

filuerat ἀνεκα νύσσης, quod solet,

Qui cupit optatam cursum contingere totam.
 Alii reponi volunt Εἰ μάλα.

IN

Q. CALABRI

Paralipomenon Lib. V.

CL. DAVSQVEII

Adnotamenta.

— Α'λλῆος μεγαλήτορος ὄμβρομο πύχην] I ad 100
Metamorph. lib. 13. vbi

— Fortisq; viri tulit arma disertus,

— Α'μφὶ δ' αἶψα

Δαΐδαλα μὲρ μαίρεσκον — Conferatur liber II. τ.
 & propter argumenti similitudinem Scutum Her-
 culis apud Hesiodum.

— Ρ'οαὶ ποθέμεν' αἰεγυῶν] Sic amplector,
 quod in subiectionibus legerim Κέμ' αἰεγυῶν, lib. 9,
 Rhod. Κελαδῶν ἀντεfert.

— Ο'μβρομόδυμοι Ε'ριννῆς] Aut συνιζήσας fe- 101
 ratur, aut coeat Ε'ριννῆς; vti, ἰχθυῖς, μῦς, οἷς. Sunt au-
 tem Erinnyes numero tres, Alecto, Tisiphone,
 Megæra, Apollodorus lib. 1.

— Αἰ

Δι δ' ὀλοσίο πυρὸς πνέουσιν αὐτῶν] Spiritus igneos efflantes, & manu fortè ignem gerentes. vt Æn. 7. Alecto:

Bella manu, lethumq; gero —

Sic effata facem inueni coniecit, & atro

Luminis fumantes fixit sub pectore tædæ.

Tum illa confectaria sunt:

Καὶ πρᾶχ' ἱερῆς Ἀρετῆς ὄρος — Hoc loco
Calaber ingenio, & acumine magnis Poetis anti-
stat. Hesiodo:

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ περὶ παρὸν ἔηναν.

G 1

Nonno, quamvis amœnè quoque hinc:

Νόσφι πάντων ἐκ ἔστιν αἰθέρατος ἀνδρῶν νόστον·

Οὐ πόλερ' ἰδὶή μακάρων ὁδός· ἐξ ἀρετῆς δ'

Αἴτρεται ἐλὺμπιο θεόστυς ἐς πόδον ἑλκεῖ;

Τίταται θεὸν πάντες πολυειδέας ———

Seneca Virgatus iter ex altero Metamorphos. cor-
ripiuit:

dit Venerem *Anadyomenen* cognominatam, qua
de Strabo lib. 14. Ἦν δ' καὶ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη ἡ νύξ
αἰάτ

Lacedæmone binæ fuerunt in pretio Gratiæ Pha-
 enna, & Clota fide Alcmanis, templum positum
 illis à Lacedæmone veteres putauere, & nomina,
 Pausanias in Laconicis, inque Bœoticis, vbi addit
 Athenienses nomina fecisse Auxo, & Hegemo-
 nen. Apud Homerum Imo promittit Hypno v-
 xorem vnā iuniorum Gratiarum Pasitheim, qua
 se ille Orchomeni oblectat apud Nonnum, He-
 siodus Vulcano Gratiarum vnā iungit Aglaïen.
 Vt autem ^{ἡ ἑκατομ} Calabro, Homero sunt ^{εὐπρόκτατοι}
^{αἰεταί.}

quæsitus, f
incendat ex hinc inde ambiens
pinxit: — Μελαγχολία: cum spumesceret,
simulq; tenebricola tempestate inhorreret mare.

Δὲ τὸν ὀπίσθιον — Efficacius multo Bro-
dæus: Εἴ πινύσῃ.

Μέγα πίνδος αἰεῖται

105

Γάτας ἐπιμβόμενος Δαναός — Danaos incu-
sitans. Hesych. ἀτίμβομαι exponit ὀδυῶμαι, Eustat.
τίρομαι. Scholiastes Apollonii illud Amyciad Pol-
lucem!

— Ἴνα μὴ ἀτίμβῃ μετόπισθεν, sic elucidari
Ἴνα μὴ μοι μέγα ὕπερον ὡς χείρνας [ceffus loquitur] Τὸ
δὲ ἀτίμβειν οἱ νεώτροι ἐκ τῆς τῆ στερίσκας ἤκυσαν, ἀλλ' ὅτι τὸ
μέμφεσθαι. Iterat idem interpretamentum in lib. 2.

— Νόον ἤκαχε δαίμων] Rhod. ἤκαφε. Re- 106
tineo alterum ἀπορίξ. Hoc ipso libro de Aiace furi-
bundo: κακὸς δὲ τὰς ἤκαχε δαίμων. ἤκαχε, contristavit!
admodum namque tristes solent dementire. Ideo
similiter Gestiar inuectus in Annonem lib. 2. Siliu

*Dicam etenim, ut stimulem atram vel inania
mentem.*

Quod vitium Græcis μελαγχολία dicitur. Præi-
uerat & lib. 3.

Δ' μά' λίαν ἀκαχίσεις ἐμαὶ φρένας —

Δ' μά' σοι ἀμφικέμηλε δαίρως — Brod. ἀμφι-
κέμηλε δαίρως. Forte ἀμφιμέμνηε δρ. Insanis præ te-
meritate.

— Παλαμήδην ἦκας ὀλεθρον] Vide Æneid.
2. Ex his declarantur illa consimilia Andromachæ
ad Vlyssē apud Senecam in Troadib.

Οἷμα

10;

108

Καὶ δὲ αὐτὸν Πηλεΐδης εὖ δαΐα κλυτὰ τεύχεα] Vlyffes apud
 Ouid.lib.12.

*Arma ego foemineis animum motura virilem
 Mercibus inferui: neque adhuc proiecerat heros
 Virgineos habitus, cum parmam, hastamq; tenēti
 Nate Dea, dixi, tibi se peritura reseruant
 Pergama: quid dubitas ingentem enstere Troiā?
 Iniciq;*

108

109

110

πέν ex ἡϊόνον, ἄφραμ habens. Planities autem ripæ
adfitæ solet esse vberior & magis pascua, eoq; an-
ferum gregibus, aut gruibus aptior. Hesych. ἡϊό-
ον π, ἡϊόνον ἔχον π, ἡϊόνον δέ, ἡ καλὰ ἔχον π φωνὰς. Homer.
Il. E. — Καθαῖσεν ἐπ' ἡϊόνον Σκαµαῖδρον. Brod. alteram
sequitur significantiam, exponitq; *floridum*. Et
hunc, & hunc iuvat Eustathius supra: Τὸν Σκαµαι-
δρον ἡϊόνοντα λέγει διὰ τὰ ἀφ' αὐτὸν ὡς εἰκὸς ὀφθῶδη αἰγµαλοῦ
δίπλω· ἵνα εἴη συσκοπὲν ὅτι τῷ ἡϊόνοντι, ἡϊόνοντι γὰρ οἱ αἰγµαλοὶ. Δύ-
ναται ὃ ἐξ αὐτοῦ τῷ ἴσῃ πλεωρασµῶ τῷ ἡϊόνοντι οἰοντο ὁ
αἰθρὸς, διὰ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ὡς εἴ σ' αὐτὸν ἀνδραµένοντα λοιµῶν α. De-
finite magis, & aptius Didymus: Ε' π' ἡϊόνον, ὅτι τῷ αἰ-
γµαλῶ, ὁ ὄχθος ἔχοντι.

—— Οὐ σῖτο κακώτερος ἔλπομαι τῷ] Tamen Il.
Θ. Diomedes Vlyssi:

Πῇ φεύγεις µὲν νότα βαλὼν, κακὸς ὡς ἐν ὁμίλῳ.
Probrumq; Homerus exaggerat scripto Vlysssem
surdis auribus in naues abdidisse se.

Σωὶ δ' ἔδδεν νόον αἰδρός — — Æn. 2.

BIX

Confusam eripuit mentem — — 4. Eleg. lib. i.
de Ponto *Confusa menti*. Liuii. 34. *Ut ipsum quo-
que confunderent dicentem*. Iliad. Γ' ὦτα: Μῆ μοι σύγχυ-
σόν — Scholia in Apollonii lib. i. Ἀ' χος ὃ ἐστὶ σύγχυ-
σις ψυχῆς. His Croci censura prostrata esto.

—— Ε' πὶ χθίνα δ' ὄμματ' ἀπὸ πῆξαι] Homerus Il.
γ. aliter extulit: — Ε' πὶ χθονὸς ὄμ. π.

—— Α' πειρία πόντον] Brodæo placet Α' ταιρία.
Puto ἀπειρία dictum, vti Calabro plus vice simpli-
ci Γ' ὦτα ἀπείριος. Quod cui minus adlubescet, legat
Α' πείρονα π. ex Odyss. α.

—— Ὅτε οἱ μέγας αἰετὸς ἦ παρ

Kæren

AD Q. CALABRVM

xi

xix

εἰς, scriptum est: — Ἀνὸς δ' Ἡός.
Hinc Ἀνός communis vsus. Homerustamen ll.
K. dixit:

Ἀλλ' ἴομεν μάλα γ' οὐδ' ἄσεται· ἐγὼ δ' ἡ Ἡός.

Πῶσπον ἱπταί μιν ἐκίχον αἰλ.] Homeri modo suprà: 114

Θῆκαν αἰὲ μιν ἐκίχον· δέλον δ' ἐπὶ σήματ' ἔθηκε,

Συμμόρφας δόνατας, μιν ἐκίχον τ' ἐλθῆλίας ὄζους.

Alio modo Maro. — *Humilesq; myrica.*

De re Hesychius: Μυρίκη εἶδος δένδρου ὡς καὶ δὴν ἀπὸ τοῦ
μύρεσθαι πλεῖστοις αὐτὸ μεταβαλλοῦσθαι καὶ τὰς μύρτοις Κινύρε θυ-
γατέρα. Meminit Ouid. lib. 6. Metam.

— Μυμορυζμένον αἶματι πολλῷ] Duouiri hīc 115
silentes ymbræ. Oppianus lib. 2. de Africæ leoni-
bus: — Πᾶσι γ' ἡρώε

Ἡ μὲν πᾶσι τοῖσι φέροι μωμορυζμένον αἶματι.

Interpres lentabundis manibus scripsit interpre-
tamentum. Scies ex Hesychio, etsi affecto: Μωμορυ-
ζμένα [non Μωμορυζμένα, quod vulgo est] μωμολυμέ-
να, μωμορῶ, μωμολυμένα, ἐρρυπαμένα, ἡσβολομένα [non
ἡσβολομένα] μωμορωμένα πάντα. Forte etiam ante re-
scribendum: Μόρῳ ἡμαζμένα καὶ ἐκρυντάτα.

— Ἀλλὰ χερσίων

Τιμανθὺς δὲ πέλει, Θάλπρος — Stomachabundi
Aiācis vox. Plin. lib. 35. c. 10. Ergo magnis suffragiis
superatus [Parrhasius] a Timanthe Sami in Aiācis,
αἰμορροῦντος, iudicio, Herois nomine id se molestè ferre
dicebat, quod iterum ab indigno victus esset. Eustath.
in Odyss. A.

— Ἐκ δ' οἱ αἶμα

Ἐσπόμενον καλάρυξε — Huc refero Ennium 116
Aiāce: Αἶαξ misso sanguine tepido; tullii efflantes vo-
lant.

Ouid.lib.13. insinuat:

*Dixit, & in pectus tum demum vulnera passum,
Qua patuit ferro, lethalem condidit ensam.*

Cætera fuit Ajax inuulneratus. Idem in Ibin:

*Mens quoq; sic furis illi vecors agitetur, ut illi
Vnum qui toto corpore vulnus habet.* Ajax

αὐτόχρ.

—— Τόνδ' ἄλλοι ἀπὸ ξίφους μεγάλοιο] Teucrum
parantem se quoque in Aiakis gladium induere vi-
dentur ex his aliqui cohibuisse, quod vno alterove
versu dictum esse potuit.

—— Κασσιγρήτιο δαμέντις] Ajax Telamoni-
& Teucer fratres. Isocrat.in Euagora: Τελαμόνιος μὲν
Αἰῶξ, & Τεῦκος ἐξ Ἑλλάδος. Verum aliis e matribus. A-
jax Eriboæa natus. Diodorus l.4. Εἴρημιν ἐξ Ἀθηνῶν
Εὐβοίας πῶς Ἀχαιῶν ἐξ ἧς ἐξήνησαν Αἰῶνα τὸν ἐπὶ Τροίαν
πρωτεύοντα. Idem testatur Didymus in Iliad. Γ. Teu-
cer autem Telamone natus, & Hefione, autore
Tzetze.

—— Η' ν' ὅθ' ἔϋσαν

Αἰὲλ' ἰὺ, σφετέρῃσιν ἄλοχον θέτο — Non inconcin-
ne reposuit Brod. Αἰὲδ' ἰὺ. Nec repudiari queat:
Αἰὲδα ἰὺ, prædam suam. Nec Αἰνιάδα, σφετέρῃσιν α.δ.
Vti inferius:

καὶ τέκων σιρῶσας αἰμ' ἀφραγς ληϊάδεσσιν. Horatius:

Vffe Aiaceus Telamone natum

Forma captivum dominum Tecmessa.

Εὐνυπαὶ κοινήσιν ——— Inserta præpositura erit
ad ininiculo Εὐν κον. Sic Homer. Il.Ω. Sic Apollon,
lib.1. — Πατὴρ ὅλοσ' ἐπὶ γῆρα

Εὐνυπαὶ αὖ λελχέσσι καλυψάμενος ράασκειν.

Schoa

Scholia: Ἄρα φιλοσφισμένοι, ὡς πάντα τὰ μέλη διτυπύ-
σαι ἐκ τῆ σφίγγεως. Tum producit Homeri verba.

117 Εἰδὼταί μεδέοισι παρ' αἰδράσι κελεύοισι | Plautus in

necæ: *O tris te fractis orbitas annis malum!*

Huic tamen malæ rei præfecerunt *Orbonam*, M. Tull. lib. 3. de Nat. Deor. *Quam Orbonam* Pin-tianus iniuria exturbat e Plinio.

—— Οὐ πῶς ἡ κακώτερον ἄλλο χόλοιο] *Vetus ver-* 119
bum est: Οὐ γὰρ ὅ πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.

Αἰεὶ μοι ἀμφ' ἀρετῆς νῖκος πίλοι ——— *Prætulivi ei-*
nos, Contentio de virtute.

Αἰεὶ γὰρ λήσας ἀρετῆς ——— *Nec mihi, nec Bro-* 120
dæo displiceat Αἰεὶς. Istud alterum tamen nō re-
iiiculum, valeatq; notare Genuitum in modo dicunt, qui
rationis septa, vel cancellos transgrediatur.

Νεκρὸς δὲ ὑπὲρ γούσιον αἰέχεται ——— *Baslaricon l. 9.*

Τί σιν ἀχέας, Διόνυσοι, πῶς ἐπὶ τοῖς ἀχέσιν ἐγείρεται;

Rectius uterque Lucretio:

—— *Nec quisquam ex pergitus exstat,*
Frigida cum semel est vitæ pausa secuta.

—— Κατὰ τὴν αἰτίαν καὶ λυγρὰ] *Brod. Σπύροι-*
σι. Recte. Forte Σπύροι, sepulcrales ut intelligat
fascias, quæ Aristophani, alijsq; Κειρίαι.

—— Πάντ' ὅν τινα περὶ δινήσαντο] *Vndiquaq;*
circum mortuum decurrebant, in armis saltitabāt.
Distinctius Apollon. lib. 2. Argon.

Τεῖς περὶ χαλκαίοις δίχα πύχσοι δινήσαντες

Τύμβῳ ἀνὰ πύρριζαν ——— *Qui libro primo de tali*
honorario tripudio:

Σπύροις βῆταρμόν ἀόπλον ὀρχήσαντο.

Istam ergo solemnem in funere decursio-
nom in orbem τῇ Γ' αὐτῇ περὶ δινήσαντα Poeta expref-
fit, uti lib. 5. motionem in orbem nomine exinde
ducto: Οἱ πύσαι δινήσαντα κατ' ὕψος ἀμφὶ φέρονται.

Quamob-

AD Q. CALABRVM. ~~FOR~~

ἐν αὐτῷ; ὅτι ἀποπίνει τὰ δάκρυα αὐτὰ εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ
πῆγνται· Τῷ δὲνδρῷ ὃ τὴν τῶν ὕδατος ἰσχυρίαν ἐλ-
λινιστὶ σημαίνει γλυκὺ, ἡδύ. καὶ αὐτῶν συλλέγουσιν οἱ Ἴνδοι τὸ ἡ-
λεκτρὸν. Vide, si non graue, *Commentarios nostros*
in lib. 1. Silii Italici, diffusiora volenti dabit Bernar-
dus ad 1. lib. Sylvarum Statii.

——— [Θαύροντες ὑπὸ χεράσιν] ἡ. χέων.
Quam fabulam persecuti sunt Dionysius, & Dio-
dorus supra, Ouid. *Metam.* 2.

Διάτ' ἀμφὶ δέ οἱ μέγα σπείχοντες ——— Nil opus 121
vocalium mendicabulis ῥα, δέ: attegra vocem no-
tam perire.

Τιμάντ' ἰσφρατα, Θ' ἀργυροειδέα] *Argentum*
clarum. Ἀήρ, siue aer namque lucis, ac tenebrarum
vicissitudine variè afficitur: ideoq; densissimo vsu pro
Tenebris capitur; quandoq; pro *Luce*. Ἡ' ἐρώς itaq;
pro *Claro*, & *Splendente* iterum videtur Calaber l. 6.

——— Ἀ' ὁ πῶρτος ὁ δ' ὀμῶς
Σεῖο πατὴρ ——— De *Aesculapio* numeris Deo-
rum adscripto. Inde est, quod Ἡ' ἑλεος sit *Matu-
ritas* dilucescit 301. *Ilia* 2. α.

——— [Θητιδὸς δὲ ἀνδρὸς μίγαν ὕδατος] ——— De Thetide eo,
quam *lucifer* confeceret, confacente. Hesychio interpre-
te: Ἡ' ἐρώς, ἐωθινή, ὀρθρινή, βλαύει. Duæ priores exposi-
tiones sunt & in minoribus Homeri Scholiis. I-
tem: Ἡ' ἑλεος, ὀρθρινοί. *Argentum* autem clarum lu-
cis, dieiq; instar scribit Plin. lib. 33. c. 3. *Non colore,*
qui in argento clarior, magisq; diei similis, & ideo mi-
litaribus signis familiarior. Vide Macrobi. lib. 1. Sat.
c. 17. Ea notione non intellecta Rhod. reposuit
Αἰγλήων, pro Ἡ' ἐρώς.

——— Ζεῶν

AD Q. CALABRVM.

123

—— Ζάοντα μέλη πυρὸς ὄντα φέροντα.]

Η'ρακλῆς — Τυπὶσι Νέμεωδ. Idem adit Seneca
Herc. Oetæo, Silius lib. 3. 1

—— Μίην δ' οἰαίθεο θυμός, &c, Ε'νεκρίνη δὲ θυῶν
σιν] Apud Senecam Hercules matrem his affatur:

—— *Quicquid in nobis tu*

Mortale fuerat, ignis iniectus tulit:

Paterna celo pars data est, flammis tua.

—— Γαῖαν

Χεῖδαν ἀπειρεσίῳ Ρ'οιτηίδος ὕχ' ἑκείης αἰκῆς] Non pro-
cul à Rhætæo litore, hoc est, propter illud. Sic An-

ἐν αὐτῷ· ὅτι ἀποπίνει τὰ δάκρυα τῶν εἰς τὸν ποταμόν, καὶ
 πηγυται· Τὸ δὲ δάκρυ δὲ τῷ ὄνματι ὅτι Ἰνδοὶ Σιπαχόρα ἐλ-
 λωιστὶ σημαίνει γλυκὺ, ἡδύ. καὶ αὐτῶν συλλέγουσιν οἱ Ἰνδοὶ τὸ ἡ-
 λεθρον. Vide, si non graue, Commentarios nostros
 in lib. I. Silii Italici, diffusiora volenti dabit Bernar-
 dius ad I. lib. Sylvarum Statii.

——— ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ κεφάλαιῳ] γ. χάσι π.
 Quam fabulam persecuti sunt Dionysius, & Dio-
 dorus supra, Ouid. Metam. 2.

Διατ· ἀμφὶ δὲ οἱ μέγα σπείχοντες ——— Nil opus 128
 vocularum mendicabilis ῥα, δὲ: attega vocem no-
 τιστοῦται.

Τριάντ' ἐλάφαι, ὁ αὐτὸς κεφάλαιον] Argenti
 clarum. Ἀήρ, siue aer namque lucis, ac tenebrarum
 vicissitudine variè afficitur: ideoq; densissimo vfu pro
 Tenebris capitur; quandoq; pro Luce. Ἡ ἐρώσις, itaq;
 pro Claro, & Splendente iterum vñtur Calaber l. 6.

——— Ἀπ' ἡρώσεως ὁ αὐτὸς κεφάλαιον
 Σέο πατήρ ——— De Esculapio numeris Deo-
 rum adscripto. Inde est, quod Ἡ ἑλός sit Matuti-
 nis dilucescit aor. Iliad. α.

Ἡ ἑλός δὲ αὐτὸς κεφάλαιον ὁ αὐτὸς κεφάλαιον ——— De Thetide eo,
 cum lucifceret, conscendente. Hesychio interpre-
 te: Ἡ ἑλός, ἐωθινή, ὀρθρινή, βλαύει. Duæ priores expo-
 sitiones sunt & in minoribus Homeri Scholiis. I-
 tem: Ἡ ἑλός, ὀρθρινοί. Argenti autem clarum lu-
 cis, dieiq; instar scribit Plin. lib. 33. c. 3. Non colore,
 qui in argento clarior, magisq; diei similis, & ideo mi-
 litaribus signis familiarior. Vide Macrobi. lib. 1. Sat.
 c. 17. Ea notione non intellecta Rhod. reposuit
 Λιγνύει, pro Ἡ ἐρώσει.

——— Ζεῶν

—— Ζαῖοντα μέλη πνεύοντα φέροντα]

Ἡ ἑκκλήης — Τυτίσι Νέμεαζ. Idem tradit Seneca
Herc. Oetæo, Silius lib. 3. 1

—— Μίην δ' οἰαίθεα θυμός, &c, Ε' νεκρίνῃ δὲ θοοί-
σιν] Apud Senecam Hercules matrem his affatur:

—— *Quicquid est nobis tuū*

Mortale fuerat, ignis iniectus tulit:

Paterna cælo pars data est, flammis tua.

—— Γαῖαν

Χεῖδω ἀπειρεσίῳ Ρ' οἰτιῶδες ὕχ' ἐκείς ἀκτῆς] Non pro-
cul à Rhætæo litore, hoc est, propter illud. Sic An-
tipater:

Σῆμα παρ' Αἰατῶν ὅτ' ἢ Ρ' οἰτιῶσιν ἀκτῆς.

Sic Strabo, si animum attenderes, lib. 13. Τὰ Ρ' οἰτιῶ-
σιν ἐκείσιν ἀκτῆσιν, ἐφ' ἣ Αἰατῶν, μνήμα, & ἱερὸν Αἰατῶν,
& αἰδριαί, ὅν ἄρα οἱ Αἰαντῶν κομιδύντα εἰς Αἰγυπτον ἀπέδω-
κε τοῖς Ρ' οἰτιῶσιν πάλιν, κατὰ τὰς & ἄλλοις ὁ Σεβαστὸς ἑκάστω
Ecquis ille locus propter Rhætæum, in quo Ajax
situs? Sigæum. Plin. lib. 5. c. 30. ἢ Sigæum & Αἰ-
αντίου ἀ Ρ' οἰτιῶσιν conditum, in altero οὐρανὸν Ἰάκω
ibi sepulto xxx. stad. intervallo à Sigæo, & ipso in sta-
tione classis suæ. Pomponius lib. 1. c. 18. Extra finem
sunt Rhætæa litora, Rhætæo, & Dardania claris ur-
bibus, Αἰακὶς τὰ μὲν σέπλ' ἑκείνῃ ἱερὰ. Α-
πολλωνίου lib. 1. Scholia: Ρ' οἰτιῶσιν, & Σίγαν ἀπὸ τῶν
τῆς Ἰλίου.

Q. CALABRI

Paratipomenon Lib. VI.

CL. DAVSQVEII

Adnotamenta.

Καρπλίμωσ φεύγων — Hæcine fas regem ¹²³
Menelaum fari? Non equidem: verum ea protu-
lis Ἀργείων πειρώμενος, quod Calaber in tempore ad-
doscabit.

Θ' αἰεὶς, ἢ ἐγὼ μὲν οὐκ ἴσθ' ἄνους ἐς ἀλεπαδόν] Horum ¹²⁴
imbecillitatem adstruit Ovidii Epistola:

*Tres sumus imbelles numero, sine viribus uxor,
Laertesque senex, Telemachusq; puer.*

Contentionem Hom. Iliad. β.

Ὡς π' ἢ παῖδες νεαρὶ, χιρὰ π' ἡλικίας.

Θαῖος γ' ὁ μερόπων μέγας καίος, φύλα δ' ὄναιδες] Synec-
phoneci sunt hæc elata, ut: Κλεόβυλος, Κλεόνικος, aliaq;
talìa dissyllaba, ut: Θεός monosyllabum. Nec opus
ordine verso.

— Οἰωνόσιν ἄσαιπίσιεν ἰδωδω] γ. Ἀ' ῥσιπίτησιν.

— Παρὰ τ' αἰσίδας, ἄλλα π' αἰσίδα

Εὖ γὰρ — Redolent hæc Homeri tristichum
illud Iliad. β.

Νω

Ναῦ δ' ἔρχεσθ' ὅππ' δειπνον, ἵνα ξυλάσσομεν Ἀρηα,
 Εὐ μάνυς δόρυ θηξάδω, εὖ δ' ἀσπίδα θάδω,
 Εὖ δ' ἔκ' ἱπποισιν δειπνον δότω, ὡς ἂν ποδίσιν.

125

gas.

Μίγα δ' ἄρα φίλος πάντες παλαιοὶ] Eadem disti-
 ne Iliad. Z. — φίλος δ' ἐπείροισιν ὄηκε
 Apollinarius Pfal.

Σεῖο φίλος βασιλεὺς τ' οὐλομένη πόρε λαῶ.

— Εὖ γὰρ δὴ χάματι πάντες αὐτὸν μάνοισι] Hos
 est, Instantib. cuius ci molesta oboritur, si verbis su-
 pereffluentibus retardentur. Rhodomano magis
 placuit Ἀ' χυμάνοισι.

— Παύρων δ' ἐπὶ ἄνδρας αὐτῶν ποισιν] χ. Ε'ρος.
 Respicit Iliados tertiæ locum, ubi Poeta Vlysses,
 quamvis vbertim verba facientem inducit: Meno-
 lao verò Laconicam tribuit breuiloquentiam. Ve-
 rùm hoc loco seruit Vlysses tempori, & pauca lo-
 quendum pronunciat seruans illud:

— Ne sis in fronte disertus.

Ἀ' μ' φω γὰρ κεν ὦν φιλοπολέμεν Ἀ' χελῆος] Mallem equi-

· I N
Q. CALABRI

Paratipomenon Lib. VI.

CL. DAVSQVEII

Adnotamenta.

Καταλίμω, φύνμεν — Hæcine fas regem 123
Menelaum fari? Non equidem: verum ea protu-
lis Ἀργείων ποιεῖμεν, quod Calaber in tempore ad-
darebit.

Θεοὶ δὲ καὶ γυναικες ὅσ' ἐστὶν ἀλαπαδόν] Horum 124
imbecillitatem adstruit Ovidii Epistola:

*Tres sumus imbelles numero, sine viribus uxor,
Laertesque senex, Telemachusq; puer.*

Contentionem Hom. Iliad. β.

Ἔστι γὰρ ἡ παῖδες νεαροί, χηραὶ τε γυναῖκες.

Θεοὶ δὲ μερόπαι μέγα κλέος, φύζα δ' ὄναιδες] Synec-
phonea sunt hæc elata, ut: Κλεόβουλος, Κλεόνικος, aliaq;
talìa dissyllaba, ut: Θεός monosyllabum. Nec opus
ordine verso.

—— Οἰωνοῖσιν ἀρσιπέτισιν ἰδωδῶ] γρ. Ἀρσιπέτισιν.

—— Παρὰ τ' αἰσίδας, ἅλλα π' αἰσίδας

Εὖ γάρ — Redolent hæc Homeri tristichum
illud Iliad. β.

Νω

Νῦν δ' ἔρχεσθ' ὅππ' εἰπὼν, ἵνα ξυλάσθωμεν Ἀρηα,
 εὖ μὲν ἴς δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' αἰσάσθω ἦσθω,
 εὖ δ' ἴς ἱπποισιν εἰπὼν δόρυ, ὡς ἔπος δέσσιν.

25

gas.

Μίγ' αἰὲς φάος πάντοσε παλάσσει] Eadem di-
 ne Iliad. Z. — φάος δ' ἐπείροισιν ἔθηκε

Apollinæ Pfal.

Σεῖο φάος ἰαυλάσσειο τ' εὐλοχέου πύρε λαβέ.

— Εὖ γ' δὴ κ' αἰὲς φάος ἐπείροισιν] Hos
 est, Instantib. cuius ei molestia oboritur, si verbis su-
 pereffluentibus retardentur. Rhodomano magis
 placuit Ἀ' χυμένοισι.

— Παύρων δ' ἐπείρου ἔρωε αἰσάσθωισιν] γ. Ε' ρος.
 Respicit Iliados tertiæ locum, ubi Poeta Vlyssen,
 quamvis vbertim verba facientem inducit: Meno-
 lao verò Laconicam tribuit breuiloquentiam. Ve-
 rùm hoc loco seruit Vlysses temporis, & pauca lo-
 quendum pronunciat seruans illud:

— Ne sis in fronte disertus.

Ἀ' μ' φ' ἰδὲ καν ἦν φιλοπολέμῳ Ἀ' χλῆος] Mallem equi-

dem: Ἀμφω γάρ πεν ἴσμεν φ. Quæ coniectura eadem voce mox repetita firmatur:

Ἀξομεν ὁμωμενον ἵκανον ἀπαιτῶντ' ἐπέεσσιν.

Κέν autem pro ~~ἐκ~~ erit ad exemplum Homeri Odyss. Α.

Τῷ κέν οἱ τύμβου μὲ ἐπέεσσιν Παναχχοί. Odyss. Κ.

Κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν, & αἰάτω.

Prior tamen lectio nemini iure propudiosa videri debet, dum nesciat priorem in ἡ'is, quandoque corrigi, & in φ'is produci. Rhod. reponēbat:

Ἀμφω γάρ πεν ἴσμεν — Qui cum verò tunc iungentur subeuntes casus secundus?

Ε' πὶ ἀπαγορεύει τοῦτο

Ἄλπομένη κτ' θυμῶν — Catē notat Brodæus quosdam ὅτ' iunctim scribere cum ἐλπομένη, quosdam subaudire ὅτ' in eodem participio. Rhod. explet:

Δείδτε μὴ σφετέρησιν ἀγλαιοτάτοισιν ὄντα.

Rectē nullo additamento Brodæus: rectius, quā Rhodomanum amplectetur, aut ad simile saltem supplementum sufficiat.

Ω' Οὐδὲ μὲν ὄντα ἐνδονίαν ἀΐζων] Inuenta est 126 ob ingenio, ab annis, à viribus præcipitantiore, & malè consultata: eget præsidio: Vlysses plenus prudentiæ, & moderatior iuuenum valentissimum quemq; arte sua temperabat, ut Pyrrhum apud Sophoclem in Philoctete prohibet à violentia. Hoc loquitur Menelaus: hoc Vlysses gloriatur Met. 13.

— Tibi dextera bello

Utilis: [εὐδυνὸς εἰ] ingenium est, quod eget modamine nostro. Quorsum Rhod. malit Ἀρχίων, quàm Αἰζών? Nestoremne comprehensum voluit?

Δώσω

ἄσω οἱ θεοὶ καὶ ἐμὴν ἐκκυστὰ κένω

Ἑρμιόνη ———

Ἑκκυστὰ, ἢ εἶδος ἔχοντι ἀφροδίτης, Οδυσσ. δ. ubi
dere tota:

Ἀπόλλων ἐοῖο τέκνος ἐυπλόκαμος τίκαν Ἀΐγῃ] Apollod.

lib.2. Αὐγης τ' Α'λὲν Τέλεφος, de quo iam dico. Πα-
 sanias Arcadicis: Λάβρα πλὴν Αὐγλὴν καὶ τὸ πατρὶς.

Οὐδὲν ἄλλο πρὸς κερμασί ——— Telephum aluit cer-
 na. Ouid. in Ibin:

aliasque seorsim ——— Κλυτὴ Σαλαμῶιο

Ἔργα ὑποσκομέναι, ὅποσα δμῶϊσιν ἐώκει?

Honoridat Helenæ quatuor illi præsentēs adsta-
re, aliasque esse super, quæ secretioribus insudent
negotiis. Quare rescribo κλυτὴ Σαλαμῶιο: vt aliæ
publicitus Helenæ ancillentur, aliæ in penetrali
domo semetæ ab hospitum oculis. Ancillæ Hele-
næ Aethra & Clymenē Iliad. γ.

Εὐρύπυλον δ' Ἐλένη μέγ' ἐδάμειεν εἰσπρόα[α]] Erat
namq; Eurypylus formā ante alios, post Memno-
nem. Homerus Odyssæa;

Κεῖνον δὴ κάλυπτα ἴδον μὲν Μέμνονα δ' ἴον.

Αἴψα δ' Ἀλέξανδρος ——— Ἀλέξανδρος est virorū
auxiliator. Itane vero Paris nominetur Veneris, &
nequitia stabulum, belli fax, Asiæ, Europæq; per-
niciēs? Ita sanè apud Ouid, ipse gloriatur met:

Nec plus Atrides animi Menelaus habebat,

Quam Paris, aut armis antefereendus erat.

Pene puer casis abducta armenta recepi

*Hostibus, [Cilicib.] & causam nominis indo-
tuli,*

Pene puer iuuenes vario certamine vici:

In quibus Ilioneus, Deiphobusq; fuit.

Calaber lib. 10. in Hecybæ conquestione;

————— Ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἄλλων

Γαῖδων ἴσκις ἐμῶσ' μεθ' Ἐκτορα ———

Cum Ouidio conuenit Apollodor. lib. 3,

Ἦσαν φυλακτῆρες Τρώων ἴσαν — Diurni erant hi ex-
cubitores, quorum partes ἡμερωρεῖν, seu ἡμεροφυλα-
κτῆν, quem ad modum veteres locutos inuenio.

Nam diu, nō noctu itinere acto Eurypylus iam di-

uerfatur, & curioſæ Helenæ ſpecies eius admirationi eſt, quod lucis ſolaris indicium, quando aliunde lumen non accendit Poeta. Hora tamen erat diei in veſperum inclinantis: vnde mox:

Καὶ πότε νύξ ἐπόρουσι ———

Κήδεοι πε, Τρώες πε ——— Infamaret hunc locum tenebris excetra, ni elideretur. Prouidit Brodæus Κήτειοι reponendum. Lib. 7.

Ὡς ἄρα Τρώϊοι ἦες ἐν ἀνδράσι Κήτειοις

Item: Εἰς φρένα Κητείων ———

Lib. 11. — Λίπδον ἀήρατο, ὁ Πολύιδον

Ἄμρω Κητείοις ——— Sic Odyſſ. Α.

Ἡρω Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐπαῖροι

Κήτειοι κτείνοντο ——— Commentarius: Κήτειοί

ἱνες αἰπὶ δόσω, Μεγάλοι, ὡς τὸ κῆπος. Κροῖαυον ἢ ἀποδιδόναί Μυσῶν ἔθνος τὸς Κητείους. Ἦν γὰρ ὁ Τήλεφος Μιωίας βασιλεὺς, ὁ Ἀλκίμος δὲ φησι τὸ Κήτηιον, αἰτ' ὁ Μυσόν. Strabo lib. 13. Εἰκοθλογαῖν δ' ἔστι, καὶν εἴπες πὺν αἰκρίβῃ ζητῇ κατὰ τὸν ποιητῶν ὅρον, μέχευ ἱνός οἱ Κίλικες διέτεινον, ὁ οἱ Πελασγοί, ὁ ἐπ' οἱ μετὰ ζυτῶν Κήτηιοι λεγόμενοι οἱ ὑπὸ τῇ Εὐρύπυλῳ. Hefychius: Κήτηιοι γένος Μυσῶν ἀπὸ τοῦ ὡς ἀρρέοντες ποταμῷ Κήτηος, ἢ μεγάλοι. Signaſſe autem Magnos vi- des Hefychii de ſententia, & Ariſtarcho mens eadem fuit Euſtathii teſtimonio. Tamen adiunctum illud Τρώες πε gentilis alicuius nominis ſocietatem poſtulat.

Ἀρχαῖοι δ' ἀπαίεινθεν ἐθαύμαζον οἱ ſορῶντες]

Αὐλῶν, φαρμίγων τ' ἰαχῶ ——— Non malè Rhod.

Εἰſαίοντες. Recte tamen alterum vindicabitur. Nam cum in videndi ſenſu ſit principatus, videndi appellatio quadrat omnib. ſenſibus, vbi ſenſus co-
gni-

gnitioni deseruiunt teste D. Augustin. li. 10. Conf. cap. 35. & Epist. 112. ad Paulinam de videndo Deo: quadrabit & hîc. Nam Græci non admodû à Troianis diffiti: — Δαυαοὶ δὲ πρὸς ἄστος αὐτῶν ἔθεντο,

Ἡ δὲ φυλακτῆρες Τρώων ἴσταν ——— Quin videre integrum fuit tibicines, & citharistas cum tibiis, & citharis. Quî pote, inquis: cum τότε νῦν ἔπαυσεν, μάλιντο δὲ αἶσα, & αἰθήρ? Responsum esto:

———— Γαῖτη δὲ μένος πρὸς ἀνδραλόωντος

Δαίετο παρ κλισίῃσιν ——— Ideo promiscue Videntî, Audiendiq; vocabula sedes verterunt in sacris literis. Lucæ primo: Ἡ δὲ ἰδοῦσα διέταραχθη, cuius in vicem constituit Interpret hęc: *Quæ cum audisset, turbata est.* Item Iohan. 8. c. v. 38. vulgato textui est Ἐωρεῖσθε, aliis Ἡ κύστα Theophylacti fide.

Νῆα ἀμολίῃσι φυλασσέμεν ἄχαις ἐς ἡδὲ] Scribo ἀμολίῃσιν intellecto φυλακῆς, vicariis custodiis.

———— Κτυμένοισιν ἐοικότες οἶμα δρακόντων] Οἶμα pro impetu, seu itu magni magistri vox est Iliad. φ. Quare οἶμάζω pro impetu agor male quis non amplectitur in Etymologista, cum præsertim οἶμα creberrime Calaber vsurpet.

———— Γενόασιν λιγυρώντες] Effule id Theocritus describit Idyll. κε, vel κδ.

———— Νηδὺς ἐνδονέοντι] Herculi in vtero matris inerant vires immanes. Quibus de signis notum? quia vt euolutus in auras, euestigio tantillus infans fauces draconib. elisit. Quid si legatur ἐντὸς ἐόντι? quod fuerit, Confestim vt ab vtero processit, Herculem virium documen acre mortalib. dedisse.

Διματόεις ἀφρὸς ἴσκειν· ἀπυείοντι δὲ ἰώκα] Improbe

dictio. Brod.scribit: Α' πύονη ἢ ἑώκει rugienti similis
erat. Atqui tunc scribendum quoq;: Ε' σκ' ἀπύονη ἢ ἐ.
fatione quantitatis. Rectior Rhodmani conie-
ctura rescribentis, ἀποπνέιονη, vel, ἀπαιλόνη. Cui ni-
hilominus meam non postfero:

Αἵματός τις ἀφρὸς ἔσκεν, ἀποπνέιονη δ' ἑώκει.

Spumabat leo (quod depræliantis est) spuma san-
guinea (quod vi victi est, & saniem expuentis) eoq;
spectaculo scalpura clypei ferit oculos.

— Ο' ἢ καὶ ἐσιδήρω Αἰθόμενω — Hydræ capi-
tum reliquias igni adurebat Iolaus, ne repullula-
scerent. Diodorus lib. 4. facem dat huic vsui: Προσ-
τάξεν Ἰολαῷ τὸ ἀποτμηθὲν μέρος λαμπάδι καυομένη ὅπως αἴψῃ,
ἵνα πλὴν ῥύσιν ὅπως τῇ αἵματι. Apollodorus pariter lib.
2. Ὅς μέρος τι κατὰ πρῆστας τ' ἐγχεῖ ὕλης τοῖς δαλοῖς ὅπως αἴψῃ
ταῖς αἰάπλαις τῇ αἰάφυσμένων κεφαλῶν ὁκώλυεν ἀνέναι.
Nonnus lib. κέ'.

Ἀρπύτων Ἰόλαον ἀλοιπτήρα καρλῶων

Διὸν αἰρτὰ ζῶντα σελασφόρον, εἰσέκεν αἴψῃ

Θῆλω ὄφιν πρὶν λῶξαι —

Iolaus Iphiclo fratre Herculis natus fuit, Solinus
cap. 4. Apollod. lib. 2.

—— Φέρεν δὲ μιν ὡς ἐπὶ ὄν τῳ

Ζῶν ἐς Εὐρυπύλῃα — Id fabre fustum in Eury-
pyli clypeo magnū instar fuit. De Tereo Met. 12.

—— Hamontis qui prensos montibus urfos

Ferre domum viros, indignantesq; solebat.

Καὶ πλὴν μὲν χυσοῖο καρήατος — Eurip. in Her-

cule Fur. Ταῖ τε χυθκάεσσον δόρκα ποιικιλόων.

Tzetzes in Historico:

Ἐλαφον πλὴν χυσοῦρον τρεῖς πρὸς κατίζεν.

Ἀμφὶ

Ἀμφὶ δὲ ἄρα συγχαί' ευφελίδες — Auxilium in
promptu: Συμφαλίδες.

Γ' οὐ παρτάλλε — Integra ὅτι παρτάλλε. Dicant
nostrates: *Dard sur dard*.

— Ἀμαμακίον τῷ ἔόντα] Hom. Iliad. 2.

— Ἀμαμακίτω τῷ ἔχοντι, de Chimæra.

— Οἱ δὲ οἱ ἄμφω

Ἀκάματι κωδὲς ἐρειδόμενοι πέταντες] 38. Ε' πέταντες.
Et fortè κωδὲς tori. Valer. Flaccus:

Protulit informesq; toris immanibus artus.

Et in 2. Tuscul. veterum quis:

Opectora! ὀτέργα! ὀlacertorum tori!

Ἀμφω μωῶνες erunt ambo lacertorum tori, qui vi
cornua tauriprehenderit, & tenuerit. Didymo
Μωῶν σωίστησιν ὅκ πολλῶν νεύρων, & σωεσθραμμένων οὐράων:
etsi ibi in Il. 7. est γαστροκνημία. Alii musculos dicunt,
& Theocritus μύας cum descriptione Idyll. 13.

Ε'ν τῷ μύες στερεοῖσι βραχίονσιν ἄκρον ἔσ' ὤμων

Ε'σασαι — Sic lib. 11,

Παρφθάμενος μωῶνα κατ' ἀλγινόντα δαΐζε

Ἀμφιτόμῳ βυπλήτῃ — Vbi degenerauerat ea vox
in Μωῶνα.

Δαιδαλὲς ζωστήρος — Hippolytes. Apollod.
lib. 2. Εἴχε δ' Ἰππολύτη τὸν Ἀρεως ζωστήρα σύμβολον τῆς παρ-
πύνης ἀπασάν.

— Διομήδους ἵπποι Ἀνδροφίροι — Sub-
stitue vnum horum, Ἀνδροφόνιοι, ἀνδροβόροι, ἀνδροφάγοι.
Hi equi prodigorum fuere symbolum, qui post
impensas in eanes, in equos, in alias ineptias ubi o-
pes attriuerint, atteruntur ipsi. Plura ad lib. 13.
Sili.

——— Κάρη δὲ μιν ἐν κονίῃσι

Αἶμα τῶν περὶ κέχλυτον ——— ρς. Καρήατα δὲ ἐν κονίῃσι
Rhod.

——— Ὁ ῥόδῳ αἰτηθεὶς ἀνάλινος, ὁ μὲν αἶματι,

Κερβέρῳ, ὅς ῥα ἔσκεν ἀδελφεός ——— Brod. & Rhod.
rescribunt ὁ ῥόδος: sed non ego credulus illis. Canis
ibi scalptus non erat ipsemet Orthrus, sed *Orthro
permolesto similis, qui* [Orthrus] *viribus pollens Cer-
bero erat frater. Quæ verbatim reddidi ex subiectis*
ita dilatis: Ὁ ῥόδῳ α. ε., ὁ μὲν αἶματι

Κερβέρῳ ὅς ῥα ἔσκεν ἀδ. Vt imago prototypum
refert. De Orthro accipe Apollodori verba: Εἶχε
ἑφοινικὰς βοῖς [Geryon] ὧν ἑνὶ βυκόλῳ Εὐρυπύων, φύλαξ
ἦ Ὁ ῥόδος, ὁ κύνων δικέφελος ἔχει δὲ Τυφῶνος γένηται
τος. Hesiod. in Theog. Tzetzes.

Κέρβερος, ὃν ῥ' ἀκάματι Τυφῶνι ——— ρς. Ἀκάματι
Lib. 7. ——— Μένος δὲ ἀκάματι εὐκίως

Ἀναΐφ ποταμῷ ———

Ex eo flexu Pindaro Ἀκαμαντὸ ποδὲς ἵπποι.

——— Πρὸς ἀληθῆα χῶρον] Brod. rescribendum 132
opinatur Πρὸς ἀληθῆα χῶρον, ad homines, qui quidem
subsistunt, materiaq; constant. Contrà inferiorum
manes, imagines ac visa potius à Poetis censentur
hominem in tres partes diuidentibus, corpus, ani-
mam, & vmbra. Exinde Rhod. coniecit ῥρὸς ἀλ-
θῆα χῶρον. Sed resupinato λ, & præeunte α scribi et-
iam potest ῥρὸς ἀληθῆα χῶρον ad locum illætabilem,
vti Silius dixit equos Plutonis *lucem cauentes*. Hoc
ipsum firmatur illo, Εἰ λῶν ἐκ ἐθέλοντα βῆν — Vi in-
uitum trahi est ad illætabilē locum trahi, aut à quo
trahi nolis, aut omnino ne trahi quidem. Rhodo-

mani

iani tamen diuinatio Claudiani , aliorumq; scri-
torum locus firmari potest.

Ἀμφὶ Φόλοιο μόλαθρον, ἔχει δὲ ὀρόθυμος, & οἶνος] Or-
heus in Argonauticis:

Ἐν Φολῷ δ' ἔλεσται, ἐπὶ μένος οἶνός γε γαίρειν.

Hanc mythistoriam apte denarrat Diodorus li.
. Cadum fabulantur apud Centaurum quendam
eposirum esse à Baccho , qui tunc demum aperiri
iussit, cum aduenisset Hercules. Quarto post se-
culo adest Hercules: Pholus Bacchi præceptorum
laud immemor cadum releuit : mox fragrantia
quam ætas , & vini vis ciebat) propinquis allapsa
centauris omnes æstro perculit. Quare caterua-
m Pholiædes cum terrore inuolant ad direption-
em parati. Eodem libro reliqua exsequitur Her-
culis στατήματα. Sed cui non dicitur Hylas puer , &
Hercules?

—— Παρὰ ρέον Εὐλώϊο] Olim Lycormas di-
tus. Apollod. lib. I. Διῶκον δ' Εὐλῶς ἐφ' ἄρματος, ὅπῃ τ'
λυκώμεναι ἦλθε ποταμὸν καταλαβὲν δὲ ὁ διωκόμενος, τὸς μὴ
πῶς ἀπέσφαζεν, εἰαυπὶν δὲ εἰς τὸ ποταμὸν ἔβαλε, & καλῶται
Εὐλῶς ὁ ποταμὸς παρ' οὐκ οἶν.

—— Βροτὸν ὕπνω ὄϊον] Rhod. ὕπνω, nec ab-
nno. Quid si tamen fixiorem oculorum coniecisti
in Eurypylum ea mora Poeta designauit. Certè
sic Homer. Iliad. γ.

Καλὸν δὲ ὕπνω ἔχθ' ὕπνω ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι.

Ἀΐτος ὀλυμπίνοιο κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀλύξαι] Rhod. Ἀΐ-
λίξαι, vel ἀλίξεν.

Ἡ γὰρ μέν εστιν εἰσὶ δὴ τρεφείας σίμβλοιο] Quæstio est
quid δὴ τρεφείας? γ. Ἡ γ. εἰς δὲ εὐρύαφείας σίμβλοιο : sum-

namque per artem aluearia contexta sunt.

— Ῥὸς πίχος ἐξέχοντο] Rhod. ἐσχώντο.
quianam?

Μυκηθμός τι πολὺς οἰνεται — Exple τὰ χ' οἰνεται,
vel, ἐνοῖνεται.

Καὶ κρατῆσι λάεσι — Ante paullo, ubi est: 135

Καί ῥ' οἱ μὲν λάεσι — duouiri repontunt ξιφε-
ῖσι. Verum hic locus inquinatus est, non ille. Si-
quidem prior in ea voce δίχρονος est. Odyss. Z.

Ῥ' ὅττισι λάεσι — Il. γ. II. Calabrilib. 6.

— Περίμικτα λαὰν αἰέας.

Illius ergo ita purgabam:

Καὶ κρατῆσι λαγνῖσι, κ' αἰχμαῖχοις δεσέπασιν.

Est enim λαγνῖς iaculi species. Hesych. Λαγνῖς, δένον.

Cui non placebit, scribat: Καὶ κρατῆς ἐλάτῃσι.

— Μαῖλα γὰρ οἱ ὅπασε κάρτε] Fini sic: κάρτε
ῖοντι: dum it, & ad pugnam capit impetum, iuuatur
à Ioue. Vel, κάρτεσι δ' αἰκλιώ. γὰρ haud infrequenter
longum est, praesertim aspera subeunte vocali. O-
dyss. δ. Ἀλγὸν ἔγδ' οἱ π' αἰγ' ἤρκασι λυγρὸν ὀλεθρον.

Ibidem: Οὐ γὰρ οἱ ὄφρα νῆες — In Venerem:

Πέπλον μὲν γὰρ ἔσο φανόπτερον πυρὸς αὐγῆς.

Calaber lib. 9. Δὴ γὰρ οἱ κατένευσεν —

Inutilis illa Brodæi cura, qua libro vndecimo exe-
unte: Δὴ γὰρ οἱ λασίοιο παρήατος — indit ἐκ λασ.

Βαλὸν ὥσθ' ἐπ' ἐπ' ἐπ' — Hesychius: Πρότμισις,
ὁ πρὸς τὸν ὀμφαλὸν πότος, Iliad. Α.

Δουεὶ κατὰ πρὸς τμισιν —

Eustathius: Οἱ π' ἐπ' ἐπ' ἐπ' οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ τὸν ὀμφαλὸν,
ὡς οἱ πρὸς Παρμενίσκον, διὰ τὸ πρὸς τὸν τίμνεσθαι γλυμμένον τῷ
ῤερίφω· ἢ ὅτι κατ' αὐτὸν εἰς δύο τίμνεται μέγας ὁ αὐθρῶπος.

Εἴτηρα

Ἐπροιτὶ ὡς θεοὶ πρὶν Ἀείσαλλον ἀνέτμισιν φασὶ πόντον ἀπὸ φρεσὶς πόντον ἄχει τῷ ὀμφαλῷ, ὃν θεῶν καλεῖται.

—— Εὐλαΐης εὐκταΐσιο] Brod. Magnum do-
mino prouentum afferentis. Quid si legas εὐκαΐ-
σιο? vt Odyss. E. Κέρει τ' εὐκαΐσιο ——

—— Κατὰ ῥέον ἡχίεντα] γ. Κατὰ ῥέον, vt κατὰ ῥέον

ria, qui accepto telo, grauique vulnere, nec potens
in præsens vlscisci, secessit. Annus erat, cum eâdem
prætergrediente Iuba bene stipato leo veterū ma-
lorum fideli memoria vnum illum percussorem
appetit ex omni turba, ac dilacerauit. Aristot. lib.
10. de hist. Anim. de leone: Καὶ τὸν βάλωντα τὴν ἑσπερίαν
ἡμέραν ἐπὶ τῷ πν. Venustè Apollonius lib. 2.

———— Οὐ τ' ἐν ὄρεσσιν ἔσονται

Ἀνέρες ἀμφοτερόντων, ὅσιν ἰλλόμενος τῷ ὁμίλῳ

τῶν μὲν ἔτ' ἐκ ἀλγέων, ἐπὶ δ' ὅσωνται οἰόθεν οἶος

Ἀνδρῶν τὸν, ὅς μιν ἔπυσεν παροίπυτος ———

Εὐρύπυλος· μάλα δ' ἀχαλίων ἐνὶ θυμῷ] Inertia lato
dedit ore fenestram. Claudio:

Εὐρύπυλος μαχάλαυχος· ὁ δ' ἀχ. ε. θ. Eurypylos glo-
riofus. Non talis, qui antè cæso insultabat Nireo,
pòst Machaoni? Et honestatis illa plena est gloria-
tio Eurypyli, qua se prius adseruit nō nisi cum lau-
de à prælio digressurum, aut honestè casurum.

Ἀλλὰ σοὶ αἶψα παρίσταται ὑλομένη κήρ] Scitum Plato-
nis fuit animas morti proximas, vtpote quæ quod
à concretionē corporis incipiant defœcari, clariùs
cæteris videre, futura prospicere, atque prodicere.
Sic & Hector moribundus Achilli mortem aperit
oculus affuturam.

ὧς φάμενον λίπε θυμός ——— Machaona cæsum 137.
ab Eurypylo, cui facinori subscribit Pausanias in
Laconicis: Μαχάονα δ' ὑπὸ Εὐρυπύλῳ τῷ Τηλέφῳ πλευτῇ-
σά φησιν ὅτι ἐπὶ ποιήσας πλὴν μικρὰν ἱλιάδα. Brod.

Νιρῆος, ὃς κῆρ ——— Adserto Iambum hîc esse
Brodæus Rhodomano videtur displicuisse, quip-
pe reponenti Νιρῆος. Quod additamentum vt in-
ane,

ane, ita puerile est. Sana prior lectio est, nec opis indiga nostræ, vt curetur; tantum vt cognoscatur. Dico vltimam illam syllabā produci ratione asperi accentus subsecuti, quam ei vim præter Eustathium arrogat Hephæstionis Scholiastes: Ἀὐτὴ βῆνω ἢ δασιῖα ἐπὶ κειμένη, & ματακείμενη, & περικείμενη τὴν βραχυῶν ἐς μακράν αἰάγῃ: *Aspera Prosodia* (seu spiritus) *infixa*, *affixa*, *præfixa breuem traducit in longam*. Latiniq; sequuntur.

Ennius: *Præperibus bilares sese, pulcrisq; locis dat.*
Georg. 2. *Uipropria nituntur opis hand indiga nostra.* Similiter Νιρῆος, ὅς.

138

Εἵκαπὶ ἰαυμένιοισιν Δυσμενέεσσιν· νῶϊ γὰρ — Re-
scribere Εἵκαπὶ δισμενέεσσιν Εἰαυμένιοις· νῶϊ γὰρ —
res novas moliri est, cum altera lectio sit optime constituta, & insignibus terminis versus contineatur. Si Rhodomano fastidiosè colliduntur duo: ἢ ἰν' εἵκαπὶ ἰαυμένιοις, quo stomacho concoquet Iliad. γ. φίλε ἱεκύρε, aliaque? Et si π' ἀχάσμεθον sæpe fugerint veteres, sæpe tamen incurrerunt. Si lecto δισμενέεσσιν· νῶϊ γὰρ penthemimeris desiderio tangitur, deficit illa quoque mille locis aliis: si quid aliud, quod cōminisci modo non datur, efferat, perpendemus.

—— Μέλαν δὲ οἱ ἔζειν αἷμα

Λαβρὸν ἱπὸν κραδίη — Hinc sanguis ater. Il. de Agamemnone:

—— Μένειος ἧ μέγα φρένες ἀμφιμέλαρκα

Γίμψαντο — Iratis enim sanguis ardentior fuscescit, & ater fit: vnde *Atroces* nominari volunt vel repugnante modo.

Εἴλε γδ' ἰαυμένιος Εἰαμήτορος — γς. Αἰαμήτορος.

Παρθένιν, ὅς τ' εἴσι ——— Homerus Iliad. β.

Λ' μφίτε Παρθένιον ποταμόν ——— Vbi Eustath. ὁ δὲ Παρθένιος ποταμός τρυφερώτερον ἔχει τῆς κλήσεως. Φησὶ γὰρ ὁ γεωγράφος ὕψω. Παρθένιος ποταμός Γαφλαρόνων διὰ χειρῶν αἰθηρῶν φερόμενος, καὶ διὰ τῶ πῶ ὀνόματος τύττε πυκνῆς. Ἐπροι μὲν πρὶ διὰ παρὰ πηλὸν ρεύματος Παρθένιον κληθῆναι φασιν, ἢ ὅτι ἡ παρθένος φασὶν Ἀρτεμὶς ἐν αὐτῇ ἐλῦσατο. *Po-
streumum respexit Valerius Flaccus lib. 5.*

——— *Et fatis tibi Tiphyn negatum*

*Parthenium, ante alios Triniae qui creditur amnis
Fidus ———*

Ouid. l. 4. de Ponto istis aliis aduersa sensit:

Partheniusque rapax ———

Nisi & hac querela mala sua auctum iuit. Fuit & Parthenius fluuius Sami insulae. Scholiastes in lib. 1. Apoll. ἰμβρατός γὰρ ποταμός Σάμου, ὅς με πεκλήθη Παρθένιος, διὰ τὸ ὅτι παρθένον ὕσαν πεδράφθαι πλὴν ἡ ἔαν.

Παρθένιν, ὅς τ' εἴσι διὰ χθονός, ἢ ὅτι ἔλαστος] Brod. Placet: ἢ ὅτι ἔλατον. Nobisq; placet. Nam idem de Peneo post Homerum ll. β. & Strab. l. 9. tradit Plin. l. 4. c. 8. *Accipit amnem Euroton* [Homer. Titaresum] *nec recipit, sed olei modo supernatantem (ut dictum est ab Homero) breui spatio portatum abdicat, pœnales aquas, ditissq; genitas, argenteis suis misceri recusans.* Eandem ratiunculam misit in posteros Lucanus l. 6.

Solus in alterius nomen cum venerit unda

Defendit Titaresus aquas, lapsusq; supernè

Gurgite Penei pro siccis utitur aruis.

Hunc fama est Stygiis manare paludibus amnem,

Et capitis memorem fluvii contagia vilis

Nolle

Nolle pati, superumq; sibi servare timorem.

Solus, inquit Lucanus: quàm consideratè, vide-

Item — Πειρὶ δ' ἐστὶ μάχης.

Ψυχὴ ὤπ' ἀπύσσει — Animo non est defe- 140
ctus : alibi namque occidere Oïlidæ fatum erat,
quod innuunt subeuntia. Scribo Κάψησεν ex Iliad. 6.
in simili:

Λύδης δ' ἀμπυώθη, πρὶ δ' προῖη Βορέας

Ζάχρη δ' ἀπύσσει (κακῶς κακὰ φησὶ τὰ θυμὸν).

Brod. κάπυσεν, pro κατέπυσεν positum ratus est: quod
si ita esset, scriptū oportuit Κάτπυσεν, quod inimicū
carmini. Rhodo. Κάπυσεν, quod si vsus addiceret,
non repugnem: quemadmodum, si vsus addiceret,
omnium maximè velim Κάπτυσεν, ut passim ἐτύπτοσε.

— Καφύεισιν ἀμφὶ πύργῳ] γ. Καφάρεισιν,
vel καφρ. Seneca Agamemnone:

Fallax Caphareus, aestuat scopulis fretum,

Fervetq; semper fluctus alterna vice.

Arx imminet praeupta, qua spectat mare

Vtrimq; geminum : Pelopis hinc ortus tui,

Et Isthmon, arcto qui recurvatus solo

Ioniam iungi maria Phryxeis vetat. Eadem:

Saxa triumphales fregere Capharea puppes,

Naufraga cum vasto Gracia tracta salo est.

Propertii lib. 1. Eleg. 5. E quibus aliisque infinitis
locis scribendum prorsus esse Caphareus vocali
prima, vel secunda, nulla ratione per v. Tempesta-
te autem, & naufragio ad Caphareum iactatam
Græcorum classem scribit Pausanias in Corinthia-
cis, inq; Messeniâcis, Poetæ prope omnes.

Ροὶ ζονόμας, ὁ λαὸς ἀνδρείους — γ. Λαῶ. Au- 141
ditus sibilus viriū argumento est. Contrà de Anni-
balis milite deliciis Campanis iam degenerare Silius:

— Fuſa

—— *Fusa nullis stridoribus hasta.*

Γληξικὴ κτ' κροῖσθων ——— *Langius epist. 10. Medicin. docet ea periculosa vulnera.*

42

—— *Ἄφαρ δὲ ἐΐπεν αἰείγυνη*

Ἄμφω βασιλῆα, ἐλπίοχον γόνυ ἄρμα] *Brod. λωίο-
χεῖν. Haut probo βασιλῆα, ἐλπίοχεῖν. Ἀπριξ retineo
λπίοχον: sed αἰάσκη tertio casu scripto: Hippasides
namq; peremtus Pammonem, cæteroqui regem,
fecit aurigam. Alioqui nec tenda fuerant βασιλεύον
ἐλπίοχεῖν.*

42

—— *Ε' χέμμονα δῆϊοτῆτα*] *Brod. δῆϊοῦντα. Μῖ-
tius dico δῆϊοτῆτι.*

42

—— *Συὸ δ' αἶμα λικίεν ἰδρώϊ*] *Ex Etymologo,
& Homero repono λικίεν. Brodæus scribit, λ, vel
δῆ λικίεν.*

—— *Γόδες δ' ἀκέοντες ἔμμνον*] *Valet, absque
strepitu, absq; itu, inertes, immoti. Ἀκίον enim Τα-
citus est Hom. & Eustath.*

43

—— *Θυμὸν ἔνα σῆρσι βαλόντες*] *Vnanimis.
Forte legendum αἰ σερν.*

—— *Οἱ δ' Μυκλήων ὤκειον ἀκτίανον* ——— *Put-
cædi vulgus ignobile Mycenæorum, & inopiosum,
vti de Lacedæmoniis:*

Εὐθ' ἄρα πληθύος εἶλεν ἀάσπερα φέλ' ἀνδράπων.

Plures enim è popello egentiori stipendia faciunt,
pluresque ex iis cadunt, quàm è nobilitate. Aur in-
terpretare *Ἀκτίανον* affirmatè, *opulentum*, cuiusmo-
di nomina ambigua sunt *Ἀξυλος*, *Ἀσυχτα*, & alia
quammulta. Alioqui non ignaræ mihi sunt *Μυ-
cæna dices* apud Hor. l. I. Od. 7. Et Odyss γ. de *Ægi-
sto*, qui se Agamemnonis regno imposuerat:

Ἐπειπὶς δὲ ἦνασθε πολυχρῦσιο Μυκῆνης. Π.Α.

Τιμῶσι βασιλῆα πολυχρῦσιο Μυκῆνης.

Sophoclis imitamen est in Electra:

Φάσκειν Μυκῆνας τὰ πολυχρῦσις ὄρεσιν.

Quare Brodæo rescribenti ἐγκρίανον assentire mi-
nime possum.

— Ἀσπετα φῶλ' αἰθρῶπων] γ. Α' ἄσπετα.

Ἀντ' Γαρίς Μιῦνσόν τ' ἔβλεν — αἰέβλεν, sustu- 144
lit. cur mutant? Lib. 10.

Ἀντ' Φιλοκτῆτης ὁλοῶ βάλε Πείρασον ἰῶ.

Κρεδὴ ἀλεγεινὴ Ταρφέα παλλομένη —

Demotu cordis, hepatis, viscerumve vel euulso-
rum scripsimus Notis ad Orat. 3. Basilii Seleucen-
sis in Dauidem.

— Γ' πρόεν πάλμιξι βέλεμον] Non id nefas.

Seneca Oedipode:

Iacet perempta, vulnere immoritur manus;

Ferrumq; secum nimis eiecit cruor.

Καί νύ κεν Τρῶες — Ordino : Καί νύ τότε Τρῶες
κέν ὄντορ. Rhod. Καί νύ κεν ἔπε Τρ.

Εἰ μὴ νῦν ἐπὶ ῥυσε βαθιὸν ἥρ' ἄγχα] Corrigo:

— Βαθιδῶ ἐπ' ἥρ' ἄγχα. Sic enim Home-
rum alibi scribere Gellius testificatur lib. 13. cap. 19.
Iliad. 3. — Ἡ' ἐε πολλῶ.

Apud quem etiam Odyss. T. legimus

— Ο' δὲ ἐς αἰθέρα δ' ἴαν αἴερα. Recte quo-
que Brodæus: — Βαθιὸν πρὶ ἥρ' ἄγχα.

Recte Rhodem. δὴ iniicit, aut βαθύσιον attegrata
voce.

5

6

mosthenes:

Ἀνδρῶν φευγόντων πλείους σοί, ἢ ἐπιδραύει.

Ἡ ἑσπερίης ὑανὸν ἀποτρεῖα αἰὲν αἰξάν] *Rompe garni-*
num illud Sili de Fabio:

Caesaream dedit cerni Tiryinthiam heros.

Sicilia. 3.

Βελούπρον ἢ ἄρα ἦναι δέμας, & ἀρσεν ἰδύσαι.

Rediri potest ad prænotata in l. 2.

Ἀίγας ὅπως . . . Ἀ' ἡρόμενοι — Rhod. reponit 150
Ἀ' ἡρόμενοι. infertissimè: nam Atticis ea vox *ἡρόμενοι*
est.

3

11

Γλω

155

156

Ἀμφὶ πύλῳ φέρων, Θ' ὅσ' Ἀτρεΐδῃ. ~~Βραχύνει-~~
~~σο κερσὺ~~

Ἄλλοι γ' ὠπλήμοισι, Θ' ἔπειτα δ' ἰουάντοισι. Sequen-
 tia sic castigat: — Εἰς ἃ Ἀτρεΐδῃ χρονοῖς. Con-
 tinuè, Achilles Atreidis totus praeclarè gessit nihil quo
 renar-

166

•

167

168

169

coniecturæ κοινὸν αἰὼς, commune leonicæso, & supersticitatulo. Neutri, inquam, locus: quia prima lectio recte constituta.

Ἀποτὶ μὲ θυμῷ ἐγὼ δειν — Inuicio Μεγ: vel μάλ:

IN

Q. CALABRI

Paralipomenon Lib. IIX.

CL. DAVSQUEII

Adnotamenta.

71 Σείριος, ὃς πε βροτοῖσι φέρει πολυκλήδεια νῦν] Scholia in 2. lib. Apollonii: Σείριος ἢ τοι ᾧδε πλὴν ζέειν ζείριος, καὶ σείριος· ἢ ᾧδε τὸ ἐκάνουιν ἡμᾶς ἰδρῶν περομένοις· σφροῦν τὸ περοῦν ἢ τῷ σπέρειναι ἀπὸς· τὸς γὰρ κινῶας σπέρειναι, ἢ χέσκειν ποιεῖ· ἢ ᾧδε τὸ σείεσθαι, ἐπάλειψι. Ομοίως, ἢ καὶ παύτα πὰ ἄσρα σείρια λέγεται, οἷον πελέα ἵνα ὄντα, ἢ δὲ τὸ πέρειν, τὸ δαμάζειν, ἢ ὅτι πέρεα, ἐσημεῖα τῶν πλοῖσιν ἐκινῶν. Huius de stellæ viribus Plin. lib. 2. c. 40. & lib. 18. c. 28,

—— Σφῆκεσθαι εἰκότως, αἵ τε κλονήσθαι

Χηραμὺ ἐκποτίνονται — Χηραμός lib. 9. pro castitate scopuli semesi: — Κύμα ἡ λαβρὰ

Χηραμὰ κοιλάσσονται ὑποβρωδύντα θαλάσσης.

L

Lib. 12, de cauerna macerizæ columbæ:

Χρησµόνες πίττης καπνύσατο ——— Simile de ves-
pīs præsumerat Homerus lib. Π. Atqui talibus in
cauernis hærent. Plin. lib. 11. c. 21. *Vespa in sublimi
è luto nidos faciunt, & in iis caras: crabrones in ca-
uernis, ac sub terra.*

———— Ε'ελδύµεναι χροά θείναι

Α'νδρόµεον ——— χρ. Χροά διῶαι cutem subire. Iliad. λ.

———— Ο' ἵετο διῶαι ὀμίλον

Α'νδρόµεον ——— Ibidem de spiculis:

———— Ε'ελδύµενα χροός ἄσαι. Vel Χροά θείναι

Α'νδρόµεον ——— icere, & fodicare. Siquidem de
vespīs Plin. suprà: *Autores sunt ter nouenis punctis
interfici hominem.* Neque dici potest Χροά θείναι
αἰδρόµεον esse carnem humanam facere, seu ex-
carnificare: quia sic interfecto homine fit cadauer,
non Homo.

———— Δι' ἡέρος ἀπλήπιον] Maro Eclog. 6.

———— *Magnū per inane coacta.* Lib. 12. *Lon-
gū per inane, & Vacuum per inane.* Etnæ au-
tor: *Quòd si spissa foret, solidaq; instaret inani.*

———— Α'νά πλατὺ χεῖμα θαλάσσης] Non est le- 172
gendum χεῖμα. Nam mare fundi dicitur, & infe-
rius Χεῖμα pro Mari:

Ναῦτις παμπλοῖεσσι ἰδὼν αἰ χεῖματι πέτρῳ. Item:

———— Ω' κεαῦ πλατὺ χεῖμα. Lib. 9.

———— Αἰζαόιο δ' ἄγ' πλατὺ χεῖμα θαλάσσης.

———— Λαβρὸν αἰέναις Σωιφείας ῥήξωσι ———

Brod. Forte Σω' νεφέλας ῥήξ. aut Σω' νέφια. Egota-
men Ε'νεφείας non confodissem. Sunt autem Ε'νε-
φείαι autore Seneca genera quædam ventorū, quæ
ruptæ

ruptæ nubes, & in pronum solutæ præmittunt.
Vide Aristotelem circa initium libr. 3. Meteor. &
Plin. lib. 2. c. 48. Verùm illud mitius reponatur *σω-
θεία*.

————— Εἴ γ' αἰὶ δ' ἔγχος

Συμφέρετ', αἰσίδι δ' αἰσῖς, ἐπ' αἴετα δ' ἦεν αἰήρ] Cō-
tendamus & aliorum Poetarum similia. Homer.
Iliad. N.

Φερίζαντες δ' ὄρου δ' ἔλ, σάκος σέκε' ἀποθλήμην,
Αἰσῖς ἀρ' αἰσίδι ἐρείδε, κόρυς κόρυς, αἴετα δ' αἰήρ.

Tyrthæus:

Καὶ πόδα παρ' ποδὶ δαίς, Θ' ἐπ' αἰσίδος αἰσίδι ἐρείσται

Ἐν τε λόφον τε λόφῳ, Θ' καυέλω καυέῳ.

Καὶ στήνῳ στήνῳ, πεπλημένῳ αἰσίδι μαχίῳ,

* Ἡ ζίφεος κρόπῳ, ἢ ὄρου μακρὸν ἐλὼν.

Apud Nonnūm Typhoeus ita loquitur lib. 2.

————— Ἀγχφανῆς ὅ

Ρ' ὤχ' ἀφ' ὤχ' αἰσίδι ἐρείδε, λόφος λόφον, αἰχὴν αἰχῇ.

Item lib. 22. — Κεκλιμένη ὅ

Αἰσῖς ἔλω ἀποθλήμηνος ἀμοφάδης αἰσίδι γήτων

Στενωμένη, Θ' ἔντυσε λόφῳ λόφῳ· ἀλχφανῆς ὅ

Αἰσίδι αἰήρ ἐλασε — Mantuanus vates Æn. τῷ

————— *Hæret pedes, densusq; viro vir.*

Silius Ital. lib. 4.

————— *Territur iunctis umbo omib; umbo*

Pesque pedem premit, & nutantes casside crista

Hostilem tremulo pulsant conamine frontem.

Metamorph. 9, de Hercule, & Acheloo colluctantibus:

Cum pede pes iunctus, totūq; ego corpore pronus

Et digitos digitis, & frontem fronte premebam.

—— Ος τ' αὐτὴ κοίλῃ Καῦνον Ναιετάσκει —
 Plin. l. 35. c. 10. *Protopogenes floruit, patriae Caunus, gentis Rhodiis subiecta.* Caunum vbi Cariae adsignavit Mela lib. 1. c. 16. ait: *Caunus opidum valetudine habitantium infame.* Strabo lib. 14. Εἶπε Καῦνος· Εἴη δὲ ἡ πόλις νεώεα, ἐλμένα κλισίων. Ὑπέρκειται δὲ πόλις αὐτῆς ὡς ὑψὲς φρέλον Ἰμβρος. Vnde Calaber Ἰμβρος ὑπὲρ αὐτῆς φέρεται — Dixit Plinius Caunum subiectam Rhodiis, à quibus descivisse Rhodios, iterumque paruisse postea testatur Strabo. Hesychius: Καῦνος, μαλακός, κακός, σκληρός, κληρός, ἐ πόλις Ρόδου. Cauni vrbis positor fuit Caunus Byblidis germanus, super quo Metam. lib. 9.

Inq, peregrina ponit nona poenia terra.
 Κοίλῃ, ob valls, Ovidius suprà.

—— Διείδες ἀλχόθι λίμνης] Ecquis lacus Cauno vicinus, aqua perspicuus? Byblis opinor. Ovidius lib. 9. Metam.

Sic lacrymis consumpta suis Phœbeia Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoq, vallibus imis
Nomen habet domina — Si Ouid. audis, ad dubitabis an rescribendum Πηγῆς, vel, Κρήνης. At λίμνης nomenclatio & lacu, & palude laxior est.

—— Γαρά ποτὶ Ταρβήλοιο] Tarbelos Aquitanix annumerat Plinius loco nō vno, quod hic disconuenit ordine toto. Tentabam rescribere: Ποσειδῶν Αἰγυρίου, vt Homer. efformavit εὐρύαιος ποταμοῖο. Nam Strabo, vbi suprà: Μετὰ δὲ Λίνδον Ἰζία χερσίων ἐκ Μνασίου· ἢ δὲ Αἰγυρίου, ὅρος αὐτῶν ἐστὶν ὑψηλότατον, ὃ φέρεται Διὸς Αἰγυρίου.

Κτοῖνε δὲ Κασάνδροιο γόνιν ποτὶ παῖδα Μελίητα] Com-
 memi-

memini, quo nomine carmen simile prius corre-
ctum sit: nunc scriptum velim Μέντω, ex Metam.
lib. 12. ——— *Hastam*

Misit in aduersum Lycia de plebe Menetem.

173 Γλήξαι χερμάδιον κ' κράτος ——— *Aeneas, de quo
pariter Iliad. γ.*

——— Ο' δ' χερμάδιον λάβε χεῖ

Αἰνείας, μῶρα ἔργον, ὃς δ' ὅς αὖδ' ἄρε φέροιεν,

Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς, ὃ δέ μιν ῥέει πάλλει θεοῖος.

Δάρδανον αἰπήεσσαν ——— *Troiam intelligit olim
Dardaniam indigitatam: nam Virgilio*

Dardannus Iliaca primus pater urbis, & autor.

*Apollod. lib. 3. de Dardano: Δάρδανον ἔχουσ πόλιν· Τε-
λευτήσας δ' Τεύκερ (qui Dardanum in partem regni
admiserat data Batea filia in coniugem) πρὸς χώραν ἀ-
πασαν Δαρδανίαν ἐκάλεσε.*

*Αἰπήεσσαν: prisca namque mortales diluuiorum
metu in summis montibus primū egere vitam, vt
Cyclopes: tum remittente metu summissiora ha-
buere domicilia in montium descensu. Iliad. γ.*

Κάσσε δ' Δαρδανίῳ, ἐπεὶ ἔπει' Ἴλιος ἱρὴ

Εὔρε πεδίων πεπόλιστο πόλιν, μερόπων ἀνθρώπων·

Αἰὲρ δ' ἔπει' ὠρεῖας ὤκεον πολυπιδάκτυ' Ἴδης.

*Quæ Dardanus et si ad radices montis Idæ effret: ta-
men præ Illo αἰπήεσσα, fuit alta.*

*Εὐναί, ὅπερ Κυθήρειον ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασιν] Ouid. 4.
Fastorum:*

Proximus Anchises, cum quo commune parentis

Non dedignata est nomen habere Venus.

*Apollod. lib. 2. Passim alii. Vbi? circa radices
montis Idæ. Æn. 1. Dido:*

*Tunc ille Aeneas, quem Dardanio Anchise
 Alma Venus genuit Phrygiis Simoentis ad undas*
 Simois autem ex Ida nascitur. Mela: *Huc ab Ida
 monte demissus Scamander exit, et Simois.* Ac de va-
 troque Calaber lib. 2. Ἰδιδεν καὶ ὀνότις ——— Ergo
 ad pedem montis Aeneæ semina.

—— Παιὰ περὶ Χαῖς Ἀμυροῖο] Brod. Castiga
 Λιμύροιο. Stephanus in voce Λίμυρα. Strabo lib. 14.
 Εἰς δ' ἡ ἐμβολὴ τῆς Λιμύρας (non Λιρύρας) ποταμοῦ ὁ αἰὼν π
 πρὸς τὴν εὐρύτητα εἰκασίαι τῆς Λιμύρας πολίχη. Ouid. Metam. 9.

Iam Cragon, et Limyren ——— Appono Me-
 lam libr. 1. c. 15. *Post eius promontorium flumen est
 Limyra, et eodem nomine civitas.*

Γαῖτες ὅσοι Φοίνικαν ἔδος ——— Strabo lib. 14. Εἰς
 τῆς τοῦ δ' ἐστὶν ἡ τῆς Κεράμυντος, ὁ δ' Ὀλυμπος πόλις μεγάλη, καὶ
 ὁρος ὁμώνυμον, ὁ δ' Φοινικῆς καλεῖται.

—— Βωμόν τε Χιμαίρης] Strabo lib. 14. Περὶ
 ταῦτα μυθολογεῖται τὰ ἔρη τὰ πρὸς τὴν Χιμαίρας· ἐστὶ δ' ἐκ ἀπώ-
 θεν, καὶ ἡ Χιμαίρας φάραγξ ἕως ἀπὸ τῆς ἀγαλῆς ἀναπύουσα.
*Quæ mutila sunt, ut è subiectis paret: εἰς δ' τῆς μα-
 γαλῆς Φελλός, ὁ Ἀντίφελλος, ὁ δ' Χιμαίρας, ἧς ἐμνήσθημεν ἐπ' αὐ-
 τῇ: hic enim Phellus, Antiphellus, et Chimara, cuius
 supra meminimus: atqui supra vallis Chimeræ
 mentio est, non montis. Quare ex Eustathio in II.*

*supra] Z. & in Dionysium redintegrandus Strabo: Χιμαί-
 ρας· ἐστὶ δ' ἐκ ἀπώθεν ὁ δ' Χιμαίρας ὁρος, ὁ φάραγξ ἕως, &c.
 Quod de monte præter Eustathium Solinus no-
 tat cap. 52. Quod in Campania Vesuvius, in Sicilia
 Aetna, hoc in Lycia mons Chimara est. Hic mons no-
 eturnis æstibus fumidum exhalat. Unde fabula tri-
 formis monstri in vulgum data est, quod Chimaram*

ἀπὸ

animal putauerunt. Meminit Ouid. lib. 9. *Metam.*
nec fabulæ obliuiscitur.

*Quoque Chimæra iugo mediis in partibus ignem,
Pectus, ex ora leo, caudam serpentis habebat.*

Porro aliquane ab incolis ibi ara constituta sit, N. L. etsi nō longè sit Latonæ templum autore Strabone, & Dianæ Pergææ in eadem terra Lycia. Brodæus tamen Plinium secutus rescribit : Βυνόντι Χιμαίρας. Vox ipsa Χιμαίρας capram sonat, Scholia in Theocritum: Τ' αὐτὴν γὰρ αἶξ, & χίμαρα, in Idyll. α. Hesychius : Χίμαρα, ἄρα ἀγρία. Demonstro Homeri Iliad. Γ.

—— Αἰμωδάρη, ὅς ῥα Χίμαρα

Ορέψην αἰμαμακέτιν πολέσιν κακὸν αἰθραίοισιν.

Et Il. 2. item Eustath. Lucret. lib. 2. & 5. Hesiod. in Theog. Virg. Æn. 6. & 7. Apollod. lib. 1. & 2. Ouid. Metam. 9. & 4. Trist. Eleg. 7.

—— Esse Chimæram,

A truce qua flammis separet angue leam.

Ἀνθηαῖς ἐπαρὺς Εἰλεφύνορος ——— χ. ex Catalogo Εἰλεφύνορος.

—— Ὅς ῥ' Ὀδυσῆος δαΐφρονος ἔσκεν ἐπαῖρος] χ.

Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι. Rhod. Ὀδυσῆος εὐφρονος. Brod. Εὐφρονος, aut Εἰλεφύνορος.

174 Εἰμωσι Μελαίνωνι ——— χ. Μελ. ντ μέλαινα πόντω.
Quæ nomenclatio lib. 3. Apollodori rescripta plus vice simplici.

Γεῖνατο παρ' αἰσχροῦσιν εὐρρέπας Καίην] Frequenter Poetæ partiones describunt ad fluuios vel amœnitatem locorum capti, vel quod fluuii purgamentis muliebribus idonei. Pind. Pyth. Od. 4.

ΤΙΣΥΘΉ ΘΥΡΑΤΗΡ ΠΙΚΤΕ ΚΑΦΙΣΟΥ ΠΑΡ' ὈΧΘΑΣ.

Peneus hymno in Delum hæc:

ΛΟΙΘΉ ΑἰΑΓΧΑΪΗ ΜΑΓΑΛΗ ΘΕΟΣ, ὃν δ' ἔχθρα
 ΡΟΤΥΝΙΑ ΣΑΣ ΑἰΔΩΝΑΣ ΑἰΑΓΝΟΜΑΙ· ΟἶΔΑ Θ' ἌΛΛΑΣ
 ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΣ ΑΠ' ἑμεῖο ΛΕΧΑΪΔΑΣ — Dioclii. l. e.

— Γένος δ' ἡμῶν ὅν παλαιό — Α' λφαιϋ —

——— Υ' ποδμηχίς· Εὐρύαλω] Fortè Ε' εἰαύλω,
 γελ, Ε' εἰνῶ. Brod. Εὐρύλω. Rhod. Ε' εἰόλω.

Α' νήφω αἰψ' ἐπόρυσεν ——— Odyss. β.
 Α' νήφω αἰχμητῆς, πόντι ἄρειος ἔκτασε Κύνλωψ
 Ε' νωπῆ γλαφυρῆ ———

Οἷπ' ὁ ἀπ' ἡνίκον πλάγος δ' ἔπασι θίοισιν] Mira su- 178
 periectio. Compar illa Claudiani de tertio consu-
 latu Honorii: — Neptunus in alga

*Nutrit equos, qui summa freti per carula possint
 Ferre viam, segetemque leui percurrere motu:
 Nesciat ut spiritus, nec proterat ungula culmos.*

Et de Neptuni Polyphemō Apollonius lib. i.

Κεῖνος αἰὴρ ὁ πόντι ὅππ' ἡλασκόιο θέεσκεν
 Οἶδμας· ὃ δ' ἦτορ βέβηκεν πόδας· ἀλλ' ὅσον ἄκροις
 Ἰχθεῖσι περὶ μένος διερεῖ πέφορη κελεύθῳ.

Maro Æneid. Ieptima: *Illā vel inta ceta segetis &c.*

Omnes ab Homeri genio, cuius illa sunt:

Αἰ δ' ὅπ' δὴ σκιρτῶεν ὅππ' ἡδωρον ἄνυσαν,
 Ἀκρον ἐπ' αἰθιρῶν καρπῶν θέον, ὃ δ' ἐκ πύλων.
 Ἀλλ' ὅπ' δὴ σκιρτῶεν ἐπ' ἐνὶ αὐτῇ θαλάσσης
 Ἀκρον ὅππ' ῥηγμῶς ἀλός πολιοῖο θέεσκον.

Ως μένειν ἄστρομος Ἀχιλλεύς ὁ βέλμος ἦος] Recte ex-
 ples: Ως μ. α. ὃς Ἀχιλλεύς ὁ βέλμος ἦος. Vel:

Ως μίμνει ἄστρομος Ἀχιλλεύς ο. γ. sic enim est in huius
 libri decliui.

—— Οἱ δ' ἀπ' Ο'λύμπου] Rhod.versum hīc
deesse suspicatur, qualis sit:

Α' θάνατοι θνητῶν, διχόφρονα θυμὸν ἔχοντες.

177 Brodæponi videtur — Οἱ δ' ἀπ.ο. pro ἧδ' ἀπ.ο.

—— Ἡ ὕπερ βλασφῆ Ἡ πῖτις, ἡ ἐλάτῃ ——

*Æneid. 3. de Cyclopibus immani corporis vastitu-
dine: Aeria quercus, aut coniferi cyparissi.*

—— Καί περ χυάτ' νεκρά

Ὁ χροῖν, ὁ καλὸν ἀπὸ μαλδίων ἔρευνος] Recte ista
habent. Ὁ χροῖν Poetæ est pallor, qui purpureum
colorem deuenustat extincto iam calore. Hæc
placet, qui reposuit: Νεκρῶν Ἀ' χροῖν. Lib. tamen 9. de
Philoctete reualefcente:

Ἀ' χροῖν γδ' ἔρευνος ἐπ' ἦλυθεν ——

177 —— Οὐ πὺς ἀλύξαι] Præstabilius, & iactan-
tioris cum ratione ἀλύξαι. Alterum nouo militi dis-
conuenit.

178 —— Νόησι γ' ἡσικεσσον αἰδῶ] Martis, cuius
vociferatio æquiparatur in Iliad. clamoribus mille,
aut bis mille virorum:

—— Ὅσων ἀνδράχλοι, ἢ δειράχλοι.

Α' νῆφ' ἐν Ε' λένιοιο κλυτὸς νόος —— Iliad. 2. clarus au-
spiciis cantatur;

Πελαμίδης Ε' λένος οἰωνοπόλων ὃν ἄειρος.

—— Λαὸν ἐπ' αὐτῶν μόνον μὲν αὐτοῖ] Turbam
incitatum altè in clamabant. Quorsum ἀπ' αὐτῶν μόνον?

179 —— Εὐπε βροτῶσι πορευομένοις ἐπαμύνει] Ar-
matos defendit, tuetur. Melius legeretur Κορυπιο-
μένοις, afflictis mortalibus, & pessundatis, quibus
peropus est defensore. Qua voce utitur Theocri-
tus. Eam Seneca, Ennius, & prisca reddidere πρ' Α-

rietare. Plautus Pseudolo vocat *obvertere cornua*.
Homer. II. X. Καὶ θαλάμους κεραϊζομένοις, ubi appositè
Eustathius: Τὸ ὅ κεραϊζομαι ὡς ἔωδα φθορὰν δηλοῖ, & βλά-
βην μὲν τὰ κέρατα. Ὅθεν φασι τοὺς ἄθυμους, & ἀόρητες Ἀκί-
ρατος λέγεσθαι, ὁ μὲν δὲνα κεραϊζων, & βλάπτων. Eodem re-
feras cornua in Scriptura sacra toties pro viribus, &
potentia. Thren. 2. *Confregit in ira furoris sui omne*
cornu Israel. Psalmis 68. 111. 148.

—— Τὼν δ' ἰσον ἀέξεται εἰς ἑξὺν ἔργον. Et:

—— Μάχης ἀλεγμένα πάλωτα Ἰασι πάλιν — Silius
Italicus lib. 13. de Capuæ oppugnatoribus:

Nec pronum audendi virtute excellere cuiquam,
Aequarunt ira dextras ——

—— Ὑπὸ ὧν εὖ δέμας κῆρ] Ita probatur hec
lectio, ut æque alia nulla. Est enim recte compo-
situs animus prælianti apprime necessarius. Proui-
de lib. 3. de Hectore Calaber:

—— Γιγνὺν γὰρ ὁμοῦς ἔχοντες κάρτι θυμόν.

Et M. Tull. lib. 1. Off. *Expetenda magis est decernen-
diratio, quam decertandi fortitudo: temerè enim in
acie versari, & manu cum hoste confluere immane
quiddam est, & belluarum simile.* Ideo bellatori o-
pus est animo bene composito, & à turbulentis af-
fectibus vel timoris, vel gloriæ defœcato.

—— Σμινθήσιον ἄλλος] Rhod. Σμινθήιον. de
templo prodictum.

—— Μενεπολεμόντε Φάληρον] Nepotem, aut
filium fortasse Phaleri, qui cum Iasone Colchos
vela fecit, Pausanias Atticis.

—— Περί ζάθεον πόδα κίλλης] Homerus II. A. 180
Κίλλης περὶ ζάθεον — Vbi præter cætera Didymus
docet

docet à Cillo Pelopis auriga nomé ciuitati datum,
fuisse item inibi templum Apollinis Cillæi.

Αινείας ὃ Δάμαντα κατέπνευεν ——— χ. Κατέπνευεν.
Hefychius: κατέφλασεν, κατέκωψεν.

Αὐλὶδαναιετάσκει — Vbi classis Graiorum con-
iurauit in Troianos. Æn. 4.

Aulide iuranti Troianam excindere gentem.
Mela lib. 2. c. 3. *Aulis Agamemnonia, Graiorumque*
classis in Troiam coniurantium statio. Solin. c. 12.

81 χεῖρα φερρήσῃ ——— Brod. φερρήξῃ reponit, &
exponit Violentius iniiciat. Mallem φερρήψῃ Om-
nem in partem iaciat.

———— Σχεδὸν ἄλλοθεν ἄλλαι] Plenè: Ἀλλὰ ἐπὶ
ἄλλαις.

Τρωσὶν ἐπαμύνοντες ——— χ. Τρωσὶν ἀμύνοντες φε-
ρίπνουτο. geminante v. Ἀμύνω perpetim & corripit. In
pede libri: ——— Διὸς μέγα παρθέλοισι

Τρωσὶν ἀμύνοντες ———

———— Εἰπύνουσι ἄλλοθεν ἄλλοις

Ἀδὸν ἐπαΐοντας ——— Sic dexterrimè restituit
Brodæus.

82 Παλαὶ ἐπιδίω ——— χ. Καππιδίον, cuius istud al-
terum glossēma. Aut etiam leuiuscula additione:
Παλαὶ ἐπιδίω.

Ἴξεν Ἀθλιωαίων ἱερὸν πίδα — Sibi sacrum. In Ca-
tologo:

Κάδδ' ἐπὶ Ἀθλιώῃς ἔισεν ἐφ' ὅτι πτόνι νηῶ·

Εὔστα δέ μιν ἑσέροισι, ὧς ἀνείοις ἰλάονται

Κῦροι Ἀθλιωαίων φερελλομένων ὠϊαντῶρ.

Εὔλοαυτες Γεράμοιο χ' ἰπτόλιν ἔδνα Τρώων] Iliad. T.

Achilles;

Τρῶας δ' ὃ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἀειζών,
Γεῖν ἔλσται κτ' ἄςυ —

Αἴθερος αἰετῶσαντες αἶω κτ' δαίμονον ἄκρην] Αἴθερος enim iugum intelligo. Δύσβατον ἄκρην colliculum, in quo arando præcipue defudascitur.

— Αἰμφὶ ὃ πύργου] Iliad. H. — Τροίην
εὐπυργον ἔληπε.

— Ἐκκυλώσαντο πόληα] Correctio est à
Brodzo inducto πολλά.

Ως δ' ὅτε μνηλοτοῖρες ἐπὶ σταθμοῖσι μένουσι] Lusit in si-
mili Apollon. lib. 2. Arg.

Ως δ' ὅποτε Κρονίδης πυκινὴν ἐφέπε χαλάσαν
Ἐκ νεφέων αἰὲ δ' ἄςυ, ὅσιν αἰὲ δ' ὑπὸ ῥέειν
Ἐνναίται κόναντες πέγων ὑπερφιάλους
Ἦνται ἀκλῶ· ἐπὶ ὃ σφι κατέλλαβε χίμαρος ὄρη
Ἀπερφάτως· ἀλλὰ πρὶν ἐκαρτύναντο μελαθρον.

Λαβρὸν ὁμῶς στροπῆσι, ὅσιν αἰὲ π — Homerum ex-
sibilat Scaliger, quod in decimo Iouem fulgurare
facit, ubi ningit. *Nunquam hoc vidimus*, inquit.
Dic etiam illud Horatianum tibi ille ctum:

*Iam satis terris niviis, atque dira
Grandinis misit pater, & rubente
Dextera sacras iaculatus arces
Terruit urbem.*

Adstruo ex Statii libro 5. Thebaidos:

*Talis hyperborea virides niue verberat agros
Iupiter, obruitur campis genus omne ferarum,
Depressæq; cadunt volucres, & messis amaro
Strata gelu: fragor inde iugis, inde amnibus ira.
Vt verò elisit nubes Ioue tortus ab alto
Ignes, & ingentes patuere in lumine nauta. Item:
Quali-*

*Qualiter ex alta cum Iupiter arce corniscat:
Pleiadas ille monens, mistumq; sonoris imbrems.
Horriseram venient* —

Nonnus lib. 36.

Αἰχμή δ' αἰθαλόεσσ, ἔνδα πύπης οἶσι
Σύμπῳ ἀλλήλοισι —

Basilii Seleuciae Episc. oratione in Moysen: Ἐκ
χαίλας πρὲς σιωπῆς ἔλπει, ὡς δὲ φύσιν αἰμονόοι τὰ τῇ φύσιν
μαχόμενα πὺν τὴ φύσιν πόλεμον κατ' Αἰγυπτίων ματῶντα.

3 Ως δ' ὅπου ψῆρες ταυόπτεροι — 35. Ταιωόπτεροι, quod
& alibi praemonitum. Nota sturnos oliuarum ap-
petentes, & gracculos.

— Ἐν τῷ πύλῃσι πῖσον μεμαώτες ἐρύσσι] Pro
Πύλας ἐνέπσον. Et Livium ita loqui lib. 3. comme-
mini: *Portis incidentes.* Item lib. 2. *Fugientes, se-
quentesq; castris incidere.*

Ἐργον ἀποιρέσιον κραπερόφρονος, Ἐννοσιζαίν] Troiam
Neptuni, & Apollinis manu fabricatam.

— Γοὶ δ' πολυκμήτων ἀπὸ χερῶν] Locus e-
mendatior Rhodomani felicitate. Antè Οἱ δ' αἰεί.

— Ἀμύων ἦδελε θυμὸς Τρῳαίῳ — Phae-
bi. Ouid. l. i. Trist Eleg. 2.

*Mulciber in Troiam, pro Troia stabas Apollo:
Aequa Venis Tencris, Pallas iniqua fuit.*

† Οὐπ μιν οἶγ' ἀπαύειδε πόνων ἔσσι, ἀλλ' ἄρα ὡς
Πολλοὶ γὰρ ἔρευθον — Prope verbatim Latine
do ex Æneid. 2.

— *Nec soli pænas dant sanguine Tencris,
Victoresq; cadunt Danaï. Crudelis ubique
Luctus, ubiq; paupor, & plurima mortis imago.*

— Δαιαοὶ δ' Διὸς κτύπον οἰσάϊοντες] De Ioue

Tonante proscriptimus in libr. Silii 12.

Επίθεται, ἐπὶ μάλα φ.ε.] Si quid mens augurat,
reuocabo Calabri res perditas:

Ονητὸς πεῖθει, ἐπὶ μάλα φ.ε. Cœpta namq; Græcorum incidit Nestor adspectu Iouis potentia, & conditionis mortalium oppugnantium, hoc est,

Ἰφιδίμων τε Θέων, ὁ λίγ' ἀνένειν τ' αὐθρόπων.

Ω κ' αὖτ' πλατὺ χάρμα Εἴζεν

Hesiodi Theogonia:

Εἴζεν ὅχθων πάρα, Ω κ' αὖτοιο ρέειρα

Πόντος τ' ἀηρόχθες

Ἄλλοτε μὲν πεφίλη πέλει ἡώς, ἄλλοτε δ' ἐχθρή] Fœne-
ratur Calaber ex Theocriti Idyll. 4.

Χ' ὦ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει ἄθροος, ἄλλοκα δ' ὕψι.

Καὶ δ' ἔγω μοῖρα δίδωρα γέιν' ἐκλυτὸν ἄστυ] Differt Iu-
piter, inquit Nestor, urbem vastam dare, & non-
dum hodie fatum est id agi. Itaque vulgatissimo
supplemento commodissimè loci Inania solidan-
tor: Καὶ δ' ἔπως νῦν μοῖρα δ.ε.α.

Τόν ῥα πάρος κατέλεξεν — Principio bilustris
obsidii. Iliad. β. M. Tull. lib. 2. de Divin. Ouid. in
capite lib. 12. Metamorph.

Αἰὲν ἀμειβομένοι φυλακᾶς — Græci, quibus bo-
no ordinem exercitus, signi dationem, tesseras, vigi-
lias inuenit Palamedes Troiano bello, Plinius lib. 7.
cap. 56.

IN Q

IN

Q. CALABRI

Paralipomenon Lib. IX.

CL. DAVSQVEII

Adnotamenta.

87 Ζεὺς Ἰδης μαδῶν — In Ida Phrygiæ monte
regnans. Il. 9.

Ἐνθα δὲ οἱ τέμνος, βωμός τε θυήης. Et Iliad. H.

Ζεὺς παῖρ Ἰδῆθεν μαδῶν — Callimachus ab Ida
Cretæ, vbi Iouis incunabula, & sepulcrum:

Ζεὺς μὲν Ἰδαίοισιν ὠρεσὶ φασὶ χυῖσθαι.

Martialis: *Iupiter Idæi refert mendacia busti.*

Addo Ovidium: *Cretes nutrita terra superba Ioue.*

Neque vllimirus videbitur, si in vtraque Ida cultus
Iupiter. Vide Laetantium.

— Μετ' Ἀργείοισιν ἀρήγεις] ἔχ. μὲν Ἀ.

88 Καὶ τὸ μὲν αἰψὲς πέλει, τὸ δὲ ἔκ ἡμῶν πέλει] *Æn. II.*

Audist, & voti Phæbus succedere partem

Mente dedit, partem volucres disperfit in auras.

Et Iliad. F.

Λιαστόμνος νέκυας πειλαμένον — Brod. & Rhod.
πειλαμένον. Falluntur specie recti. Non vndiquaq;
ecadaver vrebatur? cur non igitur πειλαμένον? Im-

mò plena ignominia: viliorum fuere funera, si-
quando semiusta duntaxat, vel vstulata. Dictum
in Silianis Commentariis.

Καμίνους· ὃ γὰρ σφοισ μύων ὀπηδεῖ] Æn. 9.

Nullum cum victis certamen, & athere cassis.

Ἀχρῦμενοι μάλα δεδυσπότος Εὐρυπύλοιο] γ. Α. μάλ' Ἀ-
ρηῖ δ. Ε'. Dices: Mars libro antegresso Græcos ini-
micat, atq; in Troianos acuit; verum Ἀρηῖ, bello,
prælio expones: nisi potius Ἀχρῦμενοι μάλα πᾶχου.

Δινῆεις ἀρεῖησιν — Ita legunt. Scribendum a-
riolor: Ξαίθος ὅτι ἀρεῖησι. Præmissum ὅτι significat
Xanthum fluctum fluctibus obruere, ideoque Δι-
νῆεις. Vnde coniectura est glossēma in versum sur-
repsisse per inscientiam prioris præposituræ.

Ναῦ δ' ἔσθ' ἀρ' οὐ γ' ἐσιῖδες πόν πίκος — Quibus 189
hæc durior, inquit Brod. synæresis videbitur, σὺν
reponant. Immo illius in vicem reposuerim ἐόν pro
Tuo. Sic in capite libri huius:

— Καὶ σὺ λελασμένος ἦς ἐσιῖ

Δαρδαῖν' αἰπηθεῖοι μέγ' Ἀργείοισιν ἀρήγας.

Βῆ δ' ἦτορ δ' ἔσθ' νῆας — γ. ἔσθ' νῆας, vt II. β.

— Ὅσσι ἔσθ' Ἴλιον ἦλθον. Brod. ὅσθ' νῆας.

— Χείμαρς αἰνῶ

Ζεὺς ἐπάγει μερόπιοι δ' ἠέρος εὐδίων ἤμῃρ] Horat.
lib. 2. Od. 9.

Non semper imbres nubibus hispidos

Manant in agros —

Oda 10.

— Informes hyemes reducit Iupiter, idem
Summonet — Hinc Iouis Αἰθρῖν cogno-

mentum. Theocrit. Id. 4.

Χ' α Ζεῦ

Χ' α Ζεὺς ἄλλοκα μὲ πῖλῃ Αἰθρίας, ἄλλοκα δὲ ὕμν.
 Vet. Inscr. IOVI SERENO.

191

Υἱὸς ἐπιχορμόμενος πατρί

Τεύχεα πάντα φέρεσκον — Qui arma patri pugnato sufficiunt, cur non instantes, & festinanter id agant? Sed neq; abit praeliator domo antequam arma induerit: taptum abest, ut antequam comportentur. Poterant illa afferri abiturienti, non abeunti iam. Quare lectio illa recta, non Βροδαὶ ἐπιχορμόμενος, minùs Rhod. ἀπιχορμόμενος. Neque satis est vocem vicina vertere: vocis enim imagine res aliqua tegitur, quæ non æque potest in carmen trahi, ac ipsa vox: aut cum re signata, quippiam annexum est, æque ab autore diuersum.

Κραδίη δὲ οἱ δαὶ μᾶλλον] χρ. κρ. δ. οἱ αὖ δαίμ.

Κακῆς ἀλκήεα χάρμης] χρ. Α' λκήεα αἵμα, quæ vim arceant.

Σπέρνα πνυμμένα δαίοντι πατρί

Ταρφία σήματ' ἔχοντα παλαιῆς δηϊότητος] Triplex fortitudinis exemplum, Sauciatum esse olim in praelio, aduerso pectore vulnera nō pudenda passum, item ea esse crebra: quorum denudatio oculis subiecta fidelibus non mediocres pugnato stimulos subiiciebat.

Ἐχον δὲ ὑπὸ χείρεσι θυμόν] Brod. ὑπὸ κήδεσι, & interpretatur, In dolore erant ob caros filios. Rhodom. — Ἐδον δὲ ὑπὸ κήδεσι θυμόν.

Accedam deruncinandis huius agri lentibus opera tertia.

Ἐχον δὲ ὑπὸ χείρεσι θυμόν. Quia iam alias super aliis clades acceperant, quia sibi sanguis frige-

M

bat, expertes bonæ spei, & nec filiorum tamen securi, animum malorum contemplatu occupabant, hoc est, — Εἶχον δὲ ὑπὸ χείροσι θυμὸν: scilicet *omnia vano augentes timore*, vt Liuianis verbis explicem.

Οἷη ἀμφιπόλοισιν ἔρυκε — Rhod. Οἷη ἀμ' ἀμ- 192
φιπόλοισιν — Certè leniùs fluet oratio, si ad simile quidpiam iniiciatur. Quare scribo: Οἷη ἀμφιπόλοισιν ἔρ. vt Il. γ. Α' ῥέμιδι ξυῶ. Namq; præpositiones inuerti quandoq; notat Charisius lib. 2. Sic Plautus — *Quem ad epistolam Mnesilochus misit.* Lucret. lib. 2.

Nec quæ nigra cluent de nigris: sed variis de. Calaber lib. 10.

Α' γέμεναι πικέων σφετέρων ὕψος, ἡ δὲ αἰδρωῶν
Εἶρονδ. —

Rogat Brodæus: Quidni οἷα σὺ ἀμφιπόλοισιν? Respondeo οἷα spondæum esse. Deinde οἷα alienum est ἰάζοντι Poetæ.

Ἰππασίδεω ὅσ' ἀρ' ἄρματ' αἰψήροισι] Brod. Εὐκλαρον ἰππας. Sed πλατυάσδεν Calabro parum amicum est. Deinde voce illa ex Εὐκληρον deformata protraheretur α. Scribo ex loco subiectiore:

Ἰππασίδεω Εὐκληρον ὅσ' ἄρματ' ἐξ αἰψήρῳ.

Δείδτε γδ μὴ δῆεν ἐφ' ὠϊά χεῖρας ἔχοντα] Brod. Δηρόν. Rhod. Δήμιν. Priori correctioni aduersatur metus, ne cii ὁ occidatur. Alteram his postfero: Δείδτε μὴ μτ' δῆεν ἐφ' ὠ. χ. ε. Ne in pugna. Vel: Δείδτε γδ μὴ δνεῖ ἐφ' ἡ. χ. ε.

Εὐκλήρῳ δὲ ἔχε μάστιγ' ἑλαυνεῖ δ' ὀδρεῖ τι θείων] Rho. Εὐ-
λαρ' ὅσ' ἔχε μ. Eam vocē antè probauimus, nec huic loco disconuenire iudicamus. Nisi, quod in præ-
cipiti

iripiti periculo euenit, dicas & flagello insonuisse,
& hasta equos egisse. Vnde consecrarium est eum
à Deiphobo, quia prauolabat, relinqui. Tunc re-
tinebis carmen ὁλοκλήρω.

Θαρσαλέως διδοῖσιν ἐπὶ χεῖρ — Hostibus im-
precabatur. Nec audio reponentes ἐπὶ χεῖρ, vel ἰ-
πὺ χεῖρ: etsi ἐπὶ χεῖρ reponi possit aptissime. At non
idcirco istud alterum oblinendum.

Δρυτόμος ἐγκονέων — Homerus alio modo
Iiad. A.

Ἡμος ὃ δρυτόμος παρ' αὐτῶν ἀπλῶς πεδὶ δόρυπον.
Nec tamen scribendum: ἐγκονέων δρυτόμος: quia pòst
Calaber: — Ὅσον λίπε δρυτόμος αὐτῶν.

— Κατακρύψας ὑπὸ γαῖαν

Σὺν πυρὶ δέχεσθαι μακρά — Plin. lib. 16. c. 6. fa-
Et causam rimatur: *Quoniam desinente flatu protin-*
us emoriens sapius recoquitur. Item: *Acerui confer-*
vis taleis frequentibus luto caminantur, accensaque
strue contis pungitur dorescens calyx, atque ita sudo-
rem emittit.

Ἰχθυόεντος ἐπ' ἡοσιν Ἑλλησπόντου] Vide Plin lib. 9.
c. 15. Nec id videtur ignorasse Homerus Il. 9.

Ἡελ' μαλ' Ἑλλησπόντου ἐπ' ἰχθυόεντα πλεῖστας

Nῆας ἱμαί — Brod.

193 Αἰνὸν ὅτ' ἱφίησι — Xiphias pisces (gladios
vocant) tristi conficit cæde. Hi quomodo capian-
tur docet Hal. 2. Opp. Brod.

Ἐνδ' ἀμίδλω ἐδάξαι — Asperius mihi est Ἀ-
μίδλω, quàm Ἀμίδλω: nam Homerus primam im-
μίδλω corripuit, & Martiali licuit esse tam diserto, vt
scripserit lib. 6. ad Stellam:

Sardonychas, smaragdos, adamantas, iaspidas uno.

Δεῖ μὲν σωμαχοιο πρὶ σῶμα, τὸν δὲ ὑπὸ λαμόν] Rhod. rescribit Μέγα σῶμ. π. σ. Quæ correctio etsi non necessaria, cum re tamen congruentissima est. Non necessaria : quia intelligi potest, ut Pyrrhus telum impulerit ad os cum stomacho: ibi enim *stomachus* nascitur teste M. Tullio libr. 2. de natura Deorum: *Linguam autem ad radicem eius harena stomachus excipit, quò primum illabuntur ea, quæ accepta sunt: oris utraque ex parte tonsillas attingens palato extremo, atque intimo terminatur.* Suffragatur Gellius l. 7. c. 11. Eustath. in Iliad. p. Celisus, & Vessalius. Eam partem vocavit Homerus Στομάχοιο θήματα, ubi & stomacho perfollo Ἀνὰ κρὺ δὲ ἀπαλοῖο δὲ αὐχένος ἤλυθ' ἀ-
χοκή. Omitti non potest Eustath. in Il. γ. Εὐ ὅ τῃ
— Ἀπὸ σωμαχῆς ἄρ' ἂν ἴσμεν νηλεὶ χαλκῷ σφάττειν φησιν
τὸς ἄρ' αἶς Ὅμηρος καὶ σωμαχῆς, ὃ λαμβανὼν τὸν σῶμαχον καὶ
τὴν νύκτα σιωπῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν πύ. Στόμαχοι γὰρ φησι πᾶ
κἀπὸ μέρη τῷ λαμόν. οἱ βρογχί. Ὁ σωμαχοιο ἀλλαχοῦ θήμα-
τα ἢ φάει γλῶσση, ἢ ὁ σῶμα κοιλίας. Nota dignus est & Ca-
labri locus lib. 13.

— Διὰ σωμαχοιο πέρησιν,

Ἡ γὰρ θόα πρὸς πύ, ὁ εἶδα πρὸς εἰσι κέλευθοι.

Veteri autem usu vocis usum Calabrum inde pate-
scit, quod hunc μὲν σωμαχοιο πρὶ σῶμα feriat, alterum
ὑπὸ λαμόν: hoc est uno ictu vna in parte duos con-
fodere. Λαιμός enim iugulum Il. T.

— Οὕτως γὰρ ἔμοιγε φίλον καὶ λαμόνι εἶη

Οὐ πόσις, οὐδὲ βρώσις ἐταίρῳ περὶ σφίσις.

Congruentissima tamen illa correctio : quod sto-
machi os superius, quæ gula, maius est ore inferio-
re ad

re ad ventriculum pertinente, ita Gorrhæus, & Medici. Adi ad Oribasium c. de lingua, & agnatis.

Καίριος ἔνθα μάλιστα πίνει μόρος αἰθρώποισιν] Vbi mors opportuna. Sic Aristot. lib. 5. de Gen. Anim. C. 5. Τεκμήριον δὲ ὅτι καίριος ἡ πληγὴ ἢ εἰς τὸν πόπον ἢ τὸν γένεταί τῷ πόνῳ. Διὸ ὁ Ὀμηρος ὕτως ἐποίησεν:

— Ἴνα περ ᾗται τρήχες ἵππων

Κραδίῳ ἱμπεφύασι μάλιστα ὃ καίριόν ἐστιν.

Eustath. legit Ὅθι π. Herodian. lib. I. πληγὴν καίριαν dixit.

Ἄλλοις δ' ἔκτανεν, ὅσοις πίχε ——— γ. Ἄλλοις δ' ἄλλοις πεῖνεν ὁ. κ. Brod. Ἀλ. δ. ε. αὐδρας ὁ. κ. Rhod. Ἀλ. δ' αὐτ' ἔκτεινεν, ὁ. κ.

—— Καρπὸν ἐλαίης Ράβδῳ ὅττι ἀπέρχων ———
Brod. Perticis, aut arundine feriens. Varro lib. I. de re rustica c. 55. Plin. lib. 15. c. 3.

—— Προχῆσι Σκαμάνδρῳ] Minora in Iliad. Φ. Scholia Scamandri appellati causam aperiūt hanc:

194 Ἡ Ἑρακλῆς ποτε δὴ φη καὶ ὅχρῳ, ἥ ἔατο πρὸ πατρὶ Διὶ, ὅττι
δεῖξαι αὐτῷ νῆμα · ὃ δ' μὴ θέλων αὐτὸν τρήχεσθαι ῥίψας κε-
ραυνὸν ἀνέδωκε μικρὰν λιβάδα, λιὼ θασάμενος Ἡ Ἑρακλῆς, ὁ
σκάψας, ὡς εἰς τὸ πλοισιώτερον μετεισφύρειδ, μετὼνύμασθ
Σκαμάνδρον, οἶονεὶ Κάμανδρον, γηρόμενον καμάτῳ ἄκος ἐ-
αυτῷ.

Κεῖσ' ἐλάαν, ὅθι ——— Absque adiecto ἐλάαν auri-
gari est, ut in illo Luciani: Ἦλιε, σήμερον μὴ ἐλάσῃς.

—— Περίτρεμι δ' ἄρα γῆα] Brod. (scriben-
dum opinatur γῆα. Calaber paullo infra:

—— Ἀμφὶ δ' ποσσὶ

Νιωμένοιο ἀνακτὸς ἐρεμνὴ κίνυτο γῆα.

Homer. II. N. — Τρέμε δ' ὕρα μακρὰ, ὅ ἔλῃ

102. DAVSQUEII ADNOT.

Ποσσιν ὑπ' ἀθανάτοισι Προσδιδώνος ἰόντος. Brod.
Calaber præterealib.12.

Σεῖο παροιδετοῦτος ὑπ' ἡμεῖς — Brod. τοῦ, ὅς.
Haut multum aspernanda lectio. Altera tamen
correctionis non eget, quid enim liquidius, Et i-
psemet Deiphobus ad præsentiam parentis tui tre-
more succutiebatur.

——— Ὅθ' ἐς κενεὴν δόρυ πύλας Η' ἔειπεν — Ho- 195
meri imitatione, apud quem legitur:

——— Ἐκάλυψε δὲ ἀπ' ἡέει πολλῇ.
Ennius quoque Annali 5. dixit *Aerefulva*, consu-
le Gellium lib.13. c.19. Inferno loco Calaber ἡέει
μακρῶ.

Σκαῖης ἀμφὶ πύλῃσι — Didymus. Διδῶν ἐξήεσαν 196
εἰς τὸ πείδον οἱ Τρῶες. Σκαῖαὶ δ' εἰρηνῶται ἦσαν ἀπὸ Σκαῖς τῆς
κατασκευάσαντος· ἡ δὲ πύλῃσι σκαῖς, ἀεικτεροῖς μέρεσι τῆς
πόλεως κείνῃ. Οἱ δὲ φασιν, ὅτι ἀπὸ τῆς σκαῖς βουλεύσασθαι
τὴν Τρῶαν· τὸν γὰρ δέριον ἵππον κατ' αὐτὰς ἐδίξαντο τὰς πύ-
λας. Tantundem Eustathius.

Αἰδῶς γὰρ μάλα πολλὸν ὅππ' ἡρόνουντα μένοντας
Ἐμμεναι ἀπὸρήκους — Homeri imitamē alibi:
Αἰδρὸν δὲ δῆρ' οὐκ ἐμμένον, κατέον τι νέεσθαι.

Τεύχεσι χρυσοίοισι κεκασμέδον — Apollinem.
Congruenter, quia radii Solis tales. Macrobius lib.1.
Sat. c.17. *Apollo Chrysocomos* (aliàs: *Chrysocomas*)
cognominatur à fulgore radiorum, quos vocant ca-
mas aureas Solis.

Οἶονοι κατὰ ληπον ἀεικτερὰ κικλήσκουσιν] Solens est 197
Poeta noster in istiusmodi ὡς ἀεικτεροῖς, medias sic
augere Τεπεισθῆναι.

Nec rescribendum κικλήσκουσιν: proba licet voce,
Home-

Homeroque nota. De auspiciis sinistris pauca habet ab Eustath. in Il. Φ. Ο' π' ὃ ἀγαθὰ μὲν, & εὐοίωνισα ὡρᾶς τοῖς παλαιοῖς τὰ δεξιὰ ὀκείνοντο, ὃ δὲ αὐτὰ ὃ τὰ λαῖα, ἐκ περ ἧς οἰωνοσκοπῶν δῆλον, & ὅτι ἧς ἐξ ἀειστερᾶς πιαρμῆς. Tantundum in Odyss. A. Coruus Oscan, & Phæbo (cuius res hîc agitur) à dextra ratum facit auspicium. M. Tull. lib. 1. de Diuin. *Cur à dextra cornus, à sinistra cornix facit ratum?* Idem Plautus in Asinaria. Hinc Ecl. 9. Maronis:

Sape sinistra cana prædixit ab arbore cornix.

Ideo coruus à sinistra in nominalis est: inde timet Euclio in Aulul. *Non temere est, quod cornus cantat mihi nunc ab laua manu.*

Αὐτὸς Ὁ λύμπιος ὀλυμπίοις] Ex Ptolōmæo Hephæstione videtur Iupiter indigitatus Olympius ab altore lib. 2. Ὡς ἐν Κρήτῃ λεγόμενος τίφος τῷ Διὶ, Ὁ λύμπιος τῷ Κρητῶσι ὄντι, ὃς ὡρᾶς τῷ Κρόνῳ λαβὼν πὺν Δία ἐπρεφέει, & ἐπαίδουε τὰ θεία. Zacharias in Idyll. 17. Theocriti ab Olympo quodam, cuius filius Cius Cium appellant prouinciam post à Prusia rege Atheniensium dictam Prusiam. Lactant. lib. 1. c. 11. insinuat ab Olympo monte, quod ad louem in ius veniebant, si quæ res in controuersia erant. Item si quis quid noui inuenerat, quod ad vitam humanam utile esset, eò veniebat, atque Ioui ostendebat. Tatianus contra Gent. p. 287. Τάφος τῷ Ὁλυμπίῳ Διὶ καὶ ὑμᾶς δαίτυται, καὶ ψαῖδιδαί τις Κρητῆς λέγει. Alludit iactatos vulgo Callimachi versus.

Μεγάλης χθονὸς βέρεθρον] In iicio Eury, uti infra apertius eury. Brod. αἰνύ.

198 Οὐ γὰρ δὴ πῖτος ὧς δαμῆμεναι Ἴλιον ἄετι] Absq; Phi-

loctete. Pindar. Pyth. Oda 1. — Ροί-

αυτος μὲν ἔξοτα,

ὃς Πελαγονιο πόλιν ᾤ-

σεν, τελεύτασεν ᾧ πόνους Δαναοῖς·

ἀδινεῖ μὲν χροτὶ βαρυν,

ἀλλὰ μοιρίδων ἰω. Autor ad Herennium lib. 4.

Quod si Danais datum erat oraculum non posse capi Troiam sine Philoctete sagittis: ha autem nihil aliud fecerunt, nisi Alexandrum perculerunt: hunc extinguere, id nimirum capi fuit Troiam. Philostratus in Her. & Pausanias.

———— Περὶ πόλιν Ἡ' φαίσιον] Lemnum, de qua Dionysius:

Ἐνθεν ὁ Δῆμος κραναὸν πίδακ' Ἡ' φαίσιον

Γέγραται ——— Odyss. 9.

———— Ο' πη παρὸς αἰνὸν ὄλεθρον] Maritis coniuges machinatae sunt. Meminit Eustath. in Dionys. & libr. 1. 11. Fusior in ea pertexenda historia Herodot. Eratone, & Apollod. 1. 1.

Ἀλλὰ δμωίδεσσιν ——— γε. Δμωιάδεσσιν.

Θυμὸν αἰοίδησαι ——— Comta dictio ea notione, Iliad. Γ' ᾧ πε;

Οἰδαίσι ἐν στήθεσσι χόλος, πύκα τῶ φρονούντων.

Chryf. lib. 4. c. 14. de Sacerdotio: Πῶς αἱ περὶ τὰς οὐαίωνων παύσσε φλεγμαυαὶ οἰδαῖσαν αὐτοῖς; Utuntur Plato in Gorgia, Apollon. lib. 1. Arg. Hinc Maroni Geor. 1.

———— Et operata tuncescere bella.

Fast. 2. Jupiter intumuit: quaq; est non usa modestè, Eripit huic linguam ———

Hinc turgere Plauto in Mostellaria, turgescere Ciceroni 3. Tuscul. eadem nota.

———— Ε' χη

— Εχρησάμετο πάληα] Virgilius:

— *Viduarunt cimbis urbem.*

Οἱ δ' ὅτε δὴ Λήμνον κίων, ἠδὲ Ἐαῖον κοῖλον] χ.

— Ἡ δὲ περ κοῖλον ἐπ' αὐτρὸν. *Vel poenitentia peron utrinq;*
disiecta præpositione:

— Ἡ δὲ Ἐαῖον οὐκ εἶνο.

Ἐκείνο, tantopere iactatum in vulgus. Tende in no-
tam insequentem.

Λαῖντον, τὸ δὲ κεῖτο παῖς Ποίαντος ἀγανῶ] *Vt Præante*
natus Philoctetes dicet Hom. in Catal. & Eustath.
Antrum eius saxum Varro lib. 6. de L. L. ex Accio:
Lemnia quis tu es mortalis, qui in deserta, & resquæ te
adportas loca? Consule Festum in Telcaloca, &
hoc limbo oram pertexe. Cicero lib. 2. de Finib. B.
& M. *Saxum illud Lemniæ [αὐτρὸν οὐκ εἶνο] clamore*
Philoctetæ offunestare. In Philoct. Soph. Ἄοικον εἰσοικη-
σιν vocat. Τόδε κεῖτο. significanter admodum. Sic &
Cicero: *Atiam decimum annum in spelunca iacet.*
Sic Photius c. 71. de Dione Cocceio: *Γαρημένος ὅπῃ*
τῇ τῷ ποδῶν ἀρρώστια ἔκειτο λοιπόν. *Quæ ut cohareat se-*
cum oratio, scribo: Παρημένος δ' ὅπῃ. Nec audio vi-
rum doctum reponentem οὐκ εἶτο λοιπόν. Quid fa-
cias illo Γαρημένος, si demes ἔκειτο? Sic Iliad. β. de
Philoctera venustè:

Ἀλλ' ὁ μὲν ἐνὶ σὺν κεῖτο κρατὶρ ἄλλα πάγων.

199 — Δευγαλίσσον ὅπως αἰχρὶ ὀδυνῶσι] Accius
apud Tullium suprà:

Quodeiulatu, questu, gemitu, fremitibus,
Resonando munit, flebiles voces refert.

Metam. 13. *Saxa tones gemitu* — Philoctete.
Ἀλλὰ δὲ οἱ σωίεσθαι περὶ χροὶ χίματος ἀλγέρ Σωίε-

M 5

εἰς τοῖς plumis indutum Philoctetam. Cicero lib. 5. de Fin. B. & M. *Configebat tardus celeris stans volatilis, ut apud Accium est, Pennarumq; contextu corpori tegumenta faciebat.* Quid. Metamor. 13. de Philoctete: *Velaturque, aliturq; anibus* —

Agatharchides Struthophagos refert aucupio vitare, quiumq; plumata cute vestiri, atque indormire: Σιτέμενοι μὲν ταῖς σόρκασι, ὡδ' ὕπνῳ, ἐσθρῶμῃ τῇ αὐτῇ χρώμενοι δέρμασι.

—— Χύμας, ἄλλα] In Lemno hyemis, cœlique ut agnoscas inclementiam, *horriser Aquilonis stridor gelidas molitur nives.*

Et Philoctetæ verba sunt apud Accium:

—— *Contempla hanc sedem,*
in qua ego nouem hyemes saxo stratús pertuli.
Nec malè veritas καλεῖται μὲν ἰλλο stratús.

—— Δὴ γὰρ μὲν ἐπ' ὤλεε — Diffocia malè cōglutinata: Ε' π' ὤλεε.

Καὶ τὰ μὲν ἀρ' κατέδαξε — Artabani fortuna par, qui in Hyrcanis repertus est illuc obsitus alimentis arcæ expediens, Tacit. An. lib. 6.

—— Ἀρχαλὲς δόλος Ἀρης] γ. Ἀρης, Brod.

—— Περὶ δ' ὅς τ' αὖ μῦθον Πίνος ἔην — Nostrates, *Il n'y avoit, que la peau autour des os, verbatim.* Theocritus:

Δηλαῖ' ἰνέ, π, ὅς τ' αὖ μῦθον ἔλεφθην

Callimachus: — Ε' τὰ κατὰ μέσφ' ὅππινευράς.

Met. 8. *Dura cunctis, per quam spectari viscera possent.*

—— Ο' λὸν δ' παρ' ἰαδὰς ἀμφίχ' αὐτῇ

Λευγαλὴν ἰππῶντος — Squallor hoc versu de-tergendus. — Ἀμφίχ' αὐτῇ Δ. ῥυπῶντος, Παρ' ἰαδὰς

δα

δας synizeſi : niſi malis vocem primigeniam Πα-
ρειάδας.

Οὐκ ἐκ' οἱ μέλαι ἔλκος ἐς ἰστὰ ἄχεις ἐκείδαι] Rhod,
Μέλειν, vel Ἰκαγε. Ἀσχύως. Si coniecturis pro ingenio
indulgendum, ſcribe : Οὐκ ἐκ' ἔλκος ἐμειλινες, ο. α. γ.
Nam λ non niſi vi deraditur. Nec malè : Οὐκ ἐκ' οἱ
μέλαι ε. ε. ο. ἄχρῃς ἔεσκε. Μέλαι enim poſtulat illud:

— Μελαίνης ἄλκαρ αἰνής.

Carnemq; admorſam ab hydro, vel hydra atritate
inſici docent iſta Nicandri:

Σάρκα μελαίνην μένιν, πικρὸς δ' ὑποσέπεται ὕδρης

Ἰός — At quid nobis mutatio eſt τῷ ἐκείδῃ,
cum pari modo cum μέχρῃς neſtat lib. 10. tantum
non verbis iſdem:

— Καὶ ἐνδοθι μέχρῃς ἐκείδαι.

Μυελὸν ἐς λιπώντα δ' ὅς ἐκ, οὐκ ἐκεῖ —

— Ὑπὲρ πηλον αἰεταί] Maiores exedebant.

Æſchylus: Φαγέδαινα, ἥ μιν σάρκα ἐδίδει πόδ'.

In edacem triſtitiam conuenit illud Il. α.

Τέκνον ἐμὸν, πό μ' ἐχρῃς ὀδυρόμενος, ἔα χερσῶν

Σὺν ἰδία κραδίῳ —

Iten Pythagoræ ſym-
bolum Eufſtathio, & Laertio referentibus: Καρδίαν
μὴ ἰδίην. Bellerophon apud Homerum, & Cicero-
nem ingenii facilitate Homerum alterum *ſυμμεcor*
edens dicitur. Hac mente, rectè legitur Ὑπὲρ πηλον. A-
lio qui non inuius legerim : Ὑπὲρ πηλον αὐτμαί: quo
putris vlceris anima olida ſignificetur prouolare;
ac præterquam quod animam fœtentem Philo-
ctetes exſpiret, vlceris graueolentia magis inſicia-
tur antærum. Sed priora accommodatiora.

Ὡς τὸ ὑπὲρ χιόν ἔλκος — Fors: ὑπὲρ χιόν diuulſe,

Λυγρὸς ὕδρος ——— Iliad. β.

Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῶς ὀλοόφρονος ὕδρην. Quod hydri
venenum praesentaneum, ideoque Gertrios illo
tela inficere:

Τῷ μὲ Γεῖράῳι Νομάδης χαλκήρεας αἰχμαί,

Οἷ τε παρ' Εὐφρήτιο ῥόον πολέοντες ἀρ' ἔσας

Χρᾶνοισιν, τὰ δ' πολλὸν αἰαλθία τραύματα πύχ'.

Σάρκα μελαινομένῳ πικρὸς δὲ ὑποσέπεται ὕδρης

Ἰός, σηπόμενον δ' μύδῳ ἐκρήγνυται ἔρφος. Indicat Sil. l. 1.

Aut hydro imbutas bis noxia tela sagittas.

Quod si eductum ex hydro venenum immedica-
bile est: multo lethalior erit pestis, quam impres-
sis dentibus viuis ipse serpens cui attulerit, ideoq;
attente Calaber:

Λυγρὸς ὕδρος, τὸν φασιν αἰαλθία τε, ευχαρόν τε.

Sophocles tamen in Philoctete echidnam hydro
sufficit: ——— Τῆς δὲ αἰδροφθόρου

Πληθὺν ἑχίδνης αἰεὶ χαεσμάτι.

———— Γεεῖ χερσὸν ἰόντα.] Tum Chersydri no-
men videtur sortiri. Lucan. lib. 9.

Chersydri, tractiq; via fumante Chelydri.

Τῶν τε δυαβλήτοιςιν ὑποδμηθὲντ' ὀδυνῶσιν] Scriben-
dum videatur è dictis δυαβλήτοιςιν: sed δυαβλήτοιςιν
expono, *ineluctabilibus*, intolerabilibus malis. Ea-
dem ex vtrouis nascitur sententia.

Χῶρος πεπάλατο ——— χ. Ἰχῶρος. Homerus:

Ἰχῶρ, οἷός τ' ὅς τε ῥέει ———

Quæ coniectura firmatur illis, λεβωμένοιο destillan-
tis, δεππάλατο πίδου, fœdatum solum.

Ἰὼν πεπληθῶα ——— Referta sagittis pharetra
Philoctetæ. Marcus Tullius Tusculan. libro 2.

Nihil

*Nihiligitur hunc virum sagitta, quas ab
Hercule acceperat, tum consolabantur, cum
E viperino morsu vena viscerum
Veneno imbuta tetros cruciatus cierent.*

Vide Nonium verbo *Imbmo* versus hos Accio ad-
scribentem. Philoctetam sagittis suis donat Her-
cules in Oetæo Senecæ : Ideoq; Silius in duodeci-
mo de Petilia Philoctetæ opere (fide Strab. in 6.)

*Ac quondam Herculeam servare superba pha-
retam.*

—— Δοίγον ὕδρυ Φάρμακον ἀνδρομόροιο ——

Brod. ὕδρης, non ὕδρυ legit. Pausanias in Corin-
thiacis: Ὑπὸ ταύτῃ τιμῇ ὕδραν τραφίῳαι τῇ πλαταίῳ φασίν.
Εἰς δὲ τὸ πηλείον πύδομαι πῶς ἐμεγίστη διενεγκοῖν ὕδραν ἄλ-
λων, ἐπὶ οἷον ἔταν δὴ πᾶν ἔχεν αἰάπην, ὡς πὺν Ἡρακλεία ἀπὸ τῆς
χολῆς αὐτῆς ταῖς ἀκίδας φαρμακεύσαι ᾗ οἷς ὦν. Sophocles
in Thrachin. Ἡ μετασχόλης ἔβαψαν ἰὺς θρέμμα Λερναίας
ὕδρης. Dictys lib. 4. Ser. in 3. Æn. Diod. in 5.

—— Κιόντας Ἐστυμένοις —— Aduento-
res incitatos. Vt οἱ πικόντας, aliaque sexcenta loco
nominum : nisi malis Ἐστυμένως. Vt insequente lib.

—— Ἀΐτοντας Ἐστυμένως.

—— Ἀ' οἱ θρασυὶς ἤμελε θυμός] Rhod. Ἡ' θαλε.

—— Κακὸν δὲ οἱ ἔπν' Ἀ' χαλεπὸν

Ἀΐπον ἔμμεναι φαίν, ἀλλ' ἀλεγεναί] Nimia vastitu-
do, nimia scabrities. Tollebat Brodæus:

κακὺ δὲ οἱ ἔτ' Α. Αἴτ' ἔμμεν' ἔφαν' ὅτ' ἔρατ' ——

Fortè: — Κακὺ δ. ο. ο. Α. Αἴπον ἔμμεν' ἔφαν' ὅτ' ἔρατ' ἀ. ἀλ.
Adferebant neminem Græcorum causam at-
tulisse tā miseræ illic afflictationi πῶ κακὺ πῶσι καὶ ὄχ.
Vel rectius, faciliusq; — κακὺ δὲ οἱ ἔπν' Ἀ' χα. Αἴτ.

ἐμπερὶ ἔσαντο δὲ κελεύδων, ἀλ. θλ. Neminem hominem ex Achiuis mali huius autorem disertè adferebant, sed lugendas Parcas. Hic enim orationis, & legationis cardo fuit.

Καὶ ἦ πτα μηχανόωνται

Αὐτὶρ ἔπος ἐθέλουσιν ——— Fortè interpunctio-
ne sublata: Εἴσαρ ὅπ.

Οὔ ῥ' εἰς αἰὲν Ὀδυσῆος] Sentinam huius loci dupliciter exhaustire est. Primùm si legas: Οὔ ῥ' ἰδὼν αἰὲν Ὀδ. Potuit enim Philocteta Vlyssis, ac Diomedis ætate animaduersa recreari: quippe quod ὁμῶδες, fortè etiam ὁμήϊκας: ætatem potissimum si cum ætate compares, atque oribus ora; nō annos cum annis. Deinde, quò magis inclinò: Οὔ ῥ' εἰς αἰὲν Ὀδυσῆος, auditis Vlyse ac Diomede: nam vterque locuti, vterque ἦσαν, ἔσαν &c. Quam in coniecturam incidit quoque Rhod. quod his olim conscriptis, tandem video.

Κατὰ λῶντες ἔνικαν ——— Solicite, & cum cura eum sustulerunt, quibus sustollentibus occinitur apud Accium referente Nonio: *Agite, ac vulnus ne succusses gressus, cautè ingredimini.*

Ἰσα ῥ' αἰψὲς ταῖνας ἐφ' ἀμφοτέρωσι πόδεσσιν] Interpres Apollonii *pedes* hos vt cognoscamus, promouet: Τὰ χροῖα, οἷς ἰσχυροποιεῖται ὁ ἰσὸς καὶ τὰς χροῖας πόδας καλῶσιν, ἐφ' ἧς ὁ τῶν ποδῶν. Iterumque de tota congerie rudentum: Διαιρῶνται αἰτὺς, οἷς μὲ κατὰ γαίην πρὸ ἰσίου Μεσσηίας λέγουσιν, τὸς ὃ καὶ χροῖας Πόδας καλῶσιν, ἐφ' ἧς ὁ τὸς ποδῶν, μετ' οὓς εἰσιν οἱ καλούμενοι Τέρηριοι, ἔπα οὓς λέγουσι Μέσσις.

Vtriusque pedis meminit Catullus Epigr. 4.

— Sine

— Sine utrumq; Jupiter

Simul secundus incidisset in pedem.

Vbi pos uterque sunt veli partes imæ, rudentibus, qui velis pedes sunt, adhærentes. Plin. lib. 2. c. 47. *Isdem autem ventis in contrarium navigatur prolatiis pedibus, ut nocti plerumq; aduersa vela concurrant.* Quod & nos experti sumus navigantes velis aduersis, quos nautæ in sic torta, & detorta vela excipiebant. Strabo lib. 11. Lectum, & zeleani vocat extremos Gargari montis *πρόπιδες*. Eustathius: *Πόδες ἢ τὰ καίτω δύο χοινία, οἷς πρὸς πρῶτον, & πρὸς μὲν δεσμεύεται τὸ ἴσιον. Καλοῦνται ἢ Πόδες ἢ τὰ καίτω ἢ.* Hinc est, quod Lycophron *πὸ δὴ τὰ λίνια* vela vocet.

Ἀμφὶ δὲ δελφίνες — Humanum animal, Vide Plut. *συμπ. τῶν ἐπὶ αἰ*, Ariōnis occasione, Ælian. lib. 2. c. 6. & crebriuscule. Plin. lib. 9. c. 8. Gell. libr. 16. c. 19. Herod. libr. 1. Plinium secundum epistola ad Caninium lib. 9. Solin. c. 22. Mihi rata fides.

— *Χεῖρας ἀραιάς*] Aut manus intelligit dispeffis digitis, quod gaudio exultantibus contingit: aut emaciatas, quæ prope translucere, cuiusmodi indubitanter erant Philoctetæ: nam si cætera membra exsucca, & excarnificata erant, multo magis artus extremi, ad quos lentius viuifici spiritus perueniunt, quique in naturâ deficiente facilius, citiusq; distabescunt.

202

— *Γοτὴ χθόνα δῖαν ἔσκον*] Suppleuerim *ἐλκεσκον* trahebant: vel *ἔχσκον* tenebant. Potius namq; trahebatur, quàm ducebatur. Propterea *φόρημα* dicitur Philoctetes, seu *gestamen* à Sophocle. Post tamen: — *Ἄγον Γοιὰ ἔσκον ἦν*: vnde *ἄγισκον* hîc sufficiat.

— Ο' φερα πίνηται Ρίσα δειδμηθίτ —

Rhod. δειδμηθίτ. fallitur: nam è picea pix vt educatur circumcirca sæpius cortex abripitur. Plinius lib. 16. c. 12. Calabro lucidissimam lucebit facem: *Aperitur picea à parte solari, non plaga, sed vulnere ablati corticis, cum plurimum bipedali hiatus, ut à terra cum minimum absit. Nec corpori ipsi parcitur, ut in ceteris, quoniã hastula in fructu est (in vsum lampadis, quam δαίος cum Homero Odyss. 8. Calaber nuncupat). Postea humor omnis è tota confluit in vlcus. Item in tada. Cum id manare desit, simili modo ex alia parte aperitur, ac deinde alia. Postea tota arbor succiditur.* Compose cum his verba Calabri.

— Ε' κηρόλον αἰέτα λυγρό] Philoctetam sagittipotentem. Iliad. β.

Τῶν δ' Φιλοκλήτης ἦρχεν πῆξαν εὖ οἰδῶς.

Ω' κύπρον ποίησεν ὅσ' ἤμας αἰψοῖο] Brod. Ο' δῆμας. Rhod. Ροίησεν νοήμας. Ego: Ροίησ' οἰδήμας, non tam cito intumuit olim vlcus, quàm à Podalirio iam perfanatum est.

Ἴσος ἐπερανίους Γοδαλείεος — Reformato iam Philocteta. Nota Ptolomæum Hephæstionem li. 5. scripsisse ὡς Φιλοκλήτης ὑπὸ ὀφθαλμοῦ πληγῆς αἰσθρήθη. Curabatur tamen à Pelio eodem teste lib. 6. ὧς Φιλοκλήτῳ ἐν Δήμῳ Πήλιος ἰατρῆυσεν ὑπὸς Ἡφαίστου, καὶ ἔμαθε παρ' αὐτῷ πλὴν ὅξικλῳ. Sanatum à Machaone vult Propertius lib. 2. Eleg. 1.

Tarda Philocteta sanavit crura Machaon.

Verùm haut Calabri de mente, cuius narratu Machaon lib. 6. cæditur, & Philocteta perfanatur hoc lib. nono à Podalirio, quod vides. Redi ad superius

*Aliàs
Λύκος.*

rius explicatam e Pausania Machaonis cædem.

— Εὐὶ κληθήσαν Οὐδ' ὅμα παβ' ἰς ἐοῖο —

Verbis an sit aliqua in medendo vis, dicet Plinius lib.28.c.2.

203; — Τὸ δ' ἦεν ἡγήτυμον, αἷς ἐόησαι] Factum diuinitus iactabant. cur? sic enim res erat, vti cogitabant. Nec admittenda castigatio acuti magis, quàm considerati viri.

— Ἀντ' αὐτοῦ μαχόμεναι] Subiicit Rhod.

Ἀνδράσι γὰρ βιότιο πολυπλάχθιο κέλευδοι Γᾶσσι &c, Calabro ad simile quidpiam ereptum est.

204 Εἰδόμενοι φύλοπιν ὑπὸ ποταμῷ αἰέμιον Στεομένον —

Vocis modulus cōtumacius sedem occupet, si scribas cum Brodæo: Εἰδ. φυλόπιν ὑπὸ ποτ. Sic tentabam, Αἰζήνοι. . . Εἰδὸς φυλόπιδος μὲν ὑπὸ ποτ. π. α. Στεομένους· αἰζήνους δ'. Rectius forte Rhod. Εἰδόμενοι φύλοισιν ὑπὸ ποτ. α. Στεομένοις — Adstruo ex Iliad.2.

Οἷον φύλων γῆρας, ὅτε δὲ αἰθρῶν.

Quo versu Caunios irrisit olim Stratonicus: liuebant illi, & tantum non virescebant, victu ex foliis destrieto alti, vt hīc Philodotes. Pulcherrime M. Antoninus Imp. lib. 10. valere vult eis ὑπόμνησιν ἀλυστίας, & ἀφροδίας, οἷον

Φύλλα πὲρ μὲν χαμάδις ῥέει, ἄλλα δὲ δ' ὕλη

Τηλεβόω φέει — Vide Senecam Hercule Oetæo Act.2. Nonnum lib.7.

Νῦν δ' ἐπὶ ἀγῶνας — Suspicio libellionis errato diuulso scriptum fuisse Νῦν δ' μὲν; tum deinde μίνευανuisse, ex quo sic versum reformo: Νῦν δόμεν ἐπὶ γ. Dixerat Agamemnon: Troianorum spoliis te auctabimus: tantisper honorarium esto,

N

Septem mulieres, viginti equi, tripodes bisfeni.
 Vel: Νῶν ὃ τῇ ἐπ' αὐτῇ γ. quod ignoratione intercep-
 tum; id sit, Nunc septem cape mulieres. Sic Ho-
 merus: Τῇ, πῖε οἶνον —

Ἀργείων, εἰ πῆς ἐτ' ὠπτεν εἰνέκ' ἐμεῖο] Forte, vt Rhod.
 Εἴπερ πῆς ἐτ' ἤλιτεν εἰνέκ' ἐ. Forte: Ἀργείων μή τις κακῶς ὠπτεν
 ὄν.ε. *Nemini me a nomine male sit*, quod optantis.

Εἴη ἄγε πολέμοιο — γρ. Εἴ ἄγε πῶς πολέμοιο. Εἴ 207,
 concisum ex ἡα, quod hortantis.

IN
 Q. CALABRI
Paralipomenon Lib. X.

CL. DAVSQVEII

Adnotamenta.

— Πύργου ἐν εὐτμήσις ὀπίσθαις] Præter-
 quam quod Troia bene admodum turrita fuit, (Il.
 η. Τροίην εὐπύργον ἔληεν) turres ipsæ elapide fabre se-
 cto visebantur; hoc loquitur Calaber, nihil vt o-
 pus sit mutatio Rhod. εὐδμήσις, vel εὐκμήσις.

Ὅς πόλειαι ποτὶ δῆριν αἰεὶ πτόλιν ἄλλα πύργων] Ineptam 207
 complectuntur ista sententiam: ego antegressus à
 Polydamante orationis adspectu scribo σύρρασις,
 vice τῆς ποτὶ δῆριν. Itaque suprà est.

Δ. Ν.

Iampridem inuasis Dinos, &c. —

— Διὸς ὅδε Δίκατ' ἀπ' ἐλέμετο — Brod.
Δέρπον. Quid? non olim pluralia mascula verbis

N 2

—— Η' δ' ὡς αἰατὸν ἐντοχὸν] κ. ποα.

—— Ως αἰνὰ διαφύγεται. Εὐχ.

Περ' προμύει ——— γ. πρὶν, subleuat.

Κρήνη αἰμφιάλω ——— Æneid. 3.

Creta Iouis magni medio iacet insula ponto.

Explicatius dico ex Solino cap. 16. à Septentrione
Aegais, & suis, id est, Creticis astibus verberatur.
Ab Austro Libycis undis perfunditur, & Aegyptiis.
 Penficulata est accessio illa Αμφιάλω.

—— Ὑμβερίσιον, Χιδιόν π, φλίγλυ π] Hic 209
 mnes

mnēs Troianorum auxiliāres. Quare scribo: Ἰμ-
 βρασίῳ ἰδῶτα non asperato. Is est quem Maro Æn.
 12. Imbrasum τελευτάβας nominat:

Dulcis amor gyro deuocet acria:

Adi ad D. Augustini adyta libr. 7. de Ciuit. cap. 16.

Pausanias Eliacon 1. Η λέξις μὲν ἀποφαίνουσιν Ἐνδυμίω-
νος μνήμα· Ἡ ἑκαταὶ τὰς δὲ Δάκμων τὸ ὄρος ἀποχωρήσας φα-
σιν αὐτὰ· Ἐνδυμίωνος ὄρεον αὖ τῆς Δάκμων. Seneca

Hippol. *Arsit obscuri Dea clara mundi*

Nocte deserta, nitidosq; fratri

Tradidit currens aliter regendos. Mela

lib. 1. c. 17. Nunc ad correctionem accingamur re-
praestituta. Vna harum esto:

$$\begin{array}{l} \text{ἱερὰ τύχη} \\ \text{Ἀθανάτιω} \left\{ \begin{array}{l} \text{ὁπποῦντος} \\ \text{ἱερὰ μαρτίς} \end{array} \right. \\ \text{πένεσσι} \left\{ \begin{array}{l} \text{ἱερὰ μαρτίς} \\ \text{ἐπ' ὁμῶς} \end{array} \right. \end{array}$$

Denique — Ἀχὼν τῶν ἡϊόδοιο

Ἀθανάτιω πένεσσι ὁπποῦντος —

Displicet illa Rhod. — Ἡ ἱστορία Ἀθαν. πέν. ἐπ. αἰεία·
quia ἡϊόδοιο αἰεία solœca oratio est. Ex ea Luna cum
Endymione societate natas nonnulli autumant
filias omnino quinquaginta, Pausanias suprâ.

— Κεῖσ' ἔπει] γ. κάδδε ἔπει, pro κατὰ δέ.

Tryphiodorus: Κάδδε οἱ ἄμμε, per hunc meros. Brod.
Κ' εἰ πορτοῖσι. Rhod. κατὰ δέ ἔπει.

— Φύλαϊς εὐζωνος — Rhod. Φύλαϊς εὐζωνος. Ni-
hil muto; etsi non nescium illud mihi;

— Et Phyllida solus habeto. Nota Laiis;

Phylais non æque, ideone tenebris mergenda?

Ἀρπάζει ἀμφὶ ρέεθρα διειδίος — Harpasi Caria 217
fluuii, Stephanus, & Plin. l. 5. c. 29.

— Οὐδ' ἀλεγγῶ Μαλαίδρω — Rhod.

Fortè κελαιδρῶ, Κελαιδρῶ Μαλαίδρω κελαιδρῶ vulge-
rat

rat aures meas. Adstruitque veterem scriptionem liber 14.

Χείμαρροι τ' ἀλεγεινὸν αἰζόμενοι Διὸς ὄμβρω.

—— Κραταῦ Βελλεροφόντι] Homer. Iliad. 2. & Pindar. hymn. 13. indicant, fortem cur appellet Calaber.

Εἰ πείρασοι μύροισιν ἡμῶν Δίχρυς νοστήσῃ — Brod. & Rhod. ἐπὶ ῥαί. Ego sic elucido veterem lectionem: Quoniam ei fatalis dies excepit reducem. Nec altera tamen correctio vlli iure propudiosa videri debet: mihi non necessaria.

212

—— Πειρὰ δ' οἱ ὦ ζῶσῃ — Occupata est huius loci defensio, ne necesse sit modo cum Rhod. scribere ὦι.

Ἰνάχου ἀμφὶ ῥίεθρα ——— Apollod. lib. 2. Ὡς κενοῦ, τῆς οὖν γίνεταί πᾶσι Ἰναχος, ἀφ' ὃ τοῦ μὲν ἐν Ἀργεὶ Ἰναχος καλεῖται. Plin. lib. 4. c. 5. Metam. 1.

Inachus unius abest, imoq. reconditus alueo
Fletibus auget aquas ——— Strabo lib. 8. Πῶς δὲ αὐτῇ [Ἀργείων πολέως] πλησίον ὁ Ἰναχος χραδράδης ποταμὸς ἔχων τὰς πηγὰς ἐν Λυρκίᾳ καὶ τὴν Κυωνείαν ὄρεα τῆς Ἀργείας. Est & Inachus aliuseuoluens se in Acheloum lib. 6. & 7. Strabonis.

—— Κατακλινὼν μέγαν Ἀργον] Apollod. lib. 2. de Argo: Ἐκ δ' ἐλαίας ἐδέσμευσαν αὐτῶν [10] ἥ τις ἐν τῇ Μυκλιαίᾳ ἐπαῖρχεν ἄλλος. Διὸς δ' ὅτι πᾶσι μὲν Εὐρυπύλοισι τὴν βῆν, μινύσας δὲ ἱέρακος, ἐπειδὴ λαθεῖν ἐκ ἡδυνάτου, λίθος βαλὼν ἀπέκτανε τὸν Ἀργον. ὅθεν Ἀργεῖ φάσιν οὐκ ἔσθαι. Eustath. plura in Il. β. & in Odyss.

Ἀργον, ὅς ἐφθαλμοῖσιν ἀμοιβὰ δὲν ὑπνώσει] Præter Apollodorum suprâ, Ouid. lib. 1. Metam.

*Donec Aristonida seruandam tradidit Argo
Centum luminibus cinctum caput Argus habebat.
Inq, suis vicibus capiebant bina quietem,
Cetera seruabāt, atq, in statione manebant. Item:
Et quamuis sopor est oculorum parte receptus,
Parte tamen vigilat —*

Quando hi conuiuerent, quando panderentur hi,
declarat Euripides:

Εὐὲ ἄσρων ἐπιλαῖσι βλέποντα, τὰ δὲ

Κρίνοντα δυνόντων μακί — Mythologia fuit in-
diciū vigilantia regis: tot enim vndiq; oculi aut
Argum indicant omnib. interesse satagentem re-
gni negotiis, & omnia assidue peruidere, aut insi-
gnitè prudentem, aut antecedentia, praesentia, &
ventura circumspexisse, aut acutissimis fuisse ocu-
lis, aut breuissomnum.

— Α' ναῖ ῥοόν Η' εἰδυοῖο] Brodæus: Castiga:

Α' ναῖ ῥοόν, *in flumen Padum*. Vana, & inscita corre-
ctio. Causam norunt, qui Grammaticæ rudimen-
ta norunt.

Ὡς ἐπὶ πᾶσι μίγας αἰεὶ ἐκαπνός] Rhod. Καύ-
σας. Praue: non n. fumus writ, vt vetus verbum est:

Fumo comburi nil potest, flamma potest.

Furnus item sublimè fertur. Odyss. a.

— Καπνὸν ἀποδράσκοντα νοήσας

Ἡς γαίης — Nec tamen fertur in immen-
sum, sed vt fumi copia est, aut vis, celsius, aut demis-
sius, & in certa aeris regione finitur vanescens in
auras: vbi vanescit, cessare dicitur. Hoc intellexit
Calaber, fumum inferna sui parte spissiore, su-
perna rariorem, & euanidum: hoc faberrimus ar-
tifex

nifex Vulcanus ad verum repræsentauit. Nec fumus vritur, nec παθηκῶς signat καύσαιε, vt intrudi possit cum ratione.

Γερσεὺς ἀντίθεος ——— Lucanus quamuis fusè l. 9.

Ἀγρών ἤχ' ἰοετρα πῖλαι, & πέρματα γαίης.]

Πηγαί τ' ὠκεανοῖο βαθυρρόν ——— Lucan. suprà:

Finibus extremis Libyes, ubi feruida tellus

Accipit Oceanum, demisso Sole cadentem,

Squallebant latè Phorcymidos antra Medusa.

Διομῶν ἐν ἀρήκτω ——— αἴν. 6. Luciani Dial. Tragici passim.

I 3 ——— Ὅσ' ὅπασαι παῖδι φορέωα,] ——— Vertas aut hoc Virgili:

——— *Patribusq; dedit gestare Latinis.* Aut hoc: *Cratera impressum signis . . . Ferre suis dederat monumentum* ———

Ἦκε δ' ἐπὶ νευροῖο βέλος ——— Tam suffici potest πικρὸν (eo namque telo occidit Cleodorus) quàm ῥόν, quod rectè Brod.

Ἰδ' ἐπισυμμένοιο ——— Incitata iam sagitta, siue miras tranante, & Cleodorum petente. Quod siro a ltioris paullo est cognitionis, quàm sagittam à neruo recessisse, quod aliter fieri nefas, & nisi Bruto, incognitum nulli. Quare vana est Rhodemani correctio reponentis Ἀπισυμμένοιο. Ἰδ' ἐπισυμμένοιο rectissime, & æquissime dicam Sagitta *involante*, non *volante* duntaxat, vt Brod. non *auolante*, vt alii in mentem esse potuit.

Ὅν τέκα τ' Ἀμφιάλη ——— Vltro damus ὅπως, & πικόντας esse parentes: plurimùm tamen πικῆν, & πικίδαν matris est, non patris, vt parere. Idco lego Ἀμφιάλη in recto, non Ἀμφιάλη.

Ἀμφὶ μέλαιν' ἐφύσθη, ἔνδθθι μεχρὶς κίεσαι] Ex his fortasse sententiam quis extundet, certè commodam non eliciet. Moliebar ego aliquam ex his correctionem:

Ἦς δ' ἂμφὶ μέλαι κίαρ ἱαυτὸ μέχρ. i. venenum sagittæ Philoctetæ, de quo antèrius. Vel: Ἀμφὶ μέλη ἐπύρσθη καὶ ἰς μ. i. Vel:

Ἀμφὶ μέλη οἱ πύρσθη, ἐχέδω μεχρὶς κίεσαι

Μυελόν — Vel Ἀμφὶ μέλαινα ἔφωσ' ὀδυώσθαι μ. i.

Vel: Αἶσα μέλαινα δ' ἔπειρε κίαρ μ. i. Sic ἐνδθθι reiectum erit, vt interpretamentum illius Μυελόν ἐς λιπώντα. Denique sic locus ordinari potest, restitui, & conlucari ipsiuffinet Calabri verbis:

— Ο' δ' ἀρ' αἶψα πίνον πύρσθη πρὸς γυναικός,

Ταίρεθ' ἔφυγας βεβωλημένον ἥτρον αἰὶν

Ἀμφὶ μέλαιν' ἐφύσθη, ἔνδθθι, μέχρὶς κίεσαι

Μυελόν ἐς λιπώντα — Aut mutatione quam-minima:

Ἀμφὶ μέλαινα δ' ἔφωσθαι [Paris] ἔνδθθι μ. i. Attritas quippe circumfusa cuti proferpebat ad intima. Ita locosam angustia Vertumnos pariunt.

Ἀμφὶ γυναικὸς Ψυχὴ οἱ πτόσθη ὅττι χίεσθαι αὐδῶσθαι] Ψυχὴ pro halitu, & respiramine, vt Romanis anima. Plautus: *Fœtetne anima uxoris tuae?* Melius est tamen capi de spiritu hominis, & ipsamet anima; sequitur namque

— Βύτην, ἔνδθθι μελίντα, quod accommodatius est ipsi *Anima*, quam *Halitui*.

— Ὅσθα, τὰ μαλάρ' ἦται ἀπώσθαι — χ. τὰ μοι μαμ.

— Ἡνέλης — Scio non displicituram nonnullis eam lectionem. Sed scribendum fortè Ἡνὶ Σίλης.

Rectius:

Rectius: Ἡ σύγκλησις. Vocis inscientia labem fecit.
Brod. Ἡν ἱππης, vel ἱθαίης. Super readeundus Apol-
lodoruſ 1, 3. Bibliothecæ.

Μήδεια ὅν θανάτῳ διελήχθαι ———— 35. θανάτῳ.

——— Διὸς μεγαλοιο θυγατρὶς,] Hom. II. Γ' ὦπ.

Καὶ γὰρ π. Διταίῃσι Διὸς κῆρυ μεγαλοιο. Eustathium
consule.

——— Οὐπ φρένας παρέπαισι παλαμνάς,] Atre-
præcordia interpretor mentem turbatam, vt ma-
nora Scholia in lib. 1. Iliad. habent: Φρένας ἀμφιμέ-
λαναι πῶσα μέλαι δὲ πῶ ὄργλυ. Quam ex-
positionem Oenones ira pertinax confirmat, &
Paridis repulsa.

7 Καίρ' αἱ ἀμφίπολοι πίστευς ἰδρυόωντο] Emendo:

Καὶ ὡς αἱ ἀμφίπολοι πίστευς θρόνῳ ἰδρυόωντο throne
Iunonis adsidebant.

——— Μελῶν ἀνιηρῶν Ἐλένοιο] Ab Helenæ con-
iugio repudiātū se indignabatur Helenus, & De-
phobo postlatum. Tzetzes in historico: Ἐλενος παῖς
Πριάμους· ἡ δὲ πῶ πύχλυ μαίης. Ἐκ λῖθῳ δὲ σιδηρεῖτι γοῖς
πύρρῃσιν τῆς Τροίας μόνος περιήλθεν Ἐλλησι, & λέγει τὰς μακ-
τίας, αἷς πῶς δεικνύσιν Ὀρφῆς. Ὁ δὲ Εὐελπίδης λέγει, αὐτῷ
ἔσθ' ὁ Διὸς υἱὸς ἔλαβε πῶν Ἐλίνῳ, ὁ τῷ σιμῶντος φθονῶν
τοῖς Ἐλλησι ἐπῆλθε.

Καὶ χρόνον ἀμφιγυναικός ———— Fortè: Καίρ' ὅλον αἰ-
γ. Quicquid erat de Helena futuram v. g. futu-
ram Deiphobo coniugem parum beneuolentem,
immo scelus existiale, quod lib. N. canit Calaber, &
Maro in 6. Quorsum enim post μῶν pene conti-
nenter χρόνον suggereret?

——— Τυδίδος υἱός

atroget. De re scripsimus ad libr. Silii 13.

Αἰνείας ἐμπεδὸν ἀκρόος ἐμβεβαύαι] Si Troia, aut Troianorum incuriosa est Pallas (ἀκρόος tantum valet) quâ tutela? Scribo: Αἰ. ἐμπεδὸν ἐν κρητοίς.

——— Θοοὶ βοῶν ἀγροῖσται] Brod. Βόται ἀγροῖσται, *agros bubulci*. Κακοφάνως. Magis in proclui est ordo versui redditus: — Βοῶν θοοὶ ἀγροῖσται. Recte: nisi siquis prætulerit: — Βοητοὶ ἀγροῖσται, qui Paridi in montibus agenti, atque armenta seruanti nonnunquam auxilium tulerint, vt ipse Paris eandem sibi Ouidii ore gloriam arrogat:

Ipse puer casis abducta armenta recepi

Hostibus, [Cilicibus] & causam nominis inde tuli.

Qui autem idem studium profitentur, vicariam præstare solent opem. Vnde nec abs re, nec inconcinne dici queant βοητοὶ ἀγροῖσται, atque ab eodem affectu, quo viuo videntiq; Paridi opem tulerunt, proficisci luctum eorum, ac gemitum. Auxilium, inquam, vel opem aduersum feras, aut prædones. Atque in pede libri huius dicuntur luctum ferre Paridi ὁμοῦς ἐπὶ ῥῆι, ὁ ἄσπετος, μηλονόμοι.

Εἰς ἐπὶ νηπιόχοις ——— ῥῆ. νηπιόχοις, Nymphas loquitur.

Εἰδὼν ἔσπετος ἐμῶ ——— ῥῆ. ἐμῶ.

——— Εὐσπασμαι κραδίη παλάσται ἦτορ] ῥῆ. παρὰ δὲ νηι.

——— Τὰ μὲν ἄφρατ' ὀνόματα] An interlisa syllaba? quo iure? Scribo Μὴ ὄφρατον ὀνόματα structura Calabro cognitissima. Vel: Μὴ ἄφρατ' ὀνόματα, quæ nosse non debui.

Α. Μ.

Α' λ' ἔτινον παρὰ τοὺς αἰρετώτας, ἔλγω] Mor-
 tuam se dicit Hecuba nimis bonis, in pace, atque

Ὁς ἔφατ' ἕκαστος τὸ ὄνομα ——— γ. οὐκ. Item ἦσαν, non
 πῶς. Vel : Ὁς ἔφατ', ἕκαστος τὸ ὄνομα πάντων, ὅσον αὐτοῖς.
 Ὁς κτλ.

vbi liquitur, eius moles variis locis vertuntur, voluntur, rotantur & tandem prorsus exauescunt. Eapropter retento *ῥεσρέφεται*: etsi Rhodomanus pronunciarit eam vocem nihil habere commodi ad sententiam aliquam bonam, reponatque *πείρεται*.

Γῆραι τοιρομένη ποτὶ κλυτὸν ἔδδν κιάδ] Res est minime sperabilis, *Senio torqueri*: eò rescriptum venio:

Τετομένη κλυτὸν ποτὶ γῆρας ἔδδν κιάδ.

Αὐτομένη ὑπὸ νύκτα πάρος μέγα περικῆα] Rectè. 222
Fortè rectius: Αὐτομένος ὑπὸ ν.

—— Οὐκ ἀπ' αὐτὸν] Brod. Αὐτο. Ego Αὐτὸς ὕλῳ θαπτοσίῳ παρὲν ὡς τοῦ. ——

Αἶψα πνεὶ φέπαλβ ——— 35. πυρῆ. Eandem infaniam & alia infaniuerunt. Martial. lib. 4. Epig. 75.

Arserit Euadne flammis iniecta mariti,

Nec minor Alcestem fama sub astra ferat.

Eiusdem est Epigramma 43. lib. 1. in Porcia Rnati Philippico prælio cæsi uxorem.

Dixit & ardentes auso bibit os

I nunc, & ferrum turba meo

Paterculus Vol. 2. *Aequetur p Antistii Seruilia Lepido uxor, quæ to præmaturam mortem immortal sauit memoria.* Quem in mor

transiere nationes integræ. Indarum M. Tullio Tusc. 5. autore: *Mulieres verò in India, cum est cuiusq; earum vir mortuus, in certamen iudiciumq; veniunt, quam plurimum ille dilexerit: plures enim singulis solent esse nuptæ. Quæ est victrix, ea lata prosequenti b. suis una cum viro in rogam imponitur: illa victa*

visita discedit. Subscribit Propertius lib. 3. Ælian.
 lib. 7. c. 18. Var. Histor. Philo Iudæus lib. de Abra-
 ham arctiore periodo: Γνώμα παρὰ πονηρόντων ἀνδρῶν
 ὁρμησὶν γιγνόμενα πρὸς τὴν αὐτὴν πύραν. Ἐξ ὧν ταῖς οὐκεί-
 νων σάμασιν ὑπομείναι σιωπᾶν ἀκλεηστῶναι. Geticarum
 meminit Eustathius in Dionysium: Νόμος ἡ Γετικὸς
 ὁπποῦ ἀξίως τὴν γυναικα τῆς ἀνδρὸς θανόντι. Originem fa-
 cinori tam audaci, & rationem adstruere allaborat
 Strabo lib. 15. Καὶ τὸ συγκατακείμενον πεινῶσι τῆς ἀνδρῶς
 γυναικὸς διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Ὅτι ἐρῶσιν πῶτε τῆς νέων ἀφί-
 σαντο τῆς ἀνδρῶν, ἢ φαρμακεύουσιν αὐτὰς. Νόμον οὖν δίδωσι τῶ-
 ν, ὡς παυθμένης ἡ φαρμακείας. Catæis, & Indiæ po-
 pulicid tribuit. Ibidem de Taxilis: Παρὰ τῶν δὲ ἀ-
 ρίων ἀνδρῶν ἀ-
 λια mihi ad hanc
 in tempore su-
 itentem fecisse
 d. lib. 3.
 παυθ] Capa-
 iæ in Bæoticis:
 100 πρὸς τὸ πῖχος

IN

Q. CALABRI

Paralipomenon Lib. XI.

CL. DAVSQUEII

Adnotamenta.

—— Νέοι δ' ἐκάστο τε πόλῃος.] Corrigo ἐκάπερθε. 214

Nunc enim Troianos muro clausos adoriuntur Achiui — Ἀχαιοὶ Τρῶσιν ἐπιοτεύοντο : nunc ipsi Troes πίχθος ἦον οἰκτὸς, ἐπεὶ σφέας ἦλθ' αἰάγῃ. Ita est Horatii querimonia : *Iliacos intra muros pugnatur, et extra.* Vtraque, ἐκάπερθε. Mox infra : *Μαρναμένων ἐκάπερθε.* Νέοι, nota pro fortibus bellatoribus atque ævo viridibus.

—— Εἴ φέσσις δὲ σφισι θυμός.] Parum ridet

hic Deus, etsi ominis boni nomen audio. Magis ex mente Poetæ rescribatur Δεῖμος, quod firmant subeuntia: — Οὐ φεαί φάσις

Οἱ μὲ καρτυῶνται ὀράμενοι, οἱ δ' ἐφύωνται.

Et in antegressis Φόβος, & Δεῖμος cum Marte in campum descenderunt. Nonnus Bassaricon καθ. Φόβον & Δεῖμον Martis filios facit:

Θερμὸς Ἄρης ἀνέπαλτο Φόβον, & Δεῖμον ἀγρίους
Ζεῦξαι φοίνιον ἄρμα τεχέδρομον· οἱ δ' ἐπὶ κῆρ. *Iliad. δ.*

Ὡς ῥα

Ὡς ὅτε τὸν μὲν Ἀρης, τὸν δὲ γλαυκῶπις Ἀθλιώη,
Δαίμωνες τ', ἡδὲ Φόβος, ἔειλες ἄμοτον μεμαῖα.

Verùm Iliad. 6:

Ἐς φάπ, ἔρ' ἵπποις κέκλητο Δαίμόν π, Φόβον π.

Hesiodus in Theogonia similiter Martis filios facit Dinum, atque Phobum, & lib. 10. Calaber:

Τὼν δὲ [ἔειλε] Φόβος, ἔ Δαίμων ἀνδρείος ἀμφιπέποντο

Πατρὸς αἰγιόχοιο ——— Mantissa esto. In Appiani Libycis Scipio congressurus cum Asdrubale, & Syphace noctu ἐδύετο Τόλμῃ, ἔ Φόβφ, μηδὲν ὡς ἐν νυκτὶ πανικόν οἱ γημέδαμ.

——— Δοῦπος ἐρσιδομένοισιν ἐρώρει] Fors ἔειζομένοισιν dicat alius. Minimè gentium: dum iacula, hastæ, tela mutuo incumbunt, & colliduntur, ἐρσιδεδαι dicuntur.

——— Ζαῖθι καλὰ ῥέεθρα] γ. ὠρεῖ κ.

——— Εὐοῖο Θεσπιπίου Τυκπίου ——— Brod

Cum Apollinem, & Dianam peperit, non in Lycia, sed in Delo. Affirmo hoc quoque Seneca Agamemnone:

Tu maternam sistere Delon

Lucina iubes. Catull.

O Latona maximi

Magna progenies Ionis,

Quam mater prope Deliam

Deposuit oliuam.

Vide Tacitum lib. 3. Horat. lib. 3. Od. 4. & in Seculari, Virgil. libi:

—— *Delum maternam iniussit Apollo.*

Hinc Apollo Delius Propert. l. 3. Eleg. 4. & passim.

225. Παῖδες αἰθηρὰ μῶρα δὲ ὑέος ἑμβόης πίνουσιν] Commo-

διὸς ἀνιπείν. Adsentio quoque Rhodomanore-
ctius fore Ἐμβαλὲ πένθος.

—— Ζαθέη ἐν Λύκτῳ] Et Cretæ Lyctum ad-
signat in Messēniacis Paulanias, necnon in tertio
Maro.

Ἀνὶ Φιλοκτίτης ——— Recte est huic loco. Do-
cent Parerga ad exitum lib. 6. Nil moliantur non
temerarii.

Ἐστυμένως ἄμαρος κάρητος ——— 226
Γεμένυ φωνῆς ὅχις δὲ ἄμα ——— Ordino, & red-
integro versum : φωνῆς γεμένω.

Εὐρύπυλος ὁ μαντιόλεμος ——— Alii Εὐρύαλος.

Τὸν ῥά παρὰ λίμνῃ Γυγαίῃ ——— Hom. Il. γ.

—— Γενεὴ δὲ πᾶσις ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ ———

Annotatiuncula : Οὕτως ὡς Λυδία λίμνη καλυμένη Γυ-
γαίῃ ἀπὸ Γύγρου τῆς Καρδαμύλης, ἢ ἀπὸ ἵνους ἐλχέων ἤρωος Γύγης
καλυμένης, ἢ ἀπὸ τῆς Γύγρου τῆς ἐκατόχαιρου, vt tradunt non-
nulli. Stagni Gygaï mentio est Herodoto in Clio,
& Straboni lib. 13. Hæc Brod.

—— Οἱ μὲν δὲ ἐν κέπτῳ μακρῷ] Inhærentem
olim hîc cicatricem persanavit Brod.

Οἱ ῥά τε Κορυκίῳ ἀπὸ δεισιδαιμονίας] Sub hoc 227
colle in Cilicia fuit & antrum Corycium, vbi Io-
uem eneruatam deposuit Typhon Apollodori lib.
3. Vide Strabonem lib. 14. Pomponium c. 13.

Γεφυσίῳ δὲ Ἡφαιστῷ ἐπὶ φρονος — Brod. Nescio an 227
Hephæstium ciuitatem in rupe sitam intelligat, &
ipsam, inquit Plinius, saepe flagrantibus iugis: an He-
phæstios Lyciæ montes. Inclino ego in Lyciam, de
qua Ctesias: Ὅτι πῦρ ὄρεσιν ἐστὶ Φασηλίδος ὡς Λυκία ἀπὸ
καύτον, ὅτι αἰὶ καί τι καὶ ἐπὶ πύρας ἐνύκτα, ἐν ἡμέραν, ἐν ὕδατι
μὲν

δοῖν χει. Brod. ῥωδ, aut potius ῥωδς. rectissime. Haud inquam emendatorib. istis genus eger. Nam & ἡ κρας dici, & ἡ κρας docet Eustathius in Odyss. M. inq; Iliadem γ. Συμείψασαι ᾧ ὅπῃ κοινῶς μὴ ἡ κρας λέγεται ἢ κρα-
 πος. Iterumque eodem genere videtur extulisse lib.
 5. Calaber, vbi de solius Aiakis capite sermo est:

—— Αμφὶ ᾧ κρατὶ : nam excipere συνεκδοχῇ & plurale nomen statuere durum est. Sed & genere neutro crebriusculè vsus est Poeta. Similiter Æn. 9.

Stridentem fundam positis Mezentiis armis

Ipse ter adducta circum caput egit habena.

Noto ex Hesychio: κρατὶσδόν, σπινδόντιν διδμήντιν. πρὶ γὰρ ἄκρα ἢ σπινδόντις κεφαλῆς ἐκάλουν. Ab eadem arte lib. 1. Reg. cap. 17. Dauid tulit vnum lapidem, & funda iecit, & *circumdans* percussit Philistæum: est enim *σπινδόντις*.

—— Μόρος δ' οὐκίχανεν ἀρήνός] Rhod. ἄφυκός. 228
 Ego ἀτήρός, vel: —— Μόρος δ' οὐκίχανεν ἀρ' ἦτορ, vt superius Ἀδσὶ δ' ἀρ' αἰέρος ἦτορ.

—— Εἰ πὶ Ζαῖθοιο ῥοῆς θεράπειθ' Εἰκάπιο] H. a.

—— Αἰόρενε θεοθερίας Εἰκάπιο.

Ἡν ἐβλήπῃ μάχεσθ' —— Commatio, nudaq; vocat. Ἡν ἐβλήπῃ, μάχεσθ'. Vel, quod Rhodom. placet

—— Μάχεσθ' ἀνὰ κλόνον.

—— Αἰσείσια φῦλα δαΐζον] γ. αἰσείσια ex 229
 Homer. Iliad. a.

—— Φέροντ' αἰσείσοι' ἀποινα. Calab. hoc ipso lib.

—— Γαῖτῃ δ' αἰσείσιον ἔρρεν αἶμα.

—— Κατηρείποντο ᾧ λαοί

Λύπῃ, ἢ ὑτ' ἄμαλλα θέρας δεδαιπτός ὦρη] Est inimicum homini pernicious Augusto mense calor: hinc
 ἀστὰς

æstas δειπλῆς molesto calore. Brod. tamen præfert εὐδαιπῆς.

Α' λ' ἀπὲ μῆλα λέοντες ἀπλωῖος ——— Defit, quo significetur leonem ouium in medio ingentem dare stragem, reliquas in fugam agere: sic Ænea medias Achiuorum phalanges turbante, pars occidunt

——— Οἱ δ' ἄρα φύξις

Λευγαλῆς μινώντο ——— Tamen instituta contentionis reliquias aptè componit Rhodomanus:

Α' λ' ἀπὲ μῆλα λέοντες ἐπὶ πῆλον.

——— Εἰς ὁρόωντος ἢ ἢ Α' πῶλλον] Castigo Ε' οἷς Α' πῶλλ. Anteriore libro exeunte noctu Oenone facibus Lunæ adminiculata contendit ad sui Paridis rogum: ineunte verò libro vndecimo diescit, & pugna instauratur. Dum res geritur, eodem mane Apollo versus in Polymnestorem dat se videndum Æνεæ, atque Eurymacho, & vim animis suscitatur. Tandem ita digreditur, ut e celsiore loco gaudeat eos intueri depræliantes Ε' οἷς Α' πῶλλον ——— Γ' αὖτε οἱ δ' ἄμεινον ἢ ἢ Γ' ὅθεν εἰσπορόωντος Ε' οἷς Α' πῶλλον. Res dilucescet è lib. 2. Apollonii:

Εἰ δ' ἄρα δὴ νῆσον μὲν Ε' οἷς Α' πῶλλον

Τὴν δ' ἱερὴν πλῆωμεν, ἐπεὶ πῶτος φαίνεται

Ἡ δὲ μοῖαν, τὰ δὲ ρέζομεν αἶα παρῆσι.

Vbi Scholia: Ἡ ῥόδωρος οὐκ φησιν Ε' ὦν μὲν Α' πῶλλον ἀποσαργυρῶνται, ὁ βωμὸν αὐτῆς (ἢ) ἐν τῇ νήσῳ, ὃ καὶ ὁ ὄρδρῳ ἐπιφαίνεται αὐτοῖς [quod in Calabro locum habet, uti monstraui] ἀλλὰ καὶ οἱ Α' ῥηνάωνται ὄρδρῳ εἰς αὐτὴν κατὰ πλεονασμῶν. Brod. ἱερῶν reponerat, quod Apollinis medici, aut iaculantis est, idq; etiam adstrui potest ex eodem Apollonii lib. 2. ex Macrobio, alijsq;

—— Μίμλεται αὐτῷς Ὑδαῖς —— Rhod.
Εἰδαῖς. ἱερὸν εὐχ. Brod. infra est reposito Δραγμαῖς.

Μακρὸν αἰαίζοντις —— Valide mæsti. Nec absq; 230
veri colore αἰτῶντις Rhod. etsi non amplecti sua-
deat illud —— Ἀνιπλῶ ὅτι φύζαν.

—— Ἀναξ ὁπιπρῆπτ' ἀφ' ὅρης] Fundi dominus.
Odyss. α. Telemachus:

Αὐτὰρ ἐγὼ οἴκῳ αἰαξ ἔσομ' ἡματιέροιο. Talis veteribus
οἰκῶναξ dictus. M. Tull. librorum vno de Oratore:
Nisi in tuo regno effemus Crasse.

Εἴρα Θεῶν —— Rhod. Εἴρα νείων —— Adiu-
uo illo iactato versu:

Εἴρα νείων, βυλαι ὁμέσων, εὐχαι ὁ γερύτων. Verum
cum Dii sapiculè in prælia cœant, pugna non in-
concinnè, Deorum erit opus: quæ pugna cui non
erit curæ, nec Deorum opera. Illius ergo maneat
in statione recompositum Εἴρα Θεῶν.

—— Βῖν ὁ ἰπώσις ἀδὲρ ῥῶ] Fugitantem equā
nescio quis in hostem reflexit vi, qua erat. Agenor
securi disiecit hominis brachium, sic Βῖν ἰπώσις ὁ
δὲρ ῥῶ vis ferro cessit, deciso brachio. Torquet hæc
ludibundus Rhod.

Ρ' ἡδίσως εἴμῃσι —— Securis. Maro:

—— *It hasta Tago per tempus utrumque.*

Nec nulla est Rhodmani correctio Ἡμῃσι.

Σπῆρρον ἐτ' ἐμπροϋῶν ἐν γνάμῃσι χαλκῷ] Casus hīce
secundi referendi ad sequentia: Οἷα τόπ[ος] [χρ. ποτ] ζώ-
ων ἔλω —— Vt erat olim viuentis hominis ma-
nus: ita iam flexilis fræni, firmiter adhuc in hærens.
Quare cum Rhod. reponendum nō est ἐμπροϋῶν:
nō enim e fræno manus enata est, sed quodammo-
do in-

do innata firmitudine premēdi. Sic eloquitur Ho-
merus ll. 2. & 3.

Εὐδ' ἄρα οἱ φειχέει ——— Et ad similem locum
Odyss. a. explanans Eustathius : Ὅπ' ἐμφυῖαι λέγεται
τὸ ἄφαδα, γήιναι, ἐμπλακνῶναι, ἐπ' εἰς ἐν γήινῳ ὥς ὅ-
τι πλεονάζοντα ἐμφυῖαι λέγει πέτρα, ἢ παῖδα τραχέως μη-
τρὸς : sic hoc loco manus fræno.

231 Τύψη ὑπὸ λαπάρῳ παναοῖς ὑπὸ χεῖρσιν οἷσρος] Ho-
merus Odyss. x.

Οἱ δ' ἐβόοντο καὶ μέγαρον, βόες δ' ἀγλαῖαι,

Τὰς μὲν τ' ἀέλος οἷσρος ἐφορμηθεὶς ἐδύνησεν

Ὡρὴν αἰαρινὴν ——— Videlib. 4. Epigr. & Colu-
thum infrà. Nonnum pag. 719. Apollonius lib. 1.
vocat μύωπα:

Ὡς δ' ὅτι τίς τε μύωπι πετυμμένος ἔαυτο βῶρος

Γίσσά τε περιλιπὼν, ἐλεαυίδας, ὑδὲ νομήων,

Οὐδ' ἀγλῆς ὀδίται, πρήσσει δ' ὀδὸν ἄλλοι ἄπαντες,

Ἄλλοι δ' ἰσάμενος, αἰὶά πλατύνει χεῖρ' ἀείρας

Ἰησι μύκημια πεκαῖ βεβωλημένος οἷσρος.

Nihilominus Sofstratus l. 4. de Animalib. ὁμοίως τ'
μύωπα τὸ οἷσρον ὃ μὲν γὰρ μύωψ ἐπ' αὐτῷ ζύλων ἀπογνήσκει· ὃ δ'
οἷσρος ἐπ' αὐτῷ ἐν τοῖς ποταμοῖς ὁρᾷ πλύνεται ζαρίων.

Ἐήρεσσιν, οὐκ τ' ἐφύεσσιν καὶ πᾶσι κίρκος] Brodæus il-
lustrat, expletq; rescripto ἰφελήων. Sic Hom. ll. p.

Τῶν δ' αὖτε φαρῶν νέφος ἔρχεται ἰππολοῖον

Οὐλον κατακλόντες, ἵτι ἀφ' οὐδὲν ἰβὲα κίρκον ———

Vel: Ε'φύεσσ' οἰμῶν. Iliad. x.

Ἡ ὕπερ κίρκος ὁρᾷ πᾶσι φαρῶν νέφος

Ρ' ἠδ' ὡς οἰμῶσι καὶ σφύρασι πύλαιον.

Ἀλλ' ἄγε ἡδ' αὖτις ἀνέστη ——— Ἀνέστη δὲ θυμὸν, Re-

vocate animos.

— Άλλος αήτης Άνός αἶζας — Εξ

Homero Iliad. Γ' ὦτα:

Ὡς δ' αἶμοι δύο πόντον ὀρέοντες ἰχθυόεντα

Βορέης, & Ζέφυρος — & π.

Ὡς δ' Εὐρός τε, Νότος τ' ἰελαίνον ἀλλήλοισιν. Virgil.

Una Eurysque, Notusque ruunt —

Veget. lib. 4. c. 38. *Hi saepe singuli, interdum duo, magnis autem tempestatibus etiam tres pariter flare consueverunt.* Seneca lib. Natur. qq. 5. c. 16. Virgilium notās fieri nullo modo opinatur, ut in vnam tempestatem congregentur Eurus, Fauonius, Auster, & Aquilo: cui in hoc lubenter adhaereo. Nec id eo fallum est, quod tradit Lucret. lib. 5.

Nonne vides etiam diuersis nubila ventis

Diuersas ire in partes? — Nam quin duo venti sibi inuicem contrarii, simul aliquando spirant, neq; Theophrastus in libello, qui est περὶ αἰμων negat: neque, qui multum nauigarunt, repugnant. *Hec Brod.*

— Ὑπ' ἄξει πάντας ὀλέσθ] Brod. Ἀρτί. An Ὑπ' ἄξει, in valle? Pastor, cui personam hanc induit Calaber, erat in Ida monte, & ima despicientis votum fuit omnes Achiuos *in valle occumbere.*

— Οὐ πνα πρὸς τα μετ' ἀνδράσι γινόμενοι σιν

Ἀνδράσιν ἐν πολιέσσιν — γρ. Ἀνδράσιν, ἢ ἀπύσσιν. Si quidem fata dantur nascentibus, & perficiuntur morientibus. Hinc M. T. prohibetur Aeneas cum Achille concurrere:

Ἀλλ' αἶμαί τ' ἐσθ' μοῖρην δέ μιν Ἀΐδος οἶα φέειναι.

Scribit Antoninus Liberalis Metamorph. γ. Ἐπι-
κλωσαν

238

233

κραῖσται γὰρ ὅτ' ἔσται πρὸν αὐτὸν [Meleagrum] ἔσται χρόνον,
ἐφ' ὅτ' ἂν δὲ ὁ δαλὸς δὴ μῆναι. Apollod. lib. 1. Sic in Oedi-
po Senecæ: *Primusq; dies dedit extremum.*

Meleagri mater facem incendit, & Meleager abiit
ad plures. Alia prope infinita fata morti, & mori-
entibus dictata monstrant Calabrum id voluisse.

Aut leges: Ἀνδράσι καὶ πόλιν ——— Viris, aut urbi-
fata sunt: ita L. Tarutius

: canere non dubitabat

1. Tullio lib. 2. de Diuin.

Item L. Vettius pæ varronis populum Romanū
nanticinabatur, quoniam centum viginti annos
incolumis præterisset, ad mille & ducentos per-
sistenturum, Censorinus li. de die Natali c. 17. Prud.
lib. 2. contra Symmachum:

——— *Sic urbibus adfert*

*Hora diesq; sumit: cum primū mœnia surgunt,
Aut Fatum, aut Genium, cuius moderamine re-
gnent,*

Addit, & arcana rerum ———

Ἰπποδάμοι Τρώεσιν ——— Ex Iliad. H.

——— Τρώεσσι μετ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσας

Ἰππὸν ἀλλήλοισι φόνον, & ἀηλέα πότμον] γ. Α' μήλ.
& αὐ. π. ἀπὸ τῶν.

——— Θάρσος γὰρ ἐφέλκεται ἄδρας εἰς ἀρχμύ] Imi-
mentum Homericum:

——— Β' ἐφέλκεται ἄδρας οἰδῆρος. Vide Iuvenal.

Α' μή ὅτι δὴ πολλοὶ μὲν ἀπὸ φθίτον ἐκ κινήσει] Vox corru-
ior saniore commutanda, aut potius clausa vo-
lis semiaperta vocali, ἀπὸ φθίτον.

——— Οὐδὲ γὰρ αὐτὴ Φείσας ἐπὶ δεινῷ Ἄρηος —

Pallas, quæ Diomedis telum, manusque direxit in Martem Il. i.

— Ὡς ῥηῖα το βολῶ ἀγαθὸς Διομήδης.

Ἐλχὶ χαλκείῳ, ἐπέρησε ἧ Παλλὰς Ἀθλῶν
Νείατηρ ἐς πανεύνοα, ὅθι ζωννύσκετο μίσην.

— Θήρεσσιν εἰκότες ὠμοβόροισιν] Iliad. η.

— Λείουσιν εἰκότες ὠμοφάγοισιν. Tunc enim crudius est, & pugnacius omne genus animantium.

Κεῖντο παρ' αἰγυαλοῖσιν — Xanthi, & Scamandri dextra, læuaque, quibus respondent duo promontoria Metam. ii.

Dextera Sigæi, Rhoethæi læua profundi.

Ἄνδρες, ἰδὲ ἵπποι — γ. exsupero: Ἄνδρες, ἄδλω ἵπποι.

Πασὶ δ' ἄρμα' λοιστὰ πέπυχα — Hom. Il. x.

— Ὅφρα πέλοιτο

Ἐκβει δ' ἄρμα' λοιστὰ μάχης ἐννοσήσασθαι.

Aliis frigida est in eos visus. Mezentio Æn. ii.

Vulnera siccabat lymphis, corpusq; lenabat.

— Οὐ περιττὰς αὐτόν] Rhod. αὐτίκω. Haut placet. Aut enim versus esto Dactylicus affectui feruens suos incitatiùs clamantium, aut συνίησις percommoda. 235

Σὺν ἄλλοις ἔταροισιν ἐρητύοντες οἷσσις] Rhodom. 236

Σὺν τ' ἄλλοις ἑταροῖσιν ἐρητύεσκον ὁ. Quianam? offendit ἢ Σὺν? talia pleno modio profunderemus ex campis Homericis, si lubentia esset. An ἀναρῶ οἷσις obtundendi? non opinor, cum nimium sint fragiles.

Νισσόμενοι Ὀδυσσεὺς πρὸς Εὐρύπυλον πνέοντες] Brod. Εὐρύπυλος scribit, uti prius. Affirmat ex libr. proximè insequenti.

~~ἔκταντο, μέγα ἔργον, ὃ ἐπ' αὖτε γ' ἀνδρῶν φέροιται,~~
~~ὅστιν ἄνθρωπος ἐστὶν ὃς ἀνέμεικται τοῖς θεοῖς.~~
 Tunc in Achillem iecit.

~~καὶ αὖτε πάλιν ἔκταντο, μέγα ἔργον, ὃ ἐπ' αὖτε γ' ἀνδρῶν φέροιται,~~

Καὶ

538

239
240

— Α' πλάγιον
Μεσσηνίας οὐκ ἐστὶν, ὁ Πλάγιος πρὸς τὴν Δωρὸν
P 2

quæque stella, astumve portendat. Orpheus in
Argon.

———Θοῶς ἐλκεῖνδ' ἐόντα, Ὅφρ' ἦναι ————
τίως, tantisper miserum, dum nobis

———Εἰς Ἀῖρα σῆμα πέληται] ἤ. εἰς Ἀῖρα.

———Μέγα κτυπέωσι δὲ αἶθρης

Βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσι ——— Δι' αἶθρης per fœdoris, 243
in regione serena, quod faustitatis. -Æn. 8.

*Namq, improviso vibratus ad æthere fulgor
Cum sonitu venit : & rueret omnia visæ repente,
Tyrrhenusq, tanta mugire per æthera clamor.
Suspiciant : iterum, atque iterum fragor intonat*

244

245

246

248

249

μντω.

P 5

250

251

290

Sed & dictum ordinem ferunt Latini. Plautus
Bacchide: -

~~SECRET~~ ~~CONFIDENTIAL~~ ~~CONFIDENTIAL~~ ~~CONFIDENTIAL~~

11

11

nem lacrymare prosperum sit, an improperum la-
se disputatur apud D. Augustinum lib. 3. de Civit.
cap. 11.

Και μετ' αὐτοῦ ἀναγινώσκοντες — Cincoro de moribus
suis Deorum. Apollonem lib. 4.

258

258

——— Μάλα γὰρ ἔχον πῆμα] Interiungo Not.
 sic: M. γὰρ ἔχον πῆμα. Animo namque Cassan-
 dra prælagiebat quodcunque furi. Brod. T. A.
 Rhodom.

Τρώων ἀμφι, φόνος μάλιστα γὰρ μέγα ———

I N Q.

Q. CALABRI

Paralipomenon Lib. XIII.

CL. DAVSQVEII

Adnotamenta.

266

167

68

25

271

272

273

274

205 491

271

271

276

vt attestatur in Phædræ epistola Ouidius:

Hic tecum Træzæna colam Pittheia regna.

Idem lib. Metamorph. 15.

Pittheam profugo curru Træzæna petebam.

—— Διόσφορος Α' φιδνας] Theseo in Theffro-
tia agente Tyndaridæ Castor, & Pollux Aphidnam
cepere, Pausan. Atticis, Corinthiacis, meminitq;
in Laconicis.

Κοῦροι ἐκ γένου Διός ——— Castor, & Pollux ex
ouo procreati, cum Ledam

—— *Jupiter plumis abditus albis*

Callidus in falsa lussit adulter ane; apud Ouid.
& Euripidem in Helena, à quibus nonnihil diuer-
tit Scholiastes Callimachi in Dianam: Τῇ Νεμέσῃ ὁ
Ζεὺς σωτὴρ γενόμενος, ἥ τις ἔπαιεν ὦδόν, ὅπως εὐρύσσει ἡ Λήδα ἐ-
γέρμαντι, & ἐξέβηκε τὴς Διοσκύρου, & πῶς ἐγένετο. Fabu-
losa hæc. Clearchus in Amatoriis vera docere con-
ninitur scripto ὦδῃ, hoc est, *οὐκ* antiquitus dicta *ca-*
macula (ob concamerationem ariolor oualem) vt
posteriori *ὑπερφύων*, in qua ardiū parte cum educa-
ta esset Helena, opinione sinistra impletum vulgus
hominum, vt ex ouo produsse crederent. Nam &
Neoclis Crotoniatæ de ouo è Luna lapso, petraq;
fabulam censeo.

—— Ε'πίρρα δέδδικας αἰμύμονος ὑέος Ἰφας] Δέ-
δικας, venerata es: non δέδδικας, quod Rhod. re-
ponebat: multi Troum Demophontem cum A-
camante viderunt, quibus ea spectio saluti minimè
fuit. Verùm vti neq; noua vocula infulcienda: sic
neque ad nouam *ἢ δέδδικας* interpretationem con-
fugiendum: supero namque loco Aethræ vox à ti-

R

more est: Μη νύ με κύδιστα τέκνα φιλοπτολέμων Ἀργείων
Δήϊον ὡς ἐρύοντες ——— verebatur hostis es-
se loco.

———— Εἰς οἰκίαν νοστήσαντα] γρ. εἰς οἶκον. *Toties 279*
Homero cantatum vocabulum.

Λαοδίκην ἐπέποιον ——— *Iliad. γ.*

Τὴν Ἀντίνορίδης εἶχε κρείων Εὐκλείων.

Λαοδίκην Πελάμοιο θυγατρὸν εἶδος ἀρίστην.

Tzetzes in Lycophronem: Σχολιάσεται ἡ γῆ, & ὑποδεί-
ξεται τὴν Λαοδίκην, ἥτις ἐν φάραγι πεσέτω, & λησθαι εἴται
ἡ Λαοδ-κν. *Apollod. l. 3.*

Ἡ λέκτρην βαδύπεπλον ——— *Arati interpres:*
Φασι δὲ πνεῖ τοῦ πνυμῶδον, ὅπμια τῆς ἐπὶ τῆς Ἡλίας πλά-
τος ὑπεχώρησε τῷ συστήματι, & ὑπὸ τὸν δεῦτερον ἀστὲρα τῆς
ρυμῆς ἦκεν, ὃς λέγεται εἶναι ἡ λέκτρης. *Quid. Fast. 4.*

Sine quod Electra Troia spectare ruinas

Non tulit, ante oculos opposuitq. manum.

*Fabulae meminit Higynus l. Sig. Coelest. 2. in Tau-
ro. Brod.*

———— Ἡ δὲ ἄρα μὲν Κεύθεται αἰν αἴσις ———
Electra. Quod ergo Pleiades tantum sex appareat,
sex tantum esse rati sunt nonnulli Ouidio teste su-
prà Fast. 4. Quae septem dici, sex tamen esse solent:
licet septem sint ex mente Scholiastis Hephæstio-
nis, quatum numero septem Tragedos comparat,
& Nonni lib. 1.

Παριάδην ἀλάλαζε βεῆς ἐπὶ ἄστρος ἡχώ. *Potro E-*
lectra viderur & à luctu Coccymo appellata ex Scho-
liis in 1. Idyll. Theocr. Τὰ δὲ ὀνόματα τῆς Πλειάδος εἰσὶ
ταῦτα, Κοκκυμῶ, Γλαυκία, Πράπης, Γαρδωία, Μάϊος, Σθεν-
χία. Λαμπαδαί.

———— Εἰς πῦρ

— Επὶ ῥά οἱ υἱὸς ἐδλῆ] Fastor. 4.

Dardanon Electra quis nescit Atlantide natum?

Scilicet Electram concubuisse Ioni.

Apollod. lib. 3. Η' λέκτρας ᾧ τ' Ἀ' πατρὸς, ὁ Διὸς Ἰ' αἰών, ὁ

Δαρδάνος ἐγγόνος. Lege Cononem Narratu 12. & 13.

In Apollonii lib. 1. Scholia. Nonnum p. 59. editio-
nis à Plantino.

IN

Q. CALABRI

Paralipomenon Lib. XIV.

CL. DAVSQUEII

Adnotamenta.

280 — Χάος ἢ ὑπερδύξατο νύκτα] *Acceptius mihi
fit χάος. Nec Brodæi interpretamentū rectum est,
χάος, chaos, in quod nox se recipit: namque à Ca-
labri mente deuia est.*

Ὡς Δαναὶ πόρωτες ὑπὸ πει Τρωϊὸν ἄστυ] *Rhodi
Γέρωτες.*

Καὶ κραδίη ἀλάλκετο φόβῳ — 35. Ἀ' ἀάλητο.

281

— Ἀ' ἐκίστωνται Ἀ' χαοί] *Verberibus con-
scindant, mutilentve adulterii pœnas reposcentes.
De verberatione adulterii pœna Germanorū mo-
ribus recepta scribit Tacitus: Accisis criminibus nuda-*

R 2

tam [adulteram] *coram propinquis expellit domo maritus, ac per omnem vicum vexbere agit. Publicata enim pudicitia nulla venia, non forma, non atate, non opibus maritum inuenerit. De mutilatione Martialis lib. 3. Ep. 85.*

Quis tibi persuasit nares abscindere mæcho?
Eum Deiphobum vocat à pari crimine, & pœna.
Idem lib. 2. Epigr. 83.

Trunci naribus, auribusq; vultus.
Viros etiam, qua viros, mutilabant. Martial. libr. 2.
Epig. 60. Hylo: *Va tibi dum ludis, castrabere.* —
Adi ad Valer. Max. lib. 6. c. 1.

— *Εκ πατρίδος φερόντες*] *Homericæ mentis, & dictionis imitamen,* 282

Γαῖα κίον ὀρεφίζεις ἐκ πατρίδος φερόντα.

Πάσση χεῖρ ὀρεγοῖσι — Patriæ manum porrigūt, videlicet ex prisco patriam terramve; quam adierint, tangendi, salutandi, aut adorandi more. Agamemnon Odyss. l. 4. *καὶ ἀπὸ μένος λυ' πατρίδα.*

Cadmus agit grates, peregrinaq; oscula terra

Figit, & ignotos montesq; agrosq; salutat. Met. l. 3.

Menander: *Χαῖρ', ὃ φίλη γῆ, δὲ χεῖρ πρὸς ἑῖδόν*

Ἀπαύξματι —

Γάιον οἶα δίνης — Virg. *Desolatiq; manipuli.*

Item: — *Ingentes & desolati agros.* Silius:

Vos etiam acerua, desolataq; virorum

Eridanigenes —

— *Πολλὸν ἄμυνον κῆδος ἐχέουσιν* — Alius 283

eadem mente ex eadem gente:

Καλῶς ἀκύνει μάλλον, ἢ πλατύνει.

— *Εἰς τὰ μέγας, ὃ γ' εἴτ' αὐτοῖς*] *Sit probatur* 284

Rho-

Rhodomani suppl. ~~et~~ ^{et}um : — Ε' πιστάμνος καθαρίζιν
Μέλιπ πολυχρονίοιο μόθου τέλος· ε' γ' δ' ε. α.

— Αὐλίδος ἱερὸν ἔδαξ] Cursacrum Aulidis
solum? Ναὸς δ' Ἀρπίμιδος ὄνιν ἐνταῦθα, ὃ ἀγάλματα λίθου
λευκῆ, τὸ μὲν δ' ἔδαξ φέρον, τὸ δ' εἰοικε ὅξευσι. Φασὶ δ' ὅτι δ' βα-
μῦ μελλόντων ὁμμαντίας ἢ Κάλχαντος ἰφίχρηται ἢ Ε' Ἀ-
λλεῶν θυέν, ἢ ἦν ὡς αὐτῆς ἔλαφον τὸ ἱερὸν ποιῆσαι. Dia-
na igitur templi geminantia signa, & tam memo-
rabile sacrificium loco venerationem afferunt.

— Μέδων περὶ Πύλλου νυκτός] Μεδονίου. Arist.
Μεδονίου δ' περὶ Πύλλου. Pollux autem lib. 1. c. 7. Με-
δονίας νυκτός, γὰρ Μεδονίου.

285 — Δαδμηδία καὶ τὸν ἑλάν] Inicio perficio-
que versum Δύτχ' ἑλ. Δαδμηδία καὶ τὸν ἐπεσιν illa
Maronis lib. 4. — Corda oblita laborum.

Homeri ὕπνος λύων μελεδήματα θυμῶν. De Somno
Themistius in Aristot. de Somno & Vigilia : Γράψα
μὲν γ' ἀποθνήσκον ἀλγυδάνους πᾶσι θένοντι δὲ πῶς ἡδονὴ πολλή
πρὸ οἰκίᾳ κατανυμένῳ.

Καὶ μεμαῖαν οἰζυρῶς ἀπολείδαι] Brod. Συμμεμα-
μαῖαν, vel, Καὶ μεμαῖαν. Forte commodius:

Καὶ μεμαῖαν οἰζυρῶς ἀπολείδαι ἐκόντ', vel ἐπὶ θυμῶν.

286 — Οὐ γ' εἰς κακῶν μεμῆσθαι ἐτ' ἔργον] Hæc
ad Helenam Menelaus oratio. Alioquin fuit illi
dum Troia caperetur, impetus Helenam concidi-
dendi teste Pausania Eliacon lib. 1.

287 — Μόροιο πύλας, ὃ δάματα νεκρῶν] Euripid.
Νεκρῶν κενὸν μῦθον, ὃ πύλας ἀδ' λιπῶν.

287 Ἀνδρῶν γ' ἡρώς ὅτιν ὁμαίον αἰθέρι ποίης] Paullo hæc
vberius differuntur à Glaucō Iliad. 7.

Οἷον φύλλον χυμῆς, ποίηδ' ὃ ἀνδρῶν,

οὐλα πᾶ μὲ τ' αἵματος χαμάδις ~~πᾶ~~, ἀλλὰ ὅδ' ὕλη
 Ὁπλιδόω φῦει, ἔαρος, ὃ ὅπλινεται ὥρη·
 Ὡς αἰδρῶν γῆρῃ ἢ μὲ φῦει, ἢ δὲ ἀπολήγῃ.

Apud Strabonem libr. 4. Stratonicus viro Caunios
 ex pomis, & victu maligno luridos, liuidosque ex-
 clamat Οἴητορ φ. γ. τ. & α. Videndus iterum Ho-
 merus Il. φ. & Parerga ad lib. octauum.

—— Πολυξείνῃ εὐπύλον] Ita versus depo-
 stulat. Adi ad Metamor. 13. ibi:

Placet Achilleos maculata Polyxena manes.
 Seneca Troadibus Act. 2. 1

Αἴψα δὲ ἐς ἡλύσιον πεδίον, ἢ χ ——— Fortè ἐς ἡλύσιον
 πῖδον ἐπύλον: auræ namque Achillis adsimilauit um-
 bram. Brod. κίεν inferit, aut μόλεν. rectè.

Εἰς ἀγροῖα πὲ κάλεσε, Ἐῖφα πατρὸς ἐοῖο ἐφετμῷ] χ.

Εἰς ἀγροῖα κάλεισον, Ἐῖφ πάπατρὸς ἐφετμῷ.

—— Ἀπὲ πρόπν ἐς θάνατον, θυηλαί] χ. Εἰς ἀθανά- 288
 τιο θ. Correctio est à doctissimo Brodæo.

Οὐπω χμερίησι μελαινόμενος ψικαίδοι] Plinii tamen
 iudicium est l. 15. c. 1. de Olea: *Optima autem atas ad
 decerpendam inter copiam, bonitatemque, incipiente bac-
 ca nigrescere.* Verùm ex c. 3. non egregiè cōficiat copiam
 esse vniorem nondum nigrescente oliua: copia
 verò à Galbro exquiritur instituentia contentio-
 ni, qua Polyxenæ lacrymæ exprimuntur.

Ἀρμὲν ὑπὸ σπάρτισι βιαζομένων ὑπ' αἰζηῶν] Abime
 alterum ὑπὸ, & Σπάρτισι funes sparteos torquendo
 prælo intellige, vt Iliad. β.

Δύεα σῆσι πινεῖν, Ἐ σπάρτα λείλωται. Vide Plin. l. 24.
 cap. 9. Eiusmodi funes *Serilla* vocauit Pacuuius in
 Niptris,

— E. d.

Εἰς ὡσαύτως ἡ γὰρ ἀκὴν] Scripturiebam
Σφαραγίδα, quod in Odyss. lectum

Οὐτάτα ὁ σφαραγιώτα —; id autem differenti
vberis est: at manum, animūmq; sustinere cogit
Hesychius: Σπαργῶν, ὅτε οἱ μαδοὶ πλήρει, ὥς γὰρ ἀκλός.

Item: Σπαργῶσι, πλημμυρῶσι, ἀποσάζουσιν.

ὦ μοι ἐγὼν! πῖ νυ πρῶτα, ἢ δ' ὕστατον ἀχ. κῆρ] Corrige
ex Odyssæa: Ω. ε. πῖ νυ πρῶτα; πῖ δ' ὕστατον α. κ.

289 — Διὰ τὴν ὁπλολογίαν παρόντας] γ. ὁπλολογία,
insperata. Vel, οὐκ ὁπλολογία. Hesychius: Ὀπλολογία, φέ-
ρηται, ὑποχωρητά. Viitur Homer. Od. θ.

290 — Ἐπεκρίναντο δ' ὅλεθρον] Brod. ἐπεκρίναντο.

— Ἐφ' ὕστατην βίοντι] Ἡμέρα, vel, ῥοπή.

— Ταῖς δ' ὑπὸ δειρῇ

Φοινίχῃ περὶ πάντων — Brod. περὶ πάντα. Trans-
latum reor, & diuulsum ex composito Περὶ Φοινίχῃ,
& scribendum Φοινίχῃ περὶ πάντων.

291 — Καλὴν θυγόντες

Ἡ κ βροτῶ ἀλγινόεσσι κυών —
ita non oblita est Ouidio lit
næchmis. Photio c. 25 c.

— Πέραν θίσαι Ἑλλησπόντου] Saxeam canis
effigiem, qua versa erat Hecuba. Strabo lib. 13. Με-
ταξὺ δ' ὁ Ρόδιος ἐκπύπει ποταμὸς καὶ ὁ ἐν αὐτῇ Χερρόνης, ὡς τὸ
Κυῶν σῆμα ὄν, ὃ φασιν Ἑκάτης εἶναι τῶν. Solin. c. 15. Si-
geum Asia, in quo tumulus est Cynossema dictus, He-
cuba sepulchrum. Pomponius l. 2. c. 2. Aufonius in
Hecubæ Epitaphio: Quicquid hoc nostrum σῆμα κυ-
νός, legitis. Pausanias Phocicis: Ἡ καλὴ Σπείχουρος ἐν
Γαίᾳ Γεορίδι ἐποίησεν εἰς Λυκίαν ὑπὸ Ἀπόλλωνος αὐτῇ κο-
μιᾶσθαι. Est & Κυῶν σῆμα in Ægypto l. 17. Geograph.

— Μουῶος ὃ θεὸς περὶ αὐτὸν εὐεχόμενος ἄμφιλόχος —

292

Liuius: *Inde Oropus Attica ventum est, ubi pro Deo uas Amphilochus colitur.* Pausan. in Atticis: Τὸ δὲ Ἄμφιλόχῳ, ἑ παρ' Ἀθηναίοις ὅτι ἐν τῇ πόλει βωμὸς, ἑ Κιλικίας ἐν μαλλοματιῶν ἀφειδίστατον ἦν ἐπ' ἐμῷ. Arrianus: Εὐπείδης δὲ Μαλλὸν ἀφίκετο, ἑ Ἄμφιλόχῳ ὅσον ἡρώϊ ὀνήρισσιν. Hinc Lucianus in Mortuorum dialogis aperitur: Σφῶ μέν περ, ὦ Τροφῶνιε, ἑ Ἄμφιλόχε, νεκροὶ ὄντες, ἐκ οἷοι ὅπως ναῶν κατηξιώγηται, ἑ μαύρεις δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι ἦν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑποσέλησθαι. Brodæus.

Παμφύλων, Κιλικίων —, Cilicum Pamphylis conterminorum. Diuersi omnino sunt populi. Mallus autem in Cilicia est. Sed operæ pretium est Strabonem audire: Γλησίον δὲ Μαλλὸς ἐφ' ὕψους καμένη κλισία Ἀμφιλόχου, ἑ Μόβου τῷ Ἀπόλλωνος. Deinde: τὰ ὅτι τὸ πᾶν ἔλεν μεταφάσειν ἐνὶ αὐτῷ, καὶ οὐδὲν ἑ Σοφοκλῆς εἰς τὴν Κιλικίαν καλέσας αὐτῶν ὀκείνους Παμφυλίας τραχηλῶς, καὶ οὐδὲν ἑ Κιλικίαν Καρίας. Tzetzes in Lycophronē: Μετὰ τὴν Κιλικίαν ὁ Μόβος, ἑ Ἀμφιλόχος ἡλθον εἰς Κιλικίαν. Ἀμφιλόχος ὁ Ἀμφιάρειος υἱός, &c. Omnis profus tollitur difficultas, si Παμφύλων, Κιλικίων περὶ τὴν Πιλαίαν θρανίεσθαι legas περὶ adiecto. Nam qui ναίεισθαι defendūt, ridiculi sunt. Brod.

Εὐχόμενοι δὲ ἀνέμοισι μήν — Εὐχόμενοι, Rhod. Εὐχόμενοι δὲ αἱ, vt ventis commissa vota dicantur. An etiam εὐχόμενοι? Quid vetat orari superos, orari ventos, præsertim ab ituris mari? Legantur commentarii nostri ad libr. 17. Silii Italici, ubi ab Italia soluit in Africam Scipio, & mino consensu hæc Calabriga pagina cū Silio conuenire iudicabitur. *Æneas lib. 3. Poscatis uentos —*

idemque

idemque antèrius *Placemus ventos* — Inibi
libr.2. *sanguine placantur venti*. Adeo nil mirum
est orari ventos. Tò vero *Mist* iungendū est *νεφέλαι*,
vt nauigantes à terris auulsi dicantur misti nubi-
bus, quibus cælum vndique, & vndiq; pontus.

293 — *Η δὲ σπινὴ φαίνεται πλοῦσιν ὡν Χαζομένη* —
Tellus recedens, cuius rei mendacium nauigantib.
obiicitur *Æneid.3.*

—— *Refugitq; à litore templum.*

— In Troade Senecæ — *Omnis*

Terra decrescet, pelagusq; crescet.

294 — *Ἀρχὴν ἀγαλῶσα*] Pallas Aiaci. Histo-
riam pete ex Eurip. Troad. Tzetze in Lycophronæ,
Philostrato in Heroibus.

Ἀνέρες ἢ ἀγέροντες — *ἢ ἢ ἀγέροντες.*

295 *Σὺ δ' ἔχων νεφέλαι π, ἔθρεα* — Rhod. *Ἡ ἔτα*.
Altera mihi potior lectio: nam in atra caligine, &
offusis cælo nubibus, montes ipsi confunduntur,
nec quis vbi sit, faciliè dixeris. Immo quandoque
tanta derepente rerum confusio nascitur, vt cæ-
lum, terra, mare in vnum coire videantur, aut
in nihilum — *ὥστε θαλάσσαν, εἰ δ' ἔθρεα, ἢ δ' ἔτα*

φαίνεται ἀλλήλοισιν ὁμοῖς συναμύρομαι πάντες.

—— *Ἀνδρὶν ἀδ' ἑταίρας*] *ἢ. Ἀνδρὶν ἀδ' ἑτα*
πᾶσιν. Cetera planam, apertamq; continet senten-
tiam: nisi si quis *ἐμὲ* *παραμυνη* partes agit.

296 *Σὺ τ' ἀγέροντες, πᾶσι δ' ὠδὲα* — *Ody. x. de Æolo:*
Τὸ δ' ὠδὲα πᾶσι ἐν μεγάροις γράσσιν.

Ἐξ μὲ θυγατέρας, ἐξ δ' ἡ γέας ἡβῶντες.

Ἐν δ' ὅρα θυγατέρας πόρεν ἡάσιν (ἢ) ἀκοίτας.

Βύσσιν ἐς ἡρώωντα — Plin. lib.2. c.102. *Altissi-*

R 5

πνυτον mare quindecim stadiorum Fabianus tradit.

Fatetur lib. 1. Cleomedes : Οὐτε γὰρ ὁρος, ὡς φιλοτέρον πνυ-
 πικαί δέκα σταδίων κτ' πλὴν καὶ θεὸν εὐείσκειται, ἔτε θαλάσσης
 βάθος. Quibus nescio cur repugnet Plutarchus in
 Paulo Aemilio hoc fermone : Καί ποι λέγουσιν οἱ γεωμε-
 τερκοὶ μή τι ὅρος ὕψος, μή τι βάθος, θαλάσσης ὑπερβαλλόνι δέκα
 σταδίοις. Brod.

Ὁ ρυμίνης ἀλὸς οἶσμα Καφηρέος οἶσμα καλύψη] Prior-
 re loco rescribit οἶσμα Rhod. Posteriore Brodæus
 Ἀκρα. Verum οἶσμα geminare lubens audio, uti a-
 pud Accium : *Vnda sub undis labunda sonit* : sic ma-
 ris vnda Capharei vndam trudit, & obruit. Nec
 absq; scelere prætereundus nobis est Solinus c. 19.
*Caphareus prominet in Hellespontu, ubi post Ili ex-
 cidium Argivam classem vel Minervæ ira, vel, quod
 certior prodit memoria, sidus æturi grauib; affectu
 casibus.*

Ῥάμμου ἀναδύσκει — Rhod. ἀναπίσκει, vel, ἀ-
 ναβλύσκει. peraptrè.

Ἐΐδον ἀμφικέα — Brod. *bicipitia*, quo ve-
 το flexu ἀμφικέα? Orbili fidem tuam! Diu ello pra-
 uè composita ἀμφικέα. Sic Æn. 3. *Cornua* dicuntur.

Ὀδὸς ἐλπωρὴ βίη — γ. βιότυ.

297

Εὐβοίης οὐ πολλὸν ἀπὸ πηγῶν — Ante Ἡῆροι,
 quod potissimum de Bœotia capiendam. Solin. c.
 19. *Eubœotum modico æstu diutius est à Bœotia con-
 rinenti, ut dubitandum sit, an numerari inter insulas
 debeat. Nam latere, quem vocant Euripum, terra
 ponte iungitur, et per fabricam brevissima machina
 aditur pede.*

Καὶ τῶνον, ὃν ἔκ ἄρα σπινὲς πίχων — γ. Ὠκράποιν.
 quorum capitis. Aἰὲν

Διὸν ἐρήγιων ———— γ. ἐπὶ ῥήγιων.

298 Αἴγλη μὲρ μαίρεσι ———— Sequentes versus, sic, ut vides, à Rhodmano sunt ordinati.

——— Κατ' Εὐκαλάδοιο δαίφρων

Παλαὶς ἀνεσμένη Σικελίῳ ———— Felicissime e-
mendatio hæc Brodæo processit, cum antè lege-
retur ἐκ φαλόιο, & ἱκαλίῳ. Quam correctionem, a-
liasq; plurimas sibi tribuit Rhodomanus. Apponit
Brodæus; Haut secus atque olim in bello giganteo
in Enceladum Siciliam insulâ torfit Minerva, quo
etiam gigantes insulas saxorum in Æolus vi-
cissim ei aculati sunt. Apollonius in versibus: Δοφίς φη-
σι τὸς ὑπὸ τῷ γαίτων καπνῷ, ὅτι τῶν γαίτων δαίλασιν
πισύοντας ἡμῖν δαίλας φησὶν, ὅτι τῶν γαίτων. Stra-
bolib. 10. Φασὶ δὲ πλὴν Νίσυρον ἀπὸ τοῦ Πάλλωτος, ὅτι
ἐκ τῆς Εὐμύδου: ὅτι Προσδῶν δαίλας ἕνα τῷ γαίτων Πολυ-
βώτῳ, ἀποθραύσας τὴν περὶ τὸν γαίτων Εὐμύδου, ὅτι τῶν
βότων. Claudianus in Gigantomachia: 9

*Occurrit profratre Adiamas, Lencinaq; calentem
Cum lare Vulcani spiritantibus ernit vadis. Et,
Porphyrion trepidantem comitant uolucres Delon.*

Palladem Siciliam iniecisse Encelado præter Ca-
labrum adferit Apollodorus, cuius fidem tibi præ-
sto: Ἀθλῶα δὲ Εὐκαλάδω φεύγοντι Σικελίῳ ἐπὶ ῥήγι πλὴν νῆ-
γον. Item: Πολυβώτης δὲ δὲ τῷ δαίλασιν διωχθεὶς ὑπὸ τῷ Προ-
σδῶνος ἦκεν εἰς Κω. Προσδῶν δὲ τῷ νῆος μέρος δὲ ῥήγας ἐπὶ ῥή-
γιαν αὐτῷ τὸ λεγόμενον Νίσυρον.

——— Εὐκαλάδω νῆγον] γ. ὁπκαλάδω.

Ποντῶν δὲ ἀεὶ γαῖα ———— Verbo priscorum Ex-
aquefuit.

299 Ναυλί. ὁ ἀνείησι ———— γ. Ναυπλί, à quo Palamedes

Naupliades, seu Nauplii filius, Apollod. libr. 2.

— Γομοι δὲ μιν ἐν Σα. & ἐν τα... καὶ οὐνοῖς] A- 300
 iax Oïlides vel teste Plinio fulmine internecatus
 est l. 35. c. 9. Eius [Apollodori Atheniensis] est sa-
 cerdos, et Ajax fulmine incensus, qui Per-
 gamus spectatur hodie. Fulminaturn Aiace[m] testatur
 etiam

Τῷ δὲ Ποσειδῶνι πᾶσι κλύει· ἀλλὰ δὲ πόντῳ
 Ἀχαιῶν οἶμα φέρεσκεν — Eiusdemmodi sunt
 illa A. M. II.

et adit, et totus Phœbus succedere partem
 Adæne dedit, partem volucres disperfit in auras.
 Valer. lib. 2. Et ante lib. 9. Calaber:

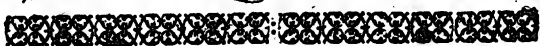
— Τὸν δὲ λαὸν ὕψος ἐν Σα. Ζεὺς·
 καὶ τὸν δὲ λαὸν ἐν Σα. τὸ δὲ ὕψος ἐν Σα. τὸ δὲ ὕψος ἐν Σα.
 — Γέννη δὲ οὐρανὸν] γ. Γαῦροι, quos 301
 quis amat lapides, aut genius.

— καὶ οἶσιν καλῶντος] γ. οἶσιν νῦν. Vel:
 — καὶ οἶσιν ἐν Σα. καὶ οἶσιν ἐν Σα.
 οἶσιν ἐν Σα. — Vnde καλῶντος, aut ex simili
 ductum sit, aut loci defensionis nota.

DIONY.

DIONYSIO VILLERIO.
CAN. ET CANCELLARIO TORN.
PROTONOT. APOSTOL.
ABBÆ DE S. AMANDO VICARIO.
MIRACVLORVM NATVRÆ, ET ARTIS.
INDAGATORI PERCVRIOSO.
POSSESSORI, ET MANCVPI.
NUMVM VETT. NOVR. OMNIGENVMQVE
SCRIPTORVM KIMELIOTHECÆ.
HYMANITATIS DIVERSORIO.
PYTHIÆ SVO.
CL. DAVSQVEIVS.
NOTAS IN
TRYPHIODORVM, ET COLVTHVM.
DESECRABAT.

In Oceanum rivi cecidere minores.

IN
TRYPHIODORI
ÆGYPTII GRAMMA-
TICI, ET POETÆ

TROIÆ EXCIDIVM

CL. DAVSQVEII
NOTÆ.

Πολὺν δὲ μῶτον αἰεῖται] H. Steph. αἰεῖται
Fors præposit esse αἰεῖται

Μινύθεσκ' ἐλίκτῃ] 35. Μινύθεσκ' ἐλίκτῃ Ἀρμ-

Βελαρὸν δὲμας ἐλκεῖ λύσας] Ἐλκεῖ pro vul-
nere, Homeri imitatu II. 8.

Ἐλκος δ' ἰντὴρ ὀπμῆσεται — Vbi Eustathius
interpretatur πῶ καὶ βῆμα λύσιν ἢ σπασχίαι. Lege
Hippocr. libro de Semine. Subiectione loco de Si-
none variè dilacerato:

Ἐλκεσι πιηθῶσιν ἐπὶ ῥέε νήχυν αἶμα.

Καὶ δολίῳ ὑπὸ νύκτα κακῶ πεπλημένον ὕπνῳ

Ῥῆσον μὲ Θρήικας οὐκ ἔκων — Ouid.

Sape separatos inuadere profuit hostes.

Cadere & armata vulgus inermi manu.

Sic fera Threicii ceciderunt agmina Rhefi.

Ῥῆσον μὲ Θρήικας οὐκ ἔκων — Rectum hoc? Quid
si scri-

si scribas Πῶσον Θρηῖκοι μᾶλλον. Alioquinque alio modulatu lego. Laer. lib. 1.

Θρηῖκα χρυσολύειν πῶσι. Ο' ρφέα Μῦσαι ἔδαν. Jan.

Nonnus: Ἀλγῇ Θρηῖκιν ἑμάσας. — Apollonius:

Ἀκτῆς Θρηῖκίης ζώνης ὅττι τηλεθώσων. Dionysius:

Ἰμβρος, Θρηῖκῆ τε Σάμοι. —

Hautquaquam tamen Tryphiodori lectionem immuto, cum lib. 1. canat Apollon.

— Ο' πόπε Θρηῖκες ἔασι. Ibidem:

Καλλιόπη Θρηῖκι φάπζεται ἐμὴν θείαν. Item:

Ἡ' ρεσπῆς λιμένα Θρηῖκον· ὦ ᾧ θ' αὖτί. Et lib. 4.

— Οἰάχεσι παῖς Θρηῖκος Ο' ρφῆς.

Dionysius: Οὐχ ἔττω Θρηῖκες ἐπ' ἡϊόσιν ἀψύχῳ.

Iterumq; iterumq; idem Dionysius, & Nonnus scripsisse: tanta est in hoc, & similibus variantia veterum.

— Κύκλον ἀθληῖα εἰμφακα μαζοῦ] Rectius sit ἀθληῖος, & concinnius.

Ἡ' τε πολυζένοιο χρόνον πολέμοιο — χρ. πολυζένοιο χρ. π.

— Μελὴν ᾧ μοιῶος ἀποσάς] Inicito εἰ, — Με-
λῆ δ' εἰ μ. α.

καὶ Σκῦρον μὲν λιπὼν — Defecto versu sententia defectior. Sententia postulat, oratores mitti, qui Pyrrhum vnde vnde arcessant: qui Pyrrhus ex vicino καὶ Σκῦρον μὲν ἔβαινε λιπὼν εὐπαρδινον ἄσιν. H. L.

305

— Νέον βρέτας ἀγὼν ἄμαξ] Palladium. Scholiastes in id Apollon. libr. 1. Δαίμωνος ἑρῆος ἱερὸν βρέτας — Scribit: Βρέτας ᾧ τῷ βροτῷ τοικῶς.

Δήση μὲν εὐθαφίλης ὅττι κυρος Ἀθλιῶς] H. Steph. similiter. Haut sanè in facili correctio. Quid si legas? Ἀείση μὲν μῦσα φίλης ὅττι κυρος Ἀθλιῶς: ut Neopto-

lemus gloria illorum simulacri reportare affe-
ctauerit. Quæ si cui violenta correctio videbitur,
hac experiamur:

Γηθησῇ μὲν εὐχὴ φίλῃ ὀπίκουρος Ἀθλῶν iuxta illud:

In Troiam Pallas, pro Troia stabat Apollo.

Νίκας Ἀλεξάνδρῳ πεκτῶα το πῆματος ἀρχῇ] Perfa-
cile est reponi Νῆας ex Iliad. i.

Ὅς, ὁ Ἀλεξάνδρῳ πεκτῶα το νῆας εἶσας

Ἀρχαίκοις ———

————— Εἴ τι πλευρῆς ἀραρυῖαι] Defit aliquid lo-
co, quo tabulæ tabulis affixæ, atque coherentes
costarum instar fuisse exprimantur hoc, aut simili
modo:

Ποιεῖ δὲ εὐρυτάτης μὲν ὀπὲ πλευρῆς ἀραρυῖαι,

Εὐ ὁ ὀπισθαιμέναις σπινῶν σπινῶν ἐπ' ἴσας.

Ὡς τ' ὀπισθαιμέναις ——— *Vndans iuba, vt Virgilio*
Vndantia lora, & — Buxog, undare Cythoron: &
Monceio nostro rari ingenii viro in Canticis:

————— *Cincinnati sine lege vagantibus vndis.*

Quid pote venustius?

————— Γλαφυροῖσιν ὀπὲ στήθεσιν ἐπηξεν] Γλαφυρός
hic Ad elegantiam fabrefactus.

Ὁ φθαλμὸς δὲ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ——— *Mauelim λι-*
θώδεας. Gemmarum specie: nam à λίθω f. fuat λίθω-
πας. λιθώπης, eos, quo autore?

Οὐαὶ... Ὁρθεῖ μάλ' αἰν ——— *Equi generosi*
symbolum. Sophocles:

————— Ὡς ὁρθεῖ δὲ ἵππος εὐχῆς

Ὡς ὁρθεῖ δὲ ἵππος εὐχῆς

Ἀλλ' ὁρθεῖ οὐδ' ἵππος ———

————— Καὶ ῥά χεν ὄχλῳ] *Spinam dorso lentana*
coag-

— 1865

—— Πολὺν χρόνον ἀνείη' ἔοργας, pari-
~~scribendum hīc existimo.~~

Ἀλλὰ χεῖροντας ἀοιδμοὶ ἔργον αἰῶναι] κ. χεῖρον
 ... αἰῶναι.

308

309

Steph. codes
~~Moneriloco~~

αἰαλ.

—— Πολύδροος ἦλυθε φῆμιν] *Ælchyrius Aga-* 318
memnone:

Φῆμιν γε μέντοι δημόθροισι μάχα εἶναι.

Οἱ δ' ἄλλοις οὐρῇ ὑποζεύξαντες ἀπλώαις] γ. οὐρῆας. *Ha. a.*

Οὐρῆας μὲν πορῶν ἐπὶ πῶχε

Τοῖσι περὶ χεῖρα — γ. Τοῖσι δ' ἐπὶ περὶ χεῖρα *Ca. a. β.*

Turbatum consilium, nec expeditum, sine indif-
cretum.

Ἰππον ἀπὸ χθέρωντες, ἐπὶ πῶχε ἔχον Δ' χαλκῷ] *Ad hoc*
proctus exemplum:

—— *Equo ne credite Teneri.*

item, *Ε' χαλκῶν ἄδωρα δῶρα.*

Ἰκασίαις παλάμησι . . . ἡλκωγυῶν] *Redintegra:* 312
Ποδαρκίος ἦλ. γ. Priamus olim Podarces.

Οἱ δ' ἐνίων πλεῖστον — Νέοι, iuvenes artiti, & in
verbera proni. Sparsum his versibus sanies; expri-
menda, verusque reddendus color, & sanguis:

Οἱ δ' ἐνίων ὀφθαλμοὶ [ituniores inter, desipientes] ἀ-
δαλίησι τυπνύς [leuitate impulsus, icti]

Εἵματ' ἀπὸ κλύου, ἀσκαλίησι δ' ἱμάδαυς. *Præfuit*
ἱμάδαυς.

—— Διὸς ὄψας Ἰκασίας] *Iupiter, cuius in tutela*
suppli-

313

S 4

————— *Ἡ αἰτία τοῦ καυτοῦ*] *Causa fuliginis catenarum*
exeuntis, catenarum contentio: siquidem ea conten-
dendo obarebatur, obarendo ignescebat, & fu-
mabat. Mira, sed in scena testificata loquitur Try-
phiodorus. Certoid non ἀδυνατῶν esse liquet.
Thucydide lib. 2. Ἡ δὲ γὰρ ὑλὴ αἰ ὀρεσι περιδιδίκα ἵπ' αἰῶν
μὴν ποδὶς αὐτῶν ἀσπόμενον πῦρ, καὶ παρὰ τῶν αὐτῶν
αἰῶνα

DAVSQVEII NOTÆ

Εὐδαίμωνι μάλα μακρὰν ἀπὸ γῆρας ἡλικίαν ἔχον.

Τίττυ-

tror ab Ixionis perfidia, qui cum promissis immanibus Eioneum onerasset ad impetrandum filiae coniugium, & à lento inficiatore ille promissa exigeret, struit ille barathrum, cuius in gremio ignem alit, suprema labra ramosis lignis, & imbecillis obregit iniecto pulvere: eo Eioneus impaetus petiit. Phærycydes hæc, cuius verba iuuerit addidisse: Ὡς γὰρ μή ποτε Διὶ πῶν Ἡΐονίως θυγατέρα πολλὰ ὑπεράγει δάσυν δῶρα [ἱξίων] Εἰ λήγοντες ὅ ὅτι τῶ πατρὶς Ἡΐονίως βίρεθρον ποιήσας, ὅ πυρακτώσας σκιπάζει αὐτὴ λεπτοῖς ξύλοις, ὅ κόνει λεπτῇ ἑμπεσὼν ὅ ὅ Ἡΐονίως ἀπόλυται. Horatius hinc emitefcatur

—— Per ignes Suppositos cineri doloso.

—— Ὡς μὲν πατρίον ἄστυ] γ. Πατρώϊον.

Αὐτὴ γὰρ μὲν λεπτοῖς ξύλοις ἐμπεσὼν ——— Catull. itidem de Troia:

Καὶ νεφέλῳ ἀπὸ θεοῦ θῆται φόβος αὐτοῖς] **Supple-**
mentum esto : Α' πὸ θεοῦ τάχα, βλ. Νεφέλῳ, nubem,
 quæ impedit verum cerni.

Στησίμωνι κρητῆσι ἐλευθερίῳ ἐρατῆσι] **Calabro 317**
 præiuit hæc verba Musarum Sacerdos U.Z.

— Δῖέ ποδι Ζεὺς

Δῶν ἐπερὶ νῆοις θεοῖς αἰοιχμέτῃσι

Κρητῆσι σῖστασθαι ἐλευθερόν ἐν μαχάρασι

Ἐκ τῶν ἐλευθερίων ἐν νηὶ μιν Α' χαῖν.

Vbi nota pulsus hostibus, & libertate perpetuata
 craterem Eleutherium Ioui, ac diis libertatis dato-
 ribus statui, quod & Hesychius annotavit, & apud
 Diædorum

318

319

Ibidem

Ibidem pluria super aduentu Helenes ad equum Troianum dæmonis cuiusdam impulsu Troianis impensius fauentis. Tryphiodorus nec sine Venere, nec αἰνῶ Veneri id affinxit.

Ἡ συχὴν ὃ πάλιν κατεβώσκετο νυκτὸς ἐταίρην] Haut placet id verbi. Ἡ συχὴν νυκτὸς ἐταίρην : ita Maroni sunt *Amica silentia Luna.*

320

—— Γὰρ ὃ σιγῇ

Εἰσῆκει καλὴς φόνων πρὶν (ἀν' αὐτῷ) Prætulerim σιγῇ.

—— Ο' λείδρον ἦλθε τελευτῶν

Ζεὺς παλαιὸς πολέμοιο ———— ρ. Ἡ κα. Homer. item Iliad. δ. & τ. de Ioue;

—— Ἀνδρῶν παλαιῶν πολέμοιο τί τυκται.

Χάζετο δ' Ἰλιόθιν Λυκίης ἐπὶ πύλαι νηὸν . . . Φοῖβος —
Sic Æn. 2. impendente Troiæ ruina:

Excessere omnes adytis arisque relictis,

Dii quibus imperium hoc steterat ———

Apud Curtium Tyrii Apollinem catenis euinxerunt abiturientem. Vide Tacitum lib. extremo, Procopium in Isaiam, Iosephum de Bello Iudaico.

De Apolline Lycio dicet Pausanias in Corinthiacis multa. Antipater Stoicus Lycium Apollinem nuncupatum scribit ἀπὸ τοῦ λευκαίνεσθαι πάντα τοῦ πύζοντος ἡλίου. Cleanthes Lycium Apollinem appellatum notat, quod veluti lupi pecora rapiunt : ita ipse quoque humorem eripit radiis.

—— Σελήνῃ

Οὐρανὸν αἰγλήνῃ κατεχύσασσι περσώπῳ] Cælum inaurat Luna. Georg. 1.

—— Vento rubet aurea Phæbe.

Metamorph. lib. 10.

T

— Βοή δ' ἄλλητος ὁράσει] H. Steph. ἄλλητος
Quid si scribatur?

— Βοή κ' ἄλλατος ὁράσει.
Verum nos in Calabribus lib. i. præmonstrauimus ἄ-
λλητος, primam sæpe tendere syllabam. Nil ergo mo-
uisse salus rebus.

— Ε'ς ἐπ' αἰών ἔχοντες] γ. Εἰσίπ. Cæterum
defuit hic aliquid.

Τρώων φευγόντων ἐσιέπ' ὁ Ἰλῖος ἱρή] γ. ἀνέσιέπ'.
Εὐζώνοι ἔνθα, ὁ ἔνθα — In prono est rescribit
Εὐζών i. *expediti, bien troussés*. Vox militaris, & nar-
rationi percommoda. Sic veterum quis, & ni fal-
lor, Callimachus, Ζωσῆρες Ε'ννοῖς.

Πολλὰ δ' ἠλιπύμνω, ὁ ἅπανα πάντα φορῶσαι] Crebra
signatur abortio, crebra earum partio, quæ fœtus
immaturos enixa sunt.

§ 22. Αἷματός ἀνέριτιο μύθης ὀπίκωμος Ε'ννά] H. Steph.
ἀνέριτιο. Haut malè; sed alterum pretii melioris;
confusaneus namque sanguis cæsorū canitur.
Nec ab hac lectione reuocor syllabæ secundæ mo-
dulo.

Ἰ'αχε γλαυκῶπις ἐς αἰκρόπολιν Ἀθλίῳ] Fortè:
Ἰ'αχε ὃ γλαυκῶπις ἐν αἰκρόπολιν Ἀθλίῳ. vel αἰ' αἰκρο-
πόλιν.

— Τυχοςόλος Ε'ρρις] Νικηφόρος; ab aliis.
Vide Æn. 4. & Odyss.

Πάντα δ' ὅμ' ἐκ κινήσ' — γ. κινήσ', vel κίνησ'.
§ 23. Οὐδέ κεν ἐν πολέμῳ, ὁ ἀχλύς λαχόντες ἀθλῆτοι] Locum
insignitè deprauatus. Scribo: Ἀχλύος ἐν ἀθλῳ, ἐν
caliginoso certamine, puta, cum miles est detore
pulnere sordidus, aut stat pulnere calum.

324

— 2400 —

Σμόρνης ὃν δαπίδοισι περικλυτὴ μῆλα νέμοντι)

Κάματον ὃ κατετρυχοῖσι νομῶν. Pastorum laborem discernendi iugulatam, & ambelam ab integra, aut semilacera, ut sua cuique mancupi adsignetur, molestiorem reddent leones. Nisi forte per Κάματον νομῶν septa ipsa capias, quæ in pacuis locis pastores inædificant ad cogendas, & coercendas id genus animantes.

Θύρας πεισμαλίοις ἐδάϊξεν Ὀδυσσεύς.] Reparanda huiusce carminis ruina:

— Ἀν' ἴβιον μὲ ὄμιλον,

Σωὶ πεδυρωρὲς δειμαλίοις ἐδάϊξεν Ὀδυσσεύς. Aut: Σωὶ θυρωρῶν δειμαλίοις ἐδ. Ὀδ. Apte, & Vlyssis ingenio congruenter, qui turbatos, ac territos ianitores aggredi capit audaciam: promtis, ac bene animatis metuentius iturus obuiam.

— Ὑπομνήσαντα δαΐξας.] Scio à Philone viarum compendia dicta ὁδῶν ὑποθμάς: sed τῷ ὑπομνήσειν præcisus aliis vocibus id consignificare idoneis idem tribuere, duri, robustique sit animi. Ὑπομνήσαντα primulum reponere fuit impetus: at iudicio peroptimo rescribi potest ὑπομνήσαντα, *fur- tim vadentem*.

— Τρομέουσα δορυπηλὴς ὀφθαλμοῖς.] ἡ. Δορυπηλὴς, *hasta, seu bello parata coninx*.

Ἄλμοις δ' αἰσθόμενῃ — Hoc est, *Vritur Maroniana mente Æn. I.*

Vrit atrox Iuno, & sub n. c. r.

Urit, molestiam affert. Αἰσθόμενῃ, Vritur, molestiam patitur, dolet. Ἀντίκειται τὸ Αἰσθόμενῃ τῷ Ἄλμοις μὲ χαίρειν. —

Explicatum id oportuit aduersus scripturientem:

Αἰδομένη, mente non mala, correctione non necessaria.

Οἶτον ἀποσάμενος πατρώϊον ——— Quî pote? Priami cæde necem ab Achille defenderit, aut repulerit Neoptolemus? Castigo:

Οἶτον ἀποσάμενος πατρώϊον ———

Excussa paterna misericordia, qua in Priamum senem patrem ætate vti Pyrrhum par erat: aut certè, qua vñus in Priamum Achilles parens Pyrrhi fuerat. Quod & Neoptolemo Priamus approbat lib. 2. Æn.

*At non ille, satum quo te mentiris Achilles,
Talis in hoste fuit Priamo: sed iura, fidemq;
Supplicis erubuit, corpusq; ex sanguine sepulcro
Reddidit Hectorum, meq; in mea regna remisit.*

—— Οὐ Γηλῆος ὀρώμενος ὁμήλικα χάρτιω

Ἠιδεῖσθ' ἥς δ' αὖτε ———

H. Steph. Ἡ' λικα, asperè, sine mente. Castigo:

—— Οὐ Γηλῆος ὀρώμενος ὁμήλικα χάρτιω, profligato πρὶ Ἠιδεῖσθ' velut glossæmate verbi reconstituti. Canitiem Peleo æquæuam non est veritus, quod debuit, neque manum à sene abstinuit Neoptolemus.

Ἡ' δ' αὖτε θυμὸν ἀπέκλαυσεν, ὅδ' ἡρόντος

Καί τ' ἰὼν βαρύνεω, εἰς ἑταπ' ἑταρὶν Ἀχιλλεύς] H. Steph. θυμὸν ἀπ' ἤλασεν. Quid verò agas illo falsissimo: ——— Οὐδὲ ἡρόντος . . . εἰς ἑταπ' ἑταρὶν Ἀχιλλεύς. Achilles namque Priamo pepercit etiam ex Calabri mente, Virgilium ne memorem. Fortè: Ἡ' δ' αὖτε [χάρτις] θυμὸν ἀπέκλαυσεν ποτε, ἡδὲ ἡρόντος, pro οὐδὲ sensu peruerso. A qua cæsarie incana animum olim infre-

infregit Achilles, seniq; pepercit: esto, *iracundus* fuerit, & *inexorabilis*. Sic τὸ Βαρύμυλος Horatius interpretatus videtur. Adiuuat, quod μύλος τὸ μόνον ira est constans, & refractaria. Vide Didymum in id: Μύλον αἰεὶ Θ.

Ἡ μὲν ἐμμελεῖ ἀπὸ πτόματος ὁμοίως

Εἴσαδαι ———

Labat carmen, & cum lectione hac pugnat historiae fides: siquidem ἀπὸ πτόματος, qui sibi πτόματος consciscit ipsi: Pyrrhus autem sui necator non fuit. Rectum fuerit: καὶ αὐτὸς πτόματος ὄμ. Εὐσ. quod sequentibus fiet explicatius.

——— Ἀρχαῖοις Ἀ' πόλλωνες] Ποιητικώτερον, ἀληθές. Etymum alludit τὸ ἀπολλύναι. Macrob. lib. i. Sat. c. 17. post plures nominis Ἀ' πόλλων originationes: *Alii cognominata esse Apelline putant, ὡς ἀπολλύναι πὲρ ζῶα.* Exanimat enim, & perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit. Euripid. in Phaethonte:

Ὡς χερσὶν εἰς ἥλι, ὡς μ' αἰπώλεσας,

Ὅθεν σ' Ἀ' πόλλων ἐμφορῶν καλῶσι βροτῆς.

Archilochus:

Ἀναξ Ἀ' πόλλων ἐσὺ τὸν μὲν αἰπῶεις

Ποίμαρτα, ἐσθλὰ ὅλλ' ὅσων ὀλλύσεις.

Eapropter Ἀ' πολλωνόκλητοι dicuntur, qui & ἡλιόκλητοι.

Διελθὸς αἰὴρ ἐλάσας ἐρεῖ κατ' ἐπὶ κεφαλῇ] Pyrrhus muliebri manu impacta in caput testa occidit apud Pausaniam in Atticis. Apponit & quæ magis Calabrum illustrent: Πύρρον δὲ τὸν Ἀ' χλῆως ἢ Πυθία προσετίθειν ἀπὸ κατ' ἐπὶ κεφαλῇ Διελθοῖς. Magis, magisq; in Phocicis: Θιέλας δὲ τὸν Πύρρον ἐλάσας, ἐφ' ἣ Νεοπτόλεμον τὸν Ἀ' —

χλιδῆς ὁ ἱερεὺς ἀπὶ κτείνει τῷ Ἀπόλλωνος. Vides cur ἱερῇ μα-
χαίρῃ dictum Poetæ. Idem Pausanias Messeniacas
ampliter. Euripides in Oreste sub Apollinis per-
sona:

Θαίῃν γὰρ αὐτὰς μῦθον Δελφικῶς ἔφη.

Ἥ ᾗ κωβισήσασα — Parum aptè cum antegres- 325
sis ista coeunt. Coniectura est abesse quid.

Ἀνδ' ἐνὸς Ἀργείοισιν ἐχάσσετο πᾶσιν Ἀθλίῃ] Home-
rus Iliad. lib. 15. præiuit:

Μάρψαι δ' ἐξοίης, ὅς τ' αἶπος, ὅς τε Θούκι. Hesiod.

Πολλὰ μὲν ἔχρημα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυροῖ.

Ancid. 1.

Pallasne exurere lassam

Vnius obnoxam, & furias Aiacis Oilei?

Αὐτοῖσι ἀπέναντι — Cito factum. De Auso-
nia appellatione multiplici Lycophonis interpres,
ac simul de Aeneæ aduentu hæc: Αἰνείας ἀπὸ Μαν-
δυνίας ἦλθεν [nec Tryphiodorus id inficiatur: non
exprimit duntaxat constans, & propositi tenax] οἷς
Ἰταλίδῃ ἢ πλεῖν Ἀργείοισι ὀκαλοῖτο, οἷα Σατυρνια ἀπὸ τοῦ
Κρόνου. Σάτυρνος γὰρ ὁ Κρόνος πατρὶς Ῥωμαίοις. Εἶτα ἀπὸ Ἰ-
νός Αὐγῆος Αὐγῆνια, οἷα Τυρηνία, οἷα ἀπὸ Ἰταλῶς, ἢ ἀφ'
ἐνὸς τῶν τῶν Ἰηρυόου ἀγρομένων ὑπὸ Ἡρακλείῳ, καὶ ἀπὸ
Ῥηγίου διατηξαμένῃ οἷς Σικελίαν. Dicta ea regio *Saturni-*
nia, & *Latium* ab eadem causa.

Ouid. 1. Fastorum:

Inde dix genti mansit Saturnia nomen:

Dicta quoq; est Latium terra latente Deo.

Dicta Chone. Hesychius: Χαλὼν πῶς Ἰταλίας οὕτως
πάσαι ἔλεγον, οἷς φησὶν Ἀντίοχος ὁ Συνοφάειος ἐν τῷ περὶ Ἰτα-
λίας.

κία. Item *Ianicula* Catoni in Originibus. Merito
itaque Aeneid. 8.

Sapius ὅ' posuit nomen Saturnia tellus.

Τείχεσι ᾗ πηολίπρωτον ποτὶ φλόγα θωρήξαντες]. Quid si
legas:

Τείχεσι ᾗ πηολίπρωτον ὅππ' φλόγα θ. Nec improbem:

Τείχεσι ᾗ πηολίπρωτον ὅππ' φλόγα θ.

——— Μεγά σῆμα φίλοις ἀντίσιν ἐτύθη

Ἰλιος αἵθρα λόεσσα ———

Catullus:

*Troia, nefas! commune sepulcrum Asia, Egeō
raque,*

Troia viriū, ὅ' virtutum omnium acerbacinis!

T 5

IN
HELENÆ RA-
PTIONEM

Α

COLVTHO THEBANO
LYCOPOLITA CON-
cinnatam

CL. DAVSQVEII
NOTÆ.

——— Ο εμίστο πόλοιο νοήματα μηλοβοτῆρος] Paridis
Dearum trium arbitro. Fabula proculcata.

——— Ω' κυπίτη δ' πς ἐπαιπ νείκας ἀρχή] Rectius
Ω' κυπίτης, quod nec mihi rectum satis.

Ω'ς ὁ μὲν ὑφ' ἡλόφοισιν ——— γ. Υ' φιλόφ.

——— Χειρὶ γαίης

Οὐδὲ πάλπον ἔρυξε, Ἐκ ἐφ' ἑσάσων πύργων] Ita vel
H. Steph. codex. Maluit Brodæus, χειρὶ γ, & πάλ-
πον, vertitque Nec manus abstinuit, quin eam in
sinum terra emitteret, nullum tamen lapidem anim-
advertit. Si Lis lapidem captabat, demissa opinor
manu in summo solo captabat, non in imo solo,
non in sinu terræ. Quare propioribus vestigiis
presso

presso Calabro correctionem hanc tentauimus:

——— Χεῖρα δ' αἰχμήν

(versæ sunt γ & λ) Ἐνδοθὶ κόλπον ἔρυξε ——— finis-
stram intra sinum cohibuit, & de saxo non cogita-
uit: Ἡ δὲ αἰχμήν πύρος ἔρησε ὑνᾶσθαι: sed vi-
brare voluit sonorum, ignitumq; presterem. Cur
id potissimum sinistrae tribuitur? quia dextra ge-
stamine quo impedita.

Ἀρπυμὶς ἠπίμνησι ——— Non firma satis in fœde-
ra coierunt hæc cum antegressis.

Ἦδη δ' Ἐσπερίδων χερσίων ——— Pridem ea potius
spectanda dedimus in Silium Italicum.

Μῆλον ἔχον ἐπὶ θῆσιν, ὅππῃ κτερεῖς ὄβρι ἐρώτων] Vox hæc
temere obuia. Vtitur Apollon. lib. 3.

——— Τίς δ' αἶ πόσον οἶδμα ἔρησε

Τλαψήν ἰχθὺν ὀδύνην ὅππῃ κτερεῖς ———

Κέκλειο, & βλεφάρων ἔμωχλῶ ——— Solinus aliubi
Cætitæ dentitæ non dissimili venustate dixit.

Ἦρτω μὲ Χαρίτων ἱερῶν ὀπίσσω ἡθελῶ] Brodæus
Quidam ex Venere, vel Antonoe, & louenatas
prædicant Gratiæ: alii ex Venere, & Libero: non-
nulli ex Erebo, & Nocte ortas existimant: Hesio-
dus Iouis, & Eurynomes filias putat. Similem ve-
terum hæsitantiam notaui super earum numero.
Lacedæmonii duas statuebant autore Pausania in
Bœoticis, & Eliacis Phaennam, & Cletam: Elei-
tes, idem autor Eliacōn lib. 2. & Bœoticis ex Eteo-
clis sacrificio; item Nonnus lib. 43. Bessaricōn:

Τρεῖς Χάριτες γυνᾶσι χορηγίδες Ὀρχομανοῖο

Ἀμφίπολοι Φοῖβοιο ——— Iterumq; idem lib. 48.

Denique attexam illud ex Pausaniæ Bœoticis: Πῆ;

εας ὅτι δὲ ἀειδμὺν πέει, ὅτι ἐς τὰ ὄνομα πᾶσιν ὑδὲν αὐτῶν πι-
ποιημένον. Et nos dicemus neque de nomine, neq;
de numero, neque de consanguinitate quidquam
certò exploratum.

— Ἀνὴρ μὲν αἰχμητής

Ὡς, ὅσον ἔχουσιν ἡμετέρας μαλίφρονα διόσμον Ἐρώτων] Ana-
creontia ista quàm vinula, quàm venusta?

— Κάλλος Ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν Ἀντ' εἰ-
χλῶν ἀπασῶν.

Πολλάκις ὠδύνοισι, ὅς ἐ δῆσποισι γυναικίαις] Alibile-
bum: Π. ω. ὅς ἐ τίς τις γυναικίαις. Haut sat scio an a-
pud magnum Homeri Scholias ten.

— Φοιτῆρες Ἐρώτες] γ. Φοιτητῆρες.

Γοιμένων ἐν ἀπέρθῳ — γ. Ποιμαίν.

— Ἐπὶ πρὸς ἡσίων Ἀναύρω] Miratur Bro-
dzus, nec iniuria, atq; Anauaum in Troade qua-
sitat, nec inuenit. Verùm vt Achelous peruagato
loquendi more pro quouis fluuio, vnde illud Ma-
ronis:

Peculaq; inuentis Acheloia miscuit vniis, Ouid.
Fast. 5. *Donec eras miscuis nullis Acheloc racemis.*

Et Aristophanis in Gotalo;

Ἦ μοι αἰχμητὸν βάρος,

Ἦ παρὲρ γὰρ τί μ' οἶνος ὑμῶν πῶμα

Ἀχλαῶν — — Quo de pluria recondit

Macrob. libr. 5. Saturn. c. 18. Vt Achelous: sic, in-
quam, Ἀναύρος pro quouis fluuio, vel aqua. Ana-
creon:

Διὰ δὲ ὅξιν μ' αἰαύρων

ἔσολόν πε, ὅ φαρμάκων

Τροχάοντα πῶρον ὕδρος.

Dionysius:

Ἄλλοι δὲ ἰχθυόισιν ὅτι πρὸς βολῆσιν αἰαύρων

Ἦ πε

Ἡ πνυ βηρύλων γλαυκὴ λίθον, ἢ αἰδάματα.

Vbi Eustathius : Ὅτι τὴν χιμαῖρυν & τοὺς αἰαυροὺς λέγουσι
διὰ τὸ μὴ ὁμοίως πῶς ἀνατοίς αὐτοὺς ἀποπλεῖν. Habes & in
Plutarchi Pericle περὶ βολαίς αἰαυρῶν. Lucanus lib. 6.

Anauri manifestat etymon:

Quiq; nec humantes nebulas, nec rore madentem

Aera, nec tenues ventos suspirat Anaurus.

Anaurus & pro torrente hiberno ponitur Apollon. Argon. 1.

Χιμαῖριοιο ῥέεθρα κινῶν διὰ ποσσὶν αἰαυρῶν.

Interpretem vide. Etymologus : Ἀναυρος ὁ ἐξ ὑπερ-
συνιστάμενός ποταμός, ὡς & τὸ μὴ ἔχειν αὐτοὺς ὅτι χιμαῖροι &
διώρυγαι, & ὅρα πρὸ διορύχης.

Ἀρπ μὲν Ἰδαίων ὑπεδράμεν ———— γε. ὑπεδράμεν.

————— Ἀγέλλω πῦμπάζει ποταμῶν] Apollon. lib. 2.

————— Εἰς ἑκάστα Γεμπάζει ———— Scholia:

Γεμπάζειν τὸ ψηφίζειν, & ματρεῖν σημαίνει, significat de-
cernere, discernere seu metiri. Priore significantia
Apollon. lib. 8. de Medea:

Ἐνθα δὲ ἐπὶ τὰ ἑκάστα νόον πῦμπάζει ποταμῶν.

Posteriore Calaber. Septa gregibus distormina-
bat Paris; hæc tauris πῦμπάζει, ouibus illa διμετρῆεν.
Γεμπάζειν etiā est *Cogitationem animo suscipere.*

Denique de hac vocula, eiusque virib. sic Eustath.
Ilia. α. Πέμπει γὰρ οἱ Λιολεῖς τὰ πέντε φασιν ὅθεν & πῦμπάζειν
κυρίως τὸ κτ' πυντάδας ἀειθμεῖν ἢ ἐξ ὧν αἰαπῦμπάζειν μεταφο-
ρικῶς τὸ αἰαματρῆν, & αἰαλογίζεσθαι.

Ἐκρεμὸς ἠώρητο ———— Vult aduerbium Bro-
dæus, nec refragor. Reponit δορή pro δόρυ, adsen-
tior.

————— Βοῶν ἐλάττωσε καλὰ βροτ] Sic & Henr

Steph. codex. Correctius: Καλαύροϛ; est enim καλὸν αὐτὸν ῥίπον. Dionysius scribit, καλαυρεία: Plutarchus, Καλαρεία.

Καὶ χορὸν εὐκαλάδων δονάκων ———— Fistulæ periphrasis, cuius formam tibi ex veteribus deformatam do. Tibull. lib. 2.

Fistula, cui semper decrescit arundinis ordo:

Nam calamus cetera iungitur usque minor.

Ouid. Metamorph. 8. vbi de alis Dædali:

———— Nam ponit in ordine pennas

A minima cœptas longam breuiore sequentes

Ut cliuo crenisse putes. Sic rustica quondam

Fistula disparibus paullatim surgit auentis.

———— Τί γδ πλείων βασιλῆϊ] γρ. Πολέμειον.

———— Εἰς αἰνὴν ὠδὴ καὶ πρὸς ὀπίσσω] γρ. Εἰς αἰνὴν.

———— Αἶψα τ' Ἀθήνῃς,

Ἦμος, ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς ῥορὴ παμφάνου] Γαμφάνου, tota collucens armorum splendore: nam armatam prorupisse canit Nonnus Bessar. lib. 1.

Stesichorus autem primus dixit è Iouis capite Palladem armatam profiluisse. Lucianus in deorum dialogis facit Vulcanum accepto ab Ioue imperio, in eius cranium securim impegisse, & vi Palladem inde exegisse. Pindari Scholiastes (quid singulorū verba referam?) in Od. 8. lib. 1. contra vulgi opinionem scribit ex aliorum sententia aut Mercurium, aut Palamaonem Ioui caput dissecuisse.

———— Εἰς πλείον

Εἰς ἡλίου ἐν ἐπ' αὐρὰ νύκτι ἡνιόχης] Brodæus, ἡλίου δόση: mallet. In altero quia tenebræ, dissipandæ, ut restituantur. *Veneris marina*, ut Horat. verbo v-

tar,

tar, (quam Ἀναδυομένην Græci dicunt, & Plinius *Anadyomenen*) mater, & altrix θαλάσσι, quæ πηλύνει nomine hîc appellari videtur. Appianus idcirco lib. γ. Cyneg. vocat Venerem τὸν Ἰφρείην, Proclus θαλασσίγονον, Quid. *Ortami mari*. Ac ne pluribus, aliter, & consimiliter alii. Quin & Ἀφροδίτης ab eâ generatione nomenclatio est. Vide Quid. in fabula Inûs lib. 4. Transform. ibi:

Σπυμα φησὶ —

Οὐρανὸν ὀρθναίῃ ἐλικῶν ἰζήσατο στοιῶ] Brod. Εἰληκῆ reponit, probabiliter satis. Verum Οὐρανὸς ἐλικῶν non æque arridet: potius namque dicatur ὕφανος ἐλική. Nihil igitur emuto: ἐλικῶν ab ἐλξ esse volo, ut dicatur cælum cingi vinculo tenebricoso per multos ambitus: siquidem variæ tum parent in atris nubibus quasi zonæ, cum cælum tempestatem minatur, aut conciet.

Ἡ δὲ ἄρα μυχαλόεντος ἐπ' ἠέρος ὄμβρον αἰεῖσα] Notha vox. Scribe ὑαλόεντος, è cælo vitreo; tale namque ante horam tempestatis: vel accommodatiùs Αἰθαλόεντος, ex aere fuliginoso.

Ἐκλύσθη δὲ πὺντος ἐριστομένων ἐρετῶν] Ingeniosi viri est, & ad Homeri perscrutanda vestigia strenui reponere Ἠχλύθη. Reposuit Brodæus. Haut dum video tamen, cur mare potissimum obtenebrascant opera remigantium: ea namque causa potius canescat, qui spumarum ex remorum diuerberatione ortarum color est. Quare κλύεσθαι hîc interpretabor, *Vndarum more tactari, Fluctuare*, idque præ nimia, & repetita contentione remigum.

Τόρεα δὲ Δαρδανίον — γ. δδ.

Αἴψα ὃ Θρηϊκίοιο μεταρρία Γαργαίοιο] Brodæus & Henr. Stephanusemendant: Μεταρσία. Adiectum hoc abire in naturam subsistentem haut probo. Potuit vox esse composita locum medium significans inter duo cacumina, vt μεταίχμιον. Potuit esse poetico ritu efformata, vt κατάρριον suprâ: In simul nota *Pangæus* montem, quo de Plinius libr. 21. cap. 4.

Φυλλίδος ἀντίλοντα φιλήτορος ——— Φιλήτορος ab alijs rescribi minùs concoquo. Virum enim suum Demophoonta efflictim amavit Phyllis: vt Ovidius in epistolis, aliique prætermittantur, satis hoc expressim Coluthus ponit insequentibus.

Καὶ δρόμον ἐντὶ ἀνυκλον ἀλημονος εἶδε καλεῦθαι] Brod. Et Phyllidis cursum, quæ Demophoontem (vel vt alii tradunt Acamantem) ad locum usque secuta est, qui à Græcis ἐντὶ αἰδοί appellatur. Lycophronis Scholiastes: Οἱ γὰρ Ἀκάμας ἐλίχας ναυσὶ πρὸς ἰχθὺς Θραζὶ Βισάλτας, καὶ ἐρᾷ τούτῃ Φυλλίς ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐκεί Βασιλείως, καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐξ ἧς ὅττι περικὶ τῇ βασιλείᾳ. Ἀκάμας ὃ βουλόμενος εἰσεῖν εἰς τὴν πατρίδα πολλὰ δαυδὺς φέει Φυλλίδος, καὶ ἥν' ἐκείνοις ὁμόσας αὐτὴν ἐπὶ ἑξέρχεται καὶ Φυλλίς αὐτὴν περιέμπει ἄχει ἥν' καλουμένων ἐντὶ αἰδῶν. Herodotus in Polymnia: ἐντὶ αἰδοί δὲ ὁδοὶ πικρὰ θανόμενοι τὸν χῶρον τοῦτον καλεῖσθαι. Con-
sule Ianum Parrhasium in Claudianum, & Ovid. Metamorphosim.

Τῷ ὃ βαθυκλήροιο δὲ χθονὸς Αἰμονιῶν] Cur Hæmonia, seu Thessalia βαθυκλήρος? An quia diues equis, diues bobus? De bobus Thessalicis iri potest ad

test ad Pausaniam Eliacis. De equis vulgaris est prædicatio : ἵππον Θεσσαλικόν, Λακεδαιμονίῳ τιμωμένην. Xerxis, vulgique opinione omnium Græcorum equarum optimæ sunt Thessalicæ, Herod. Polym. Lucan. in 6.

Thessalicus sonipes bellis feralibus omen.
Nonnus Thessalicum equum præmio proponit lib. λ. ζ.

Δευτέρῳ ἀγολόδοτον ἐθήκατο Θεία λαονίππον.
An quod vario colore equus Thessalicus, idcirco curru ornamentum subiungit Theocritus Idyll. m?

* Η καὶ τοῦ κυκλίου, ἢ ἀρμαλίου Θεία λαός ἵππος.
Iterumq; apud Nonnum equam *Thessalicam* Hymenæus insidet. Vide Orosium lib. 3. cap. 12. ubi Philippum Macedonem narrat occupasse Thessaliam equitatus causa : licet Iustinus lib. 8. de eo dicat : *Antraxia in Thessalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Atque hæc potissima esto causa, ob quam Thessalia audit Calabro βαδύκληρος.

Μὴ πλοκάμῳ κωινένδῳ ὅτι βέλονται ἐξ ἡρᾶς
Ὁ ἔντρον αὐτοῦ δόντος ἐπὶ τοῦ πύλου αἰήτας } Brodæus
κωινένδῳ exponit *sub pileo*. Κωιν passim *Galea* est : de pileo autorem desidero. Scio Hesychium scribere : Κωιν, οἰκία : sed & mihi perdurum videtur (et si dici queant *Venti emergere de domo sua*, consimiliter Maroni :

Vestras Eure domos ———) sic interpretari hîc. Primum coniicio literam serpentinam posterioris versus adiudicandam priori, scribent

dumque Εὐρίαις & Αἴται: tum locovoculæ πω-
 ηδω substituendum γαίην, & ἐπαπύλοιν, vt ven-
 ti è solo emergere, & aduersari dicantur comæ
 cincinnatæ Paridis amatorculi, cui immanem in
 modum galea disconueniat in hac animi delibera-
 ti æstu.

Bellagerant alii, tu Paris semper ama.

Nisi si pro ἐπαπύλοισιν mauiis, ὀππολλέοισιν ἐδίεας cæ-
 sariem ne venti turbent. Productæ præposituræ
 in tali statione crebriuscula sunt exempla. Ipse au-
 tem Paris Homero est πάρος ἀγλαός.

Ἦνθα δὲ Καρτείου τοῦ Ὑακίνθου] Hy-
 acinthus videtur ab Apolline (Carnio sic denomina-
 tus familiaritatis lenocinio appellationem com-
 municante. Cur sic Apollo dictus variis locis do-
 cet Pausanias, nec alii tacent.

Ὡς ἴδεν, ὡς ὥσθησι ——— Instar Theocritei:

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμαίλω ———

Maroniani:

Vt vidi, vt perii ———

Ἀλλ' ὅπῃ δὲ ——— Iunge diuulsa, Ἀλλ' ὅπῃ, quan-
 doque: sequitur enim: Πολλὰ δὲ.

Ὡς ἐκ ἔστῃ Εὐρώς ὁ βελέων δ' ἐκ εἴχῃ φαρίτηλων] Non
 quiuis pharetratus est Cupido: contrà, quiuis Cu-
 pido, pharetratus: cui igitur pharetra non est, Cu-
 pido non est.

Anacreon:

Εὐστροφίροντα πῶτον,

Ἰππυγῆς π, καὶ φαρίτηλων

Erve-

Et verò creberrimè pharetram addit.

—— Εἴραπὸν γῆυος εἰπὶ, ὃ πάτρεω] 25. αἰ-
πὶ, πάτρεω π.

Γλιον, λὺ πύργῳσι Ποσειδάων, ὃ Αἰπίλων] Viderur ex
Dionysio παρωδηθέν,

Γλιον, λὺ ἐπόλισσι Ποσειδάων, ὃ Αἰπίλων.

Ἐκλυες εὐόδιον ——— Brod. Εὐαδῖνος. Oppian.
Cyneget. 3.

Ρῆις εὐαδῖνος ὑπὸ ζεύγλασις ἀγροισιν.

—— Εἰν Ἀργείοισι γυναικί] Lacænas in-
telligit αὐτὰν εἶρας, i ad Plutarchum.

Καὶ γὰρ ἀνδρονότοις αἰεζόμεναι μελέεσσιν,

Ἀνδρῶν εἶδος ἔχουσι ———

Etsi Lacænis membra sint debiliora, quàm viris:
virorum tamen instar iis est. Forte haut vana fue-
rit coniectatio:

Καὶ γὰρ ἀρσινότοισιν [quàm aliis fœminis] α. μ.

Ἀνδρῶν εἶδος ἔχουσι ———

Apollinaris Psal. 9.

Καὶ μύθοις ἀθιμύτων ἀρσινότοις ἐνέπουσι

—— Δοιὰς δὲ πύλας ὠϊζεν Οὔειρων] Maro
Æneid. 6.

Sunt gemina somni porta &c.

Πολλὰ μὲν δὲ ἀμφιπύλοις θαλάμων ἔκπῳσι λαβῶσα] 25.

Ἐνπῳσι λαβ. Verborum series ita depostulat.

—— Ἰγείης δὲ ὠρεπλάζουσα κελεύθου] Πα-
ρεπλάζουσα, aberrans. Ex vsu Poetarum aliorum
fuerit, In errorem inducens. Nec dissimiliter pas-

fuio Hōmerus vtitur Odyss. lib. 1.

— Ος μάλα πολλὰ πλάγχθη.

Ἡ χροῖα παρρωϊοῖο λοίστα μίνα ποῖο μῦθον

Ὡχέτο θ' ἰδὺναιεν ἱερῇ Εὐρώπῃ παρ' ὄχθαις] γ. pō-
steriori versu : Διῖθιαι ποτ' Ε'. Forè moratur la-
uans Eurota proffluente patrio de more. Theo-
critus:

Χερσὶ μέλαις ἀνδρῶν παρ' Εὐρώπῃ λοίττραις.

Et Idyllio subiectiore de Europa:

Ἡ δ' ὅπ' φαιδρύνοντο χροῖα παρ' ὄχθαις Ἀναίρου.

— Τί μοι φέρεται δὲ χυμῶνας] Expressum
è Theocrito.

— Χημῶνας δ' ἔστιν ὡς κενός] γ. Χη-
μῶνας.

Ναϊάδες ζῶνσι — Naiades in aquis viuunt;
ergo in fluuiis, aut mari Helenam mihi seruari fas,
Nisi sibi malis Σώοιαι, *Naiades seruant* in aquis He-
lenam.

Ἔρφα παλαμοτέροιο κασιγνήτου δινάων] Athenago-
ras lib. de Resurrectione mortuorum speciosè re-
uelat, vt Somnus frater sit Mortis : Παρ' ἡμῶν αἰ-
τίῳ οἶμαι πνικτὶ ἀδελφὸν ποδ' θανάτῳ τὸν ὕπνου ὀνημαίρου-
σιν, οὐχ ὡς οὐκ ἔστιν αὐτῷ παρῶντων, ἢ πατέρων φιλίας
ἡμιταλφρωῦτες, ἀλλ' ὡς ἔστιν ὁμοίων πατρὶν τοῖς γε θανού-
σι, καὶ τοῖς ὑπνουσιν ἐλχομένον ἐνεκά γε τῆς ἡμετέρας, καὶ
τοῦ μηδενὸς ἐπαμείβεσθαι ἔστι παρόντων, ἢ γνομένων, μάλ-
λον δὲ μηδὲ τοῦ ἔστι καὶ τῆς ιδίας ζωῆς. Græcorum
Epigramm.

Βαπτίζεται δὲ ὑπνω γίνεσθαι τὸ θανάτῳ.

Gorgi 8

IN HELENÆ RAPT. 309

Gorgias Leontinus apud Ælianum lib. 2. Var. cap.
35. semisopirus seu morbo, seu senectute: Ἡ δὲ
μὲν ὁ ὑπὸς ἀρχαῖαν ἀσθενεῖαν τῆς ἀδελφῆς, hoc est
ἡνείκα. Homerus, & Virgilius adiri queunt,
dum ego hunc scribendi impetum
requiesco,

FINIS

§ 8 DAVS QVEFI NOTÆ

siuo Hōmerus vtitur Odyss. libr. 1.

— Οὐκ μάλα πολλὰ πλάγχθη.

Ἡ χεῖρα παρ' αἰόλοιο λοισσά μιν ποταμοῖο

Ὡχρητο Θιδιωνεν ὑπὸ Εὐρώταο παρ' ὄχθαις } 35. pō-
steriori versu : Διδίωνε ποτ' Ε'. Fortè moratur la-
uans Eurōta profuente patrio de more. Theo-
critus:

Χεῖρά μιν αἰδελὶ παρ' Εὐρώταο λοίττοισι.

Et Idyllio subiectiore de Europa:

Ἡ δ' ὅτε φαιδρύνειτο χεῖρα περὶ χερσὶν Ἀναύρω.

— Τί μοι φέρεται χερσὶν ἁμῶν] Expressum
è Theocrito.

— Χερσὶ μάλῃς ὅττι νύ περ κενίης] 35. Χερ-
μαλῃς.

Ναϊάδες ζῶουσι — Naiades in aquis viuunt;
ergo in fluuiis, aut mari Helenam mihi seruari fas,
Nisi sibi malis Σάουιας, *Naiades seruant* in aquis He-
lenam.

Ἔργα παλαιόποιοι κασιγνήτοι δώκου] Athenago-
ras lib. de Resurrectione mortuorum speciosè re-
uelat, ut Somnus frater sit Mortis : Παρ' ἡμῶν αἰ-
τίαν οἶμαί πνευ ἀδελφὸν ποδ' θανάτου τὸν ὕπνον ὀνομαζού-
σιν, οὐχ ὡς ὅτι αὐτῶν περὶ γένων, ἢ πατέρων φύσιν
ἡμιελαργωῶτες, ἀλλ' ὡς τῶν ὁμοίων πατρὶν τοῖς γε θανού-
σι, καὶ τοῖς ζωντοῦσιν ἐξηγομένων ἕνεκά γε τῆς ἡμετέρας, καὶ
τοῦ μηδενὸς ἐπαμείβεσθαι τῶν παρόντων, ἢ γνομένων, μάλ-
λον δὲ μηδὲ τοῦ ὕπνου, καὶ τῆς ἰδίας ζωῆς. Græcorum
Epigramm.

Βαπτίζεται δ' ὑπὸν χειρὶν τῶ θανάτου.

Gorgi 3

Gorgias Leontinus apud Ælianum lib. 2. Var. cap.
 35. semisopitus seu morbo, seu senectute: Ἡ δὲ
 μὲν ὁ ὕπνος ἀρχεται πρὸς τὴν αἰσθησίν, hoc est
 πρὸς τὴν αἰσθησίν. Homerus, & Virgilius adiri queunt,
 dum ego hunc scribendi impetum
 requiesco,

FINIS

